RAFFY SHART

REVELATIO

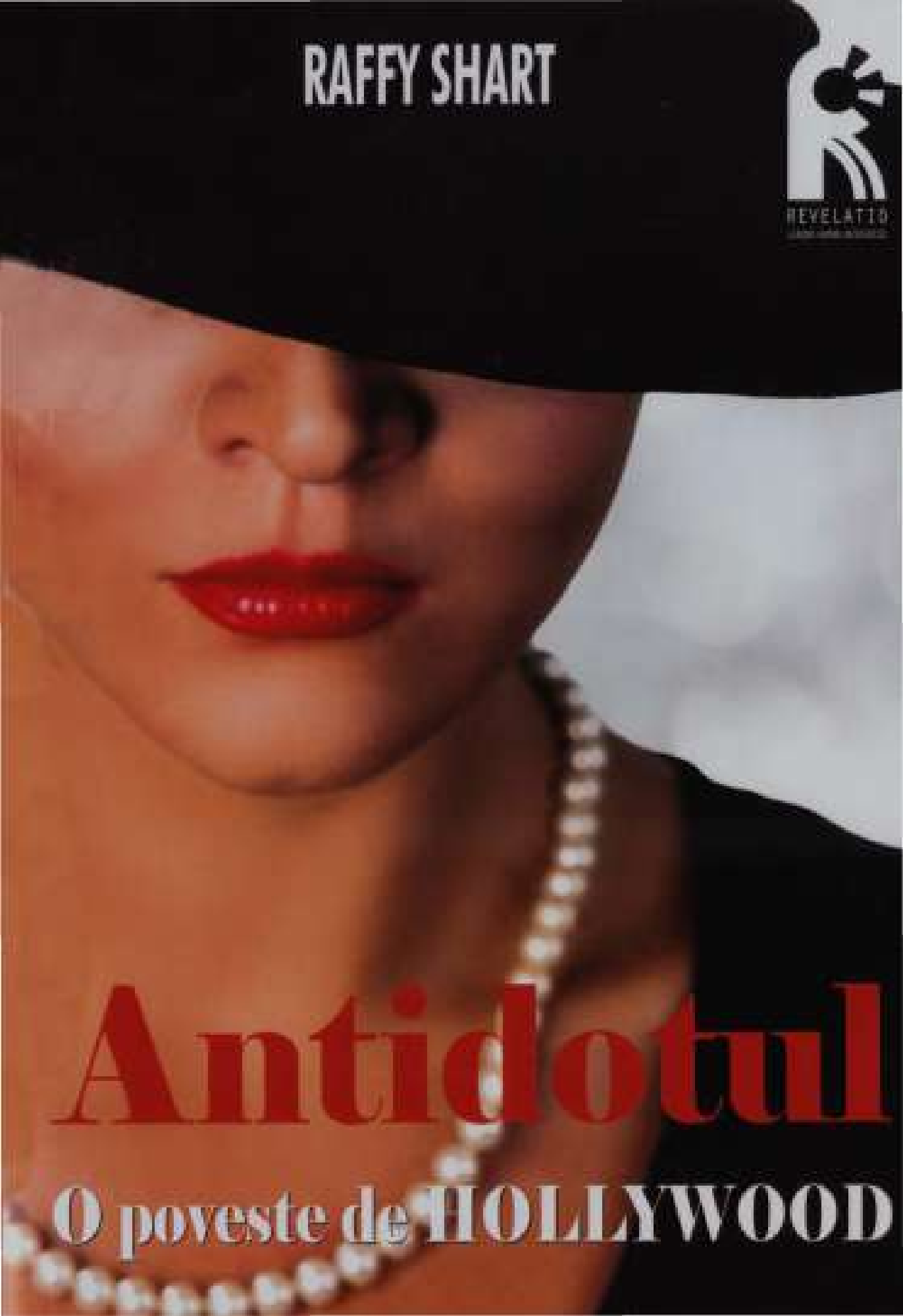

Antidotul

O poveste de HOLLYWOOD

Raffy Shart

Antidotul

O poveste de Hollywood

– roman –

TITLU ORIGINAL: **L'Antidote**
AUTOR: Raffy Shart
© SEVEN, 27-02-2013
© le cherche midi, 2013
23, rue du Cherche-Midi
75006 Paris

Traducător: **Aurelia Ulici**

Redactor: **Daniel Voicea**
Tehnoredactor: **Florin Curăvale**

© ilustrație copertă: www.dreamstime.com

©Toate drepturile pentru limba română aparțin în exclusivitate Leader Human Resources. Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării sub orice formă, fără permisiunea scrisă a Leader Human Resources.

Editat de Leader Human Resources
Tel.: 0744 657 235
Fax: 021-224.31.86
E-mail: copyright.lhr@gmail.com

Distribuit de House of Guides Publishing Grup

ISBN: 978-606-939-79-0-9

Fratelui meu, Patrick

CUPRINS

„This is the end“ 7

„Crema“ din Orient Expres 20

Ruptura 51

Să înceapă spectacolul 65

Supraviețuitori? 94

Epilog 114

„THIS IS THE END"

Într-o noapte adâncă, neguroasă, farurile unui Ferrari 330 GT Fantuzzi 1966 sfâşie ceaţa. Decapotabila aurie zboară pe mijlocul unui drum pustiu. Acul indicatorului de viteză o ia razna... 280... 290... 300. Cu părul în vânt, cu ochii încercănaţi şi obrajii supţi, Toby calcă acceleraţia. Motorul V12 al bolidului huruie... Toby simte viteza monstrului mecanic împinsă la maximum. Torsul motorului şi puterea de propulsie oferă o senzaţie ameţitoare, plăcută, care îi trezeşte o bucurie intensă. Zâmbetul lui diabolic exprimă sentimentul invincibilităţii pe care îl încearcă sfidând moartea.

Şoseaua în lucru este dintr-o dată întreruptă de panouri care îl obligă să frâneze brusc; într-un scrâşnet de pneuri, Ferrari se opreşte, rotindu-se.

Tânărul pune capul pe volanul cu ornamente din lemn scump şi rămâne aşa minute lungi, fără să mişte. La radio se difuzează *The end* al formaţiei Doors. Luând o linguriţă din geanta pusă pe podea, îşi prepară un amestec de apă şi heroină pe care îl pune la încălzit la flacăra brichetei. Trage lichidul cu ajutorul unei seringi, se îndreaptă şi priveşte prin oglinda retrovizoare. Imaginea pe care i-o trimite înapoi oglinda îl face să se întunece la faţă. Mobilul pus pe scaunul pasagerului începe să vibreze pe silenţios. E Gloria, care încearcă să dea de el. De la începutul serii i-a lăsat zeci de mesaje. Nici măcar

nu dă atenţie imaginii radioase a tinerei, care se afişează pe ecran. În seara asta Toby a tăiat toate legăturile cu apropiaţii. A decis să meargă până la capăt. Îşi ridică mâneca de la cămaşă. Din curea face un garou pe braţ, îl ţine strâns, ca venele să devină mai groase. Întoarce invers seringa, scoate bulele de aer, strânge pumnul şi înfige acul în vâna braţului. Este atât de obişnuit cu gestul, încât nu simte nicio durere. Cu ochii închişi, injectează încet serul, şi se adânceşte treptat în scaun. Muşchii corpului se relaxează, se lasă inundat de *shoot*, legănat de vocea răguşită, catifelată, a lui Jim Morrison, care răsună în noapte:

„This is the end / Beautiful friend / This is the end / My only friend, the end / Of our elaborate plans, the end / Of everything that stands, the end / No safety no surprise, the end/ I'll never look into your eyes... again" (Acesta este sfârşitul / Prieten minunat / Acesta este sfârşitul / Singurul meu prieten, sfârşitul/ Al planurilor noastre gândite, sfârşitul / A tot ce dăinuie, sfârşitul/ Primejdios, surprinzător, sfârşitul / Nu voi mai privi în ochii tăi... vreodată).

Cuvintele cântecului îi răsună în cap, se împletesc cu cuvintele Gloriei şi ale doctorilor nenumăratelor lui cure de dezintoxicare. Întâmplări din viaţă îi vin în minte din nou, ca străfulgerări, haotic.

De câte ori a auzit aceleaşi rugăminţi, aceleaşi avertismente, de câte ori a rostit aceleaşi promisiuni? El, care încă nu şi-a sărbătorit 26 de ani, acei ani care s-au scurs atât de repede... Copil fiind, fiecare minut i se părea o eternitate şi ruga cerul să se facă mare pentru a fi în sfârşit liber. În cele din urmă, dorinţa i s-a împlinit, chiar dacă nu şi-ar fi putut imagina ceea ce a ajuns astăzi. Părinţii n-au crezut niciodată în potenţialul lui, în gusturile lui. Cu toate astea, la liceu, era cel mai strălucit din promoţia lui la literatură şi filozofie. La 15 ani, luase bacalaureatul cu menţiune, dar asta nu-l mulţumea pe tatăl lui, bancherul. Nu era de acord cu fiul său care dorea să devină scriitor... Pentru el era o meserie de saltimbanc şi îi făcea plăcere să repete acest joc de cuvinte jignitor de care era mândru că-i fusese autor: „Dacă vrei să ajungi saltimbanc, de acord!

Cu condiţia să renunţi la «saltim» ca să nu rămână decât bancă!" Alegând să încerce să trăiască din scris, Toby se temea să nu devină acel *loser* despre care vorbeau părinţii săi. Şi dacă autoritarul şi infexibilul său tată văzuse bine?

Dar să renunţe nu se punea problema; asta ar fi fost cea mai mare înfrângere a lui. Din cauza certurilor, a jignirilor şi umilinţelor, a sfârşit prin a trânti uşa casei părinteşti, jurându-şi să devină scriitor. Primul lui roman, scris la 18 ani, a fost un succes fulgerător. Devenise, de la o zi la alta, idolul cercurilor londoneze de specialitate: Nu se temea de nimeni. Înarmat cu sinceritatea lui devastatoare, se simţea puternic, indestructibil. Ştia atât de bine să folosească umorul! Avea replica ascuţită ca lama bărbierului. Tranşa, făcea bucăţi, tăia, reuşea să iasă învingător din toate confruntările verbale. Totuşi, ultima bătălie îi va fi fost fatală. Cine a spus: „Am pierdut o bătălie, dar nu războiul?" Pentru Toby ultima bătălie nu însemna doar pierderea războiului; însemna şi pierderea tuturor iluziilor.

La vârsta lui, avea sentimentul că a trăit un secol de adversitate. Adevărul este că ştia că făcuse alegeri greşite. Din dorinţa de a face pe deşteptul din pură provocare, pentru a-şi dovedi originalitatea, dar mai ales pentru a-şi scoate din minţi părinţii, scurtăturile pe care o luase îl târâseră în noroiul în care se înnămolise.

La întâlniri, la prieteni, la amante, era invitat peste tot, la toate show-urile *hype* de la televiziune. Toby avea o plăcere răutăcioasă de a demola în mod strălucit *establishment-ul* şi idolii cei mai de neatins. Anturajul îi aţâţa sinceritatea, astfel încât să-l împingă să depăşească în mod sistemaic limitele decenţei.

Şi Toby continua să aţâţe, să-şi spună părerea în gura mare, să critice, să spună adevărul, sau mai degrabă adevărul lui. Nu-şi mai încăpea în piele când cei din jur îl numeau artistul nebun. Era încântat când auzea în jurul lui la o cină: „Ne place! E cu totul uau!"

Superlativele astea îl apropiau o dată în plus de rebelii pe care îi admira atât: Rimbaud, Céline, Kerouac, Bukowsky... De-a lungul timpului se integrase în acest mediu, adoptând codurile

acestor petreceri stropite cu alcool şi droguri. Nu mai uimea: era un obişnuit. Nu mai avea timp să scrie, înghiţit de maşina de tocat care este televiziunea. Zâmbetele, complimentele şi şocurile unei seri care îi oferea celebritatea mediatică îl orbiseră. Integrat în acest microcosmos de noctambuli, abuza de tot. Vorbea tare când muzica îi spărgea urechile, părea mereu că se simte cât se poate de confortabil, atâta vreme cât era de bonton mai ales să nu-şi arate niciodată stânjeneala. În mijlocul faunei de cheflii nu-şi dădea seama că devenise banal şi nu mai amuza pe nimeni. Din cauza succesului care se îndepărta încă puţin în fiecare zi, începea să se îndoaiscă de el, de iubirile, de munca lui. Mărturisindu-şi îngrijorările prietenilor, sfârşise prin a plictisi pe toată lumea, în afară de Gloria... Dar în clipa asta îşi interzisese să se gândească la ea.

Mobilul îi vibrează din nou. Este ea, care caută cu încăpăţânare să dea de el. Şi-o imaginează la celălalt capăt al firului, temându-se încă o dată de ce este mai rău. Dacă ar răspunde, vocea tremurândă a Gloriei ar putea să-l împiedice să treacă la fapte. Din cauza asta îl lăsa să sune. Toby a ajuns la concluzia că este chiar incapabil s-o facă fericită. Cu toate astea, o iubeşte de moare... Asta e, să moară... asta este ce-şi doreşte acum. Prea obosit că continue să se lupte, vrea să închidă ochii şi să dormă în braţele lui Morfeu. E împăcat cu soarta pe care şi-o pregăteşte. Este singurul judecător la execuţia lui. În trecut, încercase de multe ori să termine, dar, de fiecare dată, îi lipsise curajul, sau Gloria reuşise să-l salveze *in extremis*.

Acum, pentru că ea e departe, va putea merge până la capăt... Intenţionat a provocat una din aproape veşnicele lor certuri. Ruptura asta era pentru el singurul mijloc de a se desprinde de ea pentru o seară, pentru totdeauna. S-a săturat să-şi târască trupul şi nu mai are puterea să înfrunte nişte adversari care îl vor mai slei încă puţin. E ca un bibelou spart, lipit la loc, căruia îi vor lipsi mici cioburi de negăsit. Ştie că gestul lui o va arunca pe Gloria într-o durere abisală, dar înceacă să devină rezonabil: cu timpul, totul trece... E încă tânără, frumoasă, celebră, şi va putea cu

uşurinţă să-şi refacă viaţa lângă un bărbat mai matur, mai puţin bolnav... Nu merită să sufere. Dar cum s-a ajuns până aici? El, tipul jovial, mereu gata să facă gluma potrivită la momentul potrivit. El, care în textele lui brutaliza sistemul. Cum s-a putut lăsa antrenat în această frenezie care este apanajul demonilor nopţii? N-a dat destulă atenţie neînsemnatelor cuvinte criminale ascunse în spatele râsului lor sardonic. Atâtea înţepături veninoase care se insinuează încetişor în inimă... Un cocteil făcut din fiere, răutăţi, sadismul de a-l vedea scufundându-se, zdrobindu-se, distrugându-se. Ca şi cum se temeau să nu-şi piardă locul de privilegiaţi excesiv de bogaţi. Totuşi, datorită notorietăţii sale, Toby credea că era apreciat, respectat şi iubit. Rahat! Se lăsase înghiţit în spirala asta. El, care fusese primul care să critice aceste epave, aceşti drogaţi, alunecase treptat până la a deveni una dintre acele caricaturi de care îşi bătuse joc. Se credea mai puternic decât alcoolul şi drogurile, mai puternic decât ceilalţi... Puternic până la a fi în stare să decidă, când el va voi, să oprească totul. Şi, la fel ca ceilalţi, se lăsase dus de tsunami. Când o întâlnise pe Gloria era deja prea târziu. Se îndrăgostise de personajul care era el, de talentul lui, de umorul şi de slăbiciunile lui. Din instinct, simţise că trebuia să-l protejeze ca pe un copil. Până în momentul când a descoperit că era dependent. În vreme ce alte femei ar fi fugit mâncând pământul, ea rămăsese şi încercase să-l ajute să scape din mâzga asta periculoasă, îndepărtându-l de relaţiile lui toxice. În mai multe rânduri, îl încurajase să facă o cură de dezintoxicare dar, de fiecare dată, Toby se lăsa pradă demonilor lui. Durerile îi erau alimentate de spectrul obsedant al lipsei, al fricii de abandon, al vidului... Un cotidian insuportabil în care trebuia fără încetare să se controleze, să se apere, să se stăpânească, să-şi interzică şi să accepte să fie permanent supravegheat.

Dar, în seara asta, nu mai are putere să ducă mai departe eforturile. E convins că norocul l-a abandonat. Nu vrea să semene cu Lucien de Rubempré, eroul din *Iluzii pierdute* de Balzac, pe care îl iubise atât în adolescenţă. Ascensiunea fulgerătoare a lui Lucien,

tânărul provincial îndrăgostit de glorie, până la căderea fatală în infern, îl impresionase pe Toby care se identificase cu acest personaj, jurându-şi în acelaşi timp să nu sfârşească niciodată ca el. Perspectiva decăderii sale îl bântuia. Cum să nu facă o paralelă? Lucid, era chiar obligat să-şi recunoască nereuşita şi să constate că eşecul lui era mult mai usturător decât şi l-ar fi putut imagina.

Toby îşi aminea primele doze de heroină care îl făceau să vomite. Datorită consumului începuse să-i aprecieze efectele relaxante, plutitoare, şi să simtă o stare de bine total.

Lipsa se traducea printr-un rău profund, dureri fizice, angoase puternice, o senzaţie de gol. De toate astea voia să fugă. Drogul devenise preocuparea principală a vieţii lui. Îl urmărea ca propria umbră, până în somn. Chiar în societate nu mai putea scăpa. Vocea lui Jim Morrison continuă să cânte, obsedantă.

„ ... Kill, kill, kill, kill, kill, kill / This is the end / Beautiful friend / This is the end... „ (Ucide, ucide, ucide, ucide, ucide, ucide / Acesta e sfârşitul/ Prieten minunat/ Acesta e sfârşitul...)

Deschide torpedoul, scoate o sticluţă de Jim Beam. Telefonul începe din nou să vibreze, afişând faţa Gloriei. Bagă mobilul în buzunar şi coboară din maşină. Ceaţa este atât de goasă, încât nu vede la doi metri, dar ştie încotro se îndreaptă. Golind sticla la lumina farurilor maşinii, o aruncă departe şi continuă să înainteze prin iarba udă. Din nou, telefonul vibrează. Îl scoate din buzunar, priveşte faţa frumoasă a tinerei de pe ecran. Degetul şovăie... Dacă răspunde, până la urmă ea îşi va impune voinţa. Ecranul se stinge.

Pe faţa lui Toby se citeşte liniştea sufletească. Are ochii plini de lacrimi. În spatele lui, aude slab ultimele acorduri ale cântecului formaţiei *The Doors*, care se termină.

„ ... The end of nights we tried to die / This is the end!" (Sfârşitul nopţilor când voiam să murim /Acesta este sfârşitul!).

Un şuierat îndepărtat. Ştie ce înseamnă acest vuiet care, crescând, sfâşie liniştea nopţii. Ţine în mână mobilul. Acum, soarta lui este legată de monstrul care se îndreaptă spre el. Sub picioarele

lui, pământul tremură. Când, în spatele lui, la câteva sute de metri, doi ochi scânteietori năvălesc peste el, rămâne nemişcat. Ca un balaur ivit din abisuri, fiara sfâşie ceaţa... Mobilul se aprinde. Toby se întoarce ca să fie cu faţa spre motorul Eurostarului care îl seceră frontal, într-un vacarm asurzitor. Zburând cu trei sute pe oră, trenul, împins de motoarele lui electrice, dispare în ceaţă, lăsând în urmă, pe marginea căii ferate, mobilul cu ecranul spart, pe care apare un SMS: *te iubesc, Gloria.*

După 14 ani

Într-o sală de cinematograf rulează *Îmblânzirea scorpiei*, adaptare a piesei lui William Shakespeare. Acţiunea se desfăşoară în oraşul Padova, în secolul al XVI-lea. Clopotniţele, turnurile şi campanilele amintesc de arhitectura veneţiană. Într-un palat, Gloria Borand, gătită într-o rochie de catifea stacojie, interpretează rolul Catarinei. Cu părul răvăşit şi faţa roşie de furie, face să trosnească biciul pe duşumea, pe pereţi şi pe spatele servitorilor care îi ies în cale. Coboară în goană treptele scării de onoare în urma Biancăi, sora mai tânără care, speriată, ţipă şi plânge, îngrozită de violenţa Catarinei, care face scandal.

„– Înapoi! Derbedei lipsiţi de creier!" exclamă ea, cu foce furibundă. „Dispăreţi din faţa mea, laşi mizerabili!"

„– Ai milă, surioară, nu-mi face ocara de a mă aduce la starea de slujnică şi sclavă!" imploră Bianca, hohotind.

Ca o tigroaică, Catarina urlă ca să îngrozească servitorii. Înfricoşaţi, fug din calea ei. Înnebunită, ciufuită, Bianca o ia la fugă, alergând, gata să-şi piardă răsuflarea, pe coridoarele palatului, împingând uşile batante ale încăperilor înşirate una după alta. Mobilele bogate, frescele şi tavanele pictate vorbesc despre bogăţia acestei familii de oameni de vază. În graba ei, Bianca calcă pe poala rochiei şi cade. Catarina se grăbeşte spre sora ei, alungând servitorii.

„– Voi face tot ce-mi porunceşti, imploră Bianca, atât sunt plină de respectul pe care-l datorez surioarei mai mari!"

„– Te poftesc să-mi spui acum cine dintre toţi iubiţii tăi este cel pe care îl iubeşti mai mult. Gândeşte-te bine şi nu încerca să ascunzi adevărul..."

O biciuieşte pe Bianca, şi ea se strâmbă de durere la fiecare lovitură.

„– Crede-mă, surioară, dintre toţi bărbaţii care există, încă n-am găsit chipul care să-mi placă mai mult decât altele."

„– Minţi!"

Urmat de slujitorii săi, Baptista, bătrânul lor tată, soseşte cu pas grăbit.

„– Catarina! Bianca! Fiicele mele! Fiicele mele..."

Sughiţând, Bianca se ascunde în braţele tatălui său, care încearcă s-o aline.

„– Bianca, sărmana mea copilă!" (Plânge.)

Apoi, adresându-se Catarinei.

„– Minte îndrăcită, de ce-o chinuieşti? Nu ţi-a făcut nimica niciodată! Ţi-a spus vreodată vreo vorbă în răspăr?... Bianca, copil iubit, te poţi retrage..."

O încredinţează celor doi servitori care o consolează, însoţind-o. Catarina încearcă să o prindă, dar tatăl ei se pune între ele.

„– Destul!" strigă Baptista cu voce tremurândă.

Catarina ridică băţul la tatăl său care, imediat, îşi apără faţa cu mâinile. Ea se răzgândeşte.

„– Pe mine, aşadar, nu poţi să mă suferi? Oh! Pricep că dânsa e comoara ta, doar ei îi cauţi un bărbat, iar eu voi fi silită să dansez la nunta ei desculţă!"

„– Catarina, fiica mea, ai milă!"

„– Nu spune un cuvânt! Plec să mă-nchid şi să plâng de furie până voi găsi prilejul să mă răzbun!"

Furioasă, iese trântind uşa. Clocoteşte, aruncă biciul şi izbucneşte în hohote.

În ciuda smiorcăielii, a gâfâitului, rămâne de o frumuseţe fermecătoare.

În sala de cinema înţesată, Alan este emoţionat până la lacrimi. La cei 60 de ani bine întreţinuţi, cu lifting evident, prea bronzat, arborează o coafură îndrăzneaţă, cu implant capilar. Poartă ochelari cu lentile fumurii, stil Onassis, şi un sacou negru Christian Audigier, cu încrustaţii de dragon şi tigru, demodat deja.

Alături de el, Annie, soţia lui siliconată, întinsă, fardată, e în ton cu el. Face parte dintre acele femei care, cândva foarte frumoase, refuză să îmbătrânească şi nu se pot decide să-şi vadă frumuseţea ofilindu-se.

Îşi imaginează că, purtând ţinute de puştoaică, va putea păstra preţioasa cheie care este tinereţea şi astfel să ignore trista realitate a trupului care se fleşcăie, se tasează, se curbează, ca pentru a se apropia inexorabil de mormânt. Cu pieptănătura, cu vesta din vizon, pantalonii mulaţi şi pantofii stiletto aurii, este jalnică şi seamănă mai mult cu un personaj din filmele lui Fellini decât cu o femeie fatală.

O Jeanne Moreau cât se poate de şifonată care se ia drept o Britney platinată, dotată cu două obuze şi 32 de dinţi de o albeaţă scânteietoare. O ciudăţenie care se potriveşte bine în decorul de la Venice Beach, dar care, scoasă din contextul californian, devine ridicolă.

– De ce te smiorcăi? îi şopteşte ea soţului, scena nu are nimic tulburător.

– E Gloria... şi toate emoţiile pe care ni le transmite... e atât de neaşteptat! Dar atât de sfâşietor! Dă-mi o batistă!

Ea îi întinde un şerveţel de hârtie ascuns în punga de nachos pusă pe genunchi.

– Dar ce-ai pus pe batistă? Mă înţeapă la ochi!

– Nimic, este probabil de la nachos!

– Acum mi s-au umplut ochii! Dacă îmi pierd vederea tu vei fi vinovată!

Los Angeles

Într-o căldură copleşitoare, Alan şi Annie ies din Cinerama Dome. Forma cupolei cinematografului aminteşte de arhitectura kitsch a anilor 1960. Coada de spectatori pentru următorul spectacol este impresionantă şi şerpuieşte până la colţul bulevardului Sunset cu strada Ivar. Pe afişul panoramic sunt menţionate cele şapte premii Oscar pe care filmul le-a câştigat.

Cu ochelari mari de soare, gen parbriz, pe nas, cuplul trece pe sub o frescă reprezentând faţa Gloriei care acoperă tot zidul de la Amoeba Music. Alan încă tot nu şi-a revenit din emoţii.

– De ce continui să plângi? întreabă Annie.

– Pentru că văd toată lumea asta... Când mă gândesc că am refuzat că produc acest film atât de riscant!

Se opresc în faţa unui vânzător de ziare de pe o stradă perpendiculară şi descoperă coperţile unor reviste: Gloria pozează fluturând desupra capului Oscarul. Titlurile sunt grăitoare: „Gloria Borand triumfă în cinematografe în *Îmblânzirea scorpiei!*", „Gloria Borand revine", „Gloria Borand fermecătoare!", „Gloria Borand măreaţă!", „Gloria Borand aleasă cea mai bună actriţă a anului!". Cuplul cumpără revistele şi Alan se grăbeşte să răsfoiască „The Hollywood Reporter". Annie îi plăteşte vânzătorului mexican obez, cu false aere de Hitchcock. Cu cascheta înfiptă pe cap, la umbra unei umbrele, îşi înghite lacom „Dublul-dublu burger cu carne" de la *In and Out*, al cărui sos se scurge pe macadamul încins. Caută restul sorbind cu paiul din răcoritoare. Cu un zâmbet larg, care lasă să i se vadă dinţii îngălbeniţi de American cheese, îi întinde lui Annie două bancnote verzi, jegoase, pe care ea le ia cu vârful degetelor. Alan este la volanul strălucitorului său Bentley Continental GTC, cabrioletă, galben-pai. Annie stă alături de el. Berlina rulează pe Sunset Strip, partea cea mai animată al acestui lung bulevard fără pietoni... Hotelurile de lux se înşiră alături de barurile de noapte şi restaurante. Pe unul dintre imensele panouri publicitare care

mărginesc drumul, se lăfăie mare portretul Gloriei Borand în viitorul ei film: *The Actress*.

Producătorul îşi muşcă mâinile de furie.

– *The Actress!* Până şi scenariul ăsta mi-a trecut prin mâini şi am refuzat să-l produc!

– Pe vremea aia n-aveai de unde să ştii că Gloria o să devină din nou valabilă!

– Ţine bine minte ce-o să-ţi spun, Annie: într-un an, afişele pentru *Antidotul* sunt cele pe care le vei vedea de-a lungul bulevardului! Oraşul îngerilor... până la urmă o să te am în palmă, spuse el cu emfază.

Annie răsfoind „Variety", principala revistă americană consacrată *show-biz-ului*, citeşte cu voce tare:

– „După 14 ani de absenţă, Gloria Borand triumfă în Îmblânzirea scorpiei. Refuzând toate interviurile, Gloria Borand păstrează secretul asupra viitorului său film..."

– Şi viitorul ei film eu sunt cel care o să-l produc! N-o să mă duc s-o caut în Europa să pierd timpul! Sunt în negocieri cu agentul autorului... Imediat ce Gloria îmi va da acordul ca să joace în *Antidotul*, cumpăr scenariul!

– Grăbeşte-te, căci am citit că Alex se ocupă deja de afacere!

– Alex, regizorul acela depăşit? Ar trebui să aibă posibilităţi ca să achiziţioneze drepturile pentru *Antidotul!* Ştii că târfuliţa asta este cea care m-a turnat la fisc? Ca să-mi sfârşesc cariera în glorie vreau să produc un film serios şi de succes!

– Aşa cum este *Antidotul?*

– Exact!

– Şi vrei un Oscar!

– Nu unul, ci mai multe! Vreau onorurile şi recunoştinţa! Majoritatea Oscarurilor au fost umflate de englezi, iar astăzi, până şi francezii încep să le ia. Aşa că de ce nu eu? Am toate şansele!

– Corect, Alex este francez şi dacă realizează *Antidotul*, va putea câştiga Oscarul!

– Gloria nu va accepta niciodată să mai lucreze cu acest *has been!* Alex nu mai are nimic de spus de multă vreme!

– Ziceai același lucru despre Gloria...

– Și aveam dreptate! Nu pentru că a devenit din nou un star o să uităm cei 14 ani de prins muște!

– Toți actorii cunosc o traversare a deșertului...

– În ce-o privește, Gloria nu s-a mulțumit cu o traversare... Ea cunoaște deșertul în lung și-n lat!

– Și eu...

– Haide, n-o să te compari tu cu ea! Gloria este un star... În timp ce tu... tu...

– Eu, ce?

– Crezi că tinerii își amintesc de filmografia ta?

– Am avut și eu clipa mea de glorie!

– Da, era prin 1977!

– Îți place chestia asta, să umilești mereu oamenii!

Annie scoate o sticlă plată din geantă și bea o gură. El încearcă să-i ia sticla din mână...

– Mai termină odată! Ai o respirație de popă!

– Atenție în față! Un arici...

El trece peste...

– L-ai călcat!

– Sper doar ca nenorocitul să nu-mi fi spart un cauciuc!

– Ești monstruos! Era un arici, ce naiba!

– Haide! Nu l-am asasinat pe John Lenon!

Rulează traversând bulevardele goale din Beverly Hills, mărginite de palmieri, merge de-a lungul fastuoaselor proprietăți ale starurilor. Ajunși în fața casei, grilajul se deschide automat și Bentley-ul o ia pe un drum pavat cu pietre galbene.

Grădina ca un paradis se întinde pe mai mult de un hectar și găzduiește o piscină și un teren de tenis. La capătul *yellow brick road*, cuibărit la adăpost de priviri în inima cartierului Bel Air, se află conacul lor rococo. Un șofer și un servitor sunt ocupați să

încarce niște bagaje în portbagajul unei limuzine care staționează în fața peronului.

– Limuzia este deja aici, observă Alan, parcând.

– Trebuie să mă schimb.

– Grăbește-te, n-aș vrea să pierd avionul!

La sfârșitul după-amiezii, cuplul pleacă spre aeroportul John Wayne, ca să zboare spre Londra.

„CREMA" DIN ORIENT EXPRES

Paris

Henri-Emmanuel Charles şi Alex Dargod ies din gura de metrou de la Gara de Est. H-E-C îşi trage cu o chingă valiza pe rotiţe. Poartă în jurul gâtului o cască-audio Monster Beats Studio by Dr. Dre, ochelari mari de soare Dolce & Gabbana. O cămaşă din petice multicolore, ţipătoare, pantofi, şi pantaloni pe picior cu buline mov. O traistă violet şi un turban îi completează în mod artistic ţinuta. Are burta unei femei însărcinate în opt luni. Părul vopsit contrastează cu mustaţa şi bărbuţa, sare şi piper. Are multe bagaje şi o geantă special rezervată transportului câinelui său, un chihuahua, deosebit de urât.

Alex este mai în vârstă. Negru ca un corb, arborează o barbă de câteva zile, ochelari negri şi o vestă şifonată peste nişte blugi negri, prespălaţi.

În gară, Henri-Emmanuel se strecoară printre călători trăgând după el valiza ca pe un câine în lesă. Grăbeşte pasul şi se întoarce spre Alex, care îl urmează nepăsător...

– Alex! Grăbeşte-te... O să pierdem trenul! Am apucat să-ţi spun delicioasa glumă pe care mi-a povestit-o Brialy despre maiestuoasa

Marlene Dietrich? Ea i-ar fi spus, într-un acces de umor care îi era caracteristic: „Dacă m-am luptat toată viaţa pentru ca să fiu un star, a fost ca să am cel mai bun loc în restaurante şi cea mai bună cabină în Orient Expres." Adorabil, nu-i aşa? Marlene sută la sută!

Continuă să meargă, fără să-şi dea seama că Alex s-a opit în faţa afişului pentru *The Actress*, noul film cu Gloria Borand. H-E-C îşi continuă vorbăria.

– Ţi-am mai povestit ce mi-a spus exoticul nostru Omar Sharif despre Ava Gardner? În timp ce turna *Mayerling* cu delicata Deneuve şi legendara Ava Gardner, film adorabil al nu mai puţin adorabilului Terence Young, s-a îndrăgosit de Ava, care, la o vârstă înaintată, îşi păstrase toată strălucirea frumuseţii. Fantezie de tinereţe sau simplu impuls sexual, fapt este că Omar şi-a petrecut o seară bând cu marea Ava, care nici nu aştepta altceva, obişnuită deja de câteva decenii cu sticla. El îi promisese un weekend la Veneţia cu Orient Expresul. Pe scurt, Omar a condus-o pe Ava în apartamenul palatului său şi frumoasa a dispărut o clipă în baie. Crezând că este călare pe situaţie, Omar s-a grăbit să se dezbrace, aşteptând-o pe divă. Când s-a întors, Ava a izbucnit în râs când l-a descoperit pe Omar al nostru în costumul lui Adam! Mare moment de intimitate pentru cel mai mare star al epocii pe care tot Hollywood-ul şi-l dorea!

Henri-Emmanuel se întoarce şi constată că Alex e neclintit în faţa afişului. Oftează enervat.

– Alex, ce faci? Vino! Până la urmă chiar o să pierdem trenul!

– Peste tot e ea!

– Te rog, Alex! Calmează-te, eşti prea încordat!

– Ştii foarte bine că Gloria este ultima noastră şansă! Aşa că poţi înţelege de ce sunt încordat!

Trăgându-l pe Alex spre peronul unde se afla Orient Expressul, Henri-Emmanuel se opreşte când descoperă minunea. Cu un aer teatral, rămâne cu gura căscată.

– Extaz şi încântare!

Agitaţia este mare. Împins de pasagerii care se îmbarcă, îi observă pe şefii bucătari care supraveghează comenzile de provizii. Un steward în uniformă şi cu şapcă albastru-azur le controlează biletele.

– Domnilor, vă urez bun venit la bordul trenului Veneţia Simplon Orient-Express.

Un hamal le ia bagajele, în timp ce ei urcă într-un vagon.

– Ce delicată atenţie din partea Gloriei, observă Henri-Emmanuel, îţi dai seama, numai ea ne putea face să călătorim într-o cabină de clasa întâi...

– Bine, nu mergem la Istanbul! E doar un tren Paris-Calais!

– Exact, ne-a rezervat o cabină doar pentru Calais. Recunoaşte că de lux! Şi având în vedere starea finanţelor noastre, nu cred că ne-am fi putut oferi o asemenea călătorie prea curând! Sunt emoţionat ca o fetiţă, Alex! Ca o fetiţă!

Îl urmează pe steward şi ajung în compartimentul luxos cu două cabine care comunică între ele.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, indiferent ce, nu trebuie decât să apăsaţi pe butonul ăsta. Eu răspund de acest vagon. Doriţi ceai? Cafea?

– Pentru mine un ceai, răspunde Henri-Emmanuel, şi pentru domnul, o cremă.

– Crema din Orient-Express, glumeşte stewardul înainte de a ieşi.

– Priveşte, Alex! Priveşte! Este ca în romanele Agathei Christie. Ce lux! Ce rafinament!

Henri-Emmanuel este impresionat de felul în care a fost decorat trenul, ca urmare a restaurării, aşa cum era în anii 1920. Adevărat sipet împodobit cu marchetărie fină şi alamă scânteietoare, fiecare cabină are un salonaş, un pat suprapus, şi o toaletă cu lavabou, prosoape de damasc şi cosmetice de lux.

– Priveşte, Alex! E chiar mai bine decât mi-a povestit Alain...

– Alain?...

– Delon! A luat Orient-Expressul împreună cu Romy, ca să se întâlnească cu generalisimul Luchino Visconti la Festivalul de la Veneţia şi...

– Mi-ai mai povestit de o sută de ori!

Henri-Emmanuel îşi dă cu unguent pe buza de sus.

– Sunt atât de stresat la gândul de a o întâlni pe Gloria, că mi-a declanşat o criză de herpes! Şi, cu toate astea, dacă mă iau după psihicul meu, nu sunt un depresiv!

– Ar fi trebuit să rămâi acasă!

– Sunt asistentul tău, vin ca să te susţin şi să te supervizez!

– Nu am nevoie să fiu supervizat!

– Dacă în seara asta nu reuşeşti s-o convingi pe Gloria, bat la uşă portăreii! Se fac doi ani de când se adună facturile, Alex! Şi îţi amintesc că nu mă mai plăteşti! N-am chef să mă trezesc în zori ca să adun gunoiul la Ritz! Am şi eu mândria mea de om!

Trenul se leagănă încet, purtându-i de-a lungul oraşului şi peste suburbii.

Alex îi întoarce spatele asistentului său ca să tragă un pui de somn. Henri-Emmanuel îşi pune câinele îmbrăcat în costum de Superman pe genunchi, scoate din geantă un exemplar din *În căutarea timpului pierdut*, publicat la Pleiade, îl aşază pe masă, la vedere, şi se scufundă în una din numeroasele lui reviste de scandal.

Londra

Jack Stori este la volanul Jaguarului său Tip E, plin de urme de rugină. Capota cabrioletei este peticită cu o bandă adezivă, neagră. Annabella, nevasta lui, stă alături de el. Conduce în mare viteză pe străzile din West End, fără să respecte niciun semn de circulaţie.

Blazer alb, pe talie. Cu păr blond, decolorat, dat cu briantină, Jack îşi ridică fără încetare brăţara groasă a ceasului desupra încheieturii.

Frumuseţea rece a Annabellei este accentuată de rama groasă a ochelarilor de vedere. Poartă un smoching negru care lasă să se vadă curba sânilor. Are clasă şi asta contrastează cu vulgaritatea naturală a soţului ei.

– Fii atent! strigă Annabella, tocmai ai trecut pe roşu!

– Sunt grăbit să dau din nou ochii cu Gloria! Se fac 14 ani de când n-am mai văzut-o! O grămadă de timp!

– Dacă nu ridici piciorul, cobor şi iau un taxi!

– Nu te îngrijora, vrăbiuţa mea! Am un plan ca să răscumpăr punctele de permis de la nişte tineri.

– Încă una din găinăriile tale...

– E criză! Nu e de lucru! Tinerii îşi dau permisul la armată ca să le revândă punctele bunilor samariteni, aşa ca mine, ceea ce le permite să supravieţuiască!

– Termină, îmi vine să plâng!

– Hei, ce e? E adevărat! Nu e de lucru!

– Dar nici pentru tine nu se găseşte de lucru!

– Aşteaptă s-o iau din nou pe Gloria la agenţie şi o să mă satur de muncă.

– Crezi că după ce ai părăsit-o acum 14 ani o să accepte să se întoarcă la agenţia ta artistică?

– Bea... se droga. Devenise agresivă şi periculoasă! Acum este clean. Şi, apoi, mă plictiseşti cu poveştile astea... Toate astea sunt trecut! O ştiu eu pe Gloria, nu e ranchiunoasă. Şi în seara asta o să profit. Pentru că nu cronicile şi galeria ta de artă vor plăti noul Jaguar!

Claxonează o bătrânică care traversează şi o atinge uşor, periculos.

– Te scot din minţi, boşorogii ăştia! strigă Jack.

Prin geamul lăsat, o moralizează pe bătrână:

– Când nu mai eşti în stare să mergi, rămâi la televizor şi nu turba lumea!

– Opreşte maşina!

– Nu te enerva, vrăbiuţă.

– Opreşte imediat! Vreau să cobor! Opreşte!

Jack se apleacă spre nevastă-sa şi deschide portiera din dreptul ei... Maşina continuă să meargă...

– Dă-i drumu', sari!

– Ce faci?

Speriată, se agaţă de centura de siguranţă...

– Eşti nebun! Opreşte, Jack, o să cad!

– Sari! Du-te! Sari! strigă el împingând-o în afară, şi tu mă scoţi din răbdări!

– Opreşte Jack... O să cad!

Annabella închide din nou portiera... Maşina merge în zigzag, ajungând în faţă la Victoria Station.

Parchează Jaguarul pe un loc rezervat handicapaţilor, pune un semn pentru invalizi şi intră în gară târând după el bagajul pe rotiţe. În goana mare, îşi croiesc drum printre călătorii grăbiţi şi se îndreaptă spre peronul unde îi întâmpină stewarzii, care îi însoţesc până la vagonul de clasa întâi al trenului British Pullman Orient-Express. Ornamentaţia interioară, în culori crem şi ocru de Sienna, a păstrat strălucirea Anilor nebuni.

Jack şi Annabella sunt invitaţi să ia loc în decorul somptuos al unui vagon-restaurant. Ceaiul şi şampania sunt servite la piano-bar. Observă că atmosfera selectă îi obligă pe călători să poarte o ţinută şic. Femeile sunt elegante, iar domnii îmbracă cu toţii sacou şi cravată. Au sentimentul că au fost purtaţi în timp la începutul secolului trecut, când stăpân era dandismul şi arta de a trăi, semne distinctive ale unei epoci revolute.

Trenul se pune în mişcare...

În timpul dejunului, Jack se îndoapă cu stridii, foie gras şi caviar, în timp ce Annabella admiră peisajele din Kent, care le defilează prin faţa ochilor.

Majordomul împinge un cărucior pe care sunt aşezate clopote de argint ce acoperă farfuriile. Adresându-se Annabellei, îi prezintă felurile:

– Doamnă, aici sunt felurile vegetarienecomandate în momentul când aţi făcut rezervarea.

– Perfect, se bucură ziarista.

Trenul se apropie de coasta Mânecii.

– Regret că voiajul nostru se termină la Folkestone!

– Un semn să-i fac Gloriei, şi ţi-l ofer pe tot! Londra-Istanbul, trecând prin Veneţia!

Îi ia mâna soţiei sale şi o sărută.

– Îţi aminteşi de Veneţia? Luna noastră de miere...

– E atât de mult de-atunci, că am uitat totul...

– E cam anormal, am rămas tot sejurul la hotel Danieli să facem dragoste... Totuşi, aşa ceva nu poţi uita!

– Exact asta am uitat!

După o oră de drum, trenul se opreşte în gara Folkestone, staţiune balneară situată pe coasta de sud-est a Angliei, în apropierea intrării în tunelul de sub Mânecă.

Jack şi Annabella coboară pe peron, unde îi aşteaptă o femeie cu un aer destul de vulgar, care fumează, ţinând indiferentă o foaie de hârtie pe care sunt scrise numele lor. Cuplul i se alătură şi o urmează până la taxi. Maşina demarează şi o ia de-a lungul falezelor de calcar alb. Mareea e în scădere, vasele de pescuit eşuate creează o impresie dezolantă.

După câteva minute, maşina se opreşte lângă un dig unde îi aşteaptă un trauler. Jack şi soţia lui se urcă la bordul vasului, care iese în larg pe o mare agitată.

Calais

Henri-Emmanuel şi Alex coboară din tren. Sunt aşteptaţi de un bărbat în vârstă, subţire, împopoţonat cu o şapcă de şofer şi îmbrăcat cu o redingotă lungă, obosită. Faţa ursuză, scobită şi ca cioplită îl face înspăimântător. Pare scăpat dintr-o carte de Dickens. Scuipă tutunul pe care îl mestecă, lăsând să i se vadă dinţii înnegriţi. Henri-Emmanuel se aşază în faţa lui spunând un vesel „Bună ziua!"

Fără să scoată cel mai mic cuvânt, şoferul se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre ieşire.

– Simpatică primire, mormăie H-E-C.

Soarele de sfârşit de după-amiază a dispărut în spatele norilor groşi. Într-o ceaţă deasă, şoferul aruncă fără nicio grijă bagajele în portbagajul unui Rolls vechi.

– Oh, încetişor cu valizele, strigă Henri-Emmanuel, sunt Gucci!

Alex zăreşte, ivindu-se din ceaţă, faimosul turn pătrat al primăriei, cu o arhitectură neoflamandă, care aminteşte de partea de sus a unei rachete încremenite pe cer. Inspirat de atmosfera ireală, recită un poem de Theophile Gautier.

„O ceaţă groasă îneacă
Orizontul pe care se roteşte
Un nor palid
Şi soarele se şterge
Livid ca faţa
Unei bătrâne fără fard."

– O iei razna, strigă la el asistentul.

Urcă în spatele maşinii, despărţiţi de şofer printr-un geam fumuriu. Rolls-ul părăseşte oraşul şi o ia de-a lungul dealurilor pustii de pe coasta de Opal. În depărtare, lumina unui far măturã ceaţa groasă, lăptoasă.

– Dacă Gloria refuză să filmeze în *Antidotul*, suntem morţi!

– N-o să refuze! răspunde Alex.

– Şi de ce?

– Îmi datorează primul ei succes!

– Şi ultimul al tău!

– Am mai avut şi altele!

– Care?

– Succese la critică!

– Spune asta la bancă! A blocat cardurile, Alex! Am ajuns la fundul sacului!

– Nietzsche spunea...

– Mă doare-n cot de aiurelile lui Nietzsche, Sartre şi D.H.L!

– B!

– ...?

– B.H.L!

– Te rog, Alex, măcar o seară, uită citatele şi concentrează-te pe Gloria! Este ultima noastră...

– Ultima şansă! reia Alex, întrerupându-l.

Berlina se opreşte în faţa unui dig unde este amarat un vas de pescari botezat „S. King".

Alex se îmbarcă pe vas, în timp ce Henri-Emmanuel întinde o monedă şoferului:

– Ţine, amice!

Înainte de a-i scuipa tutunul la picioare, acesta îi aruncă o privire de gheaţă.

– Oh, încetişor! Sunt nişte Berluti!

Omul dispare în ceaţă.

– Aţi putea fi mai amabili, totuşi!

Apoi, întorcându-se spre Alex, tună şi fulgeră:

– Ce înseamnă personalul ăsta? E Curtea Miracolelor? Recrutează rromi? Nu mai rămâne decât să ne iasă în cale, la prima intersecţie, un boschetar fără picioare...

Imită accentul unui cerşetor:

– Vă rog, domnule... un bănuţ... un bănuţ...

Căpitanul îi întinde lui Alex un suport pe care este prins un formular.

– Semnaţi aici! spune marinarul pe un ton laconic.

– Ce-i asta?

– Pentru asigurare! Marea e agitată!

– Am mai navigat pe marea Caraibelor şi n-o să mă impresioneze câteva valuri!

– Mai ales nu mă ajuta, tună H-E-C, încurcat de valiza cu rotiţe şi câinele. Nici tu nu mişca, ţi-ai putea rupe o unghie!

– Întodeauna iei prea multe lucruri! replică Alex.

– O ţinută pe zi!

– Nu rămânem decât în weekend!

Marea e dezlănțuită și traversarea agitată. Alex se ține de balustradă, gata să vomite. Sub un cer cenușiu ca plumbul, vasul plutește și, curând, se apropie de o insuliță anglo-normandă, cu o atmosferă tenebroasă.

Vasul acostează la un ponton din lemn. Un gard pe jumătate îngropat în nisip se întinde de-a lungul malului. Valurile vin să se spargă de un panou vechi, acoperit de spumă și alge, pe care se distinge un castel și o frază în parte ștearsă: „Insula Neagră... Parc de dis..."

Insula misterioasă

Este abia ora cinci. Ploaia continuă să cadă. Falezele și promontoriile stâncoase care sculptează coasta pe kilometri întregi oferă un habitat pentru mii de pescăruși care scot țipete ascuțite, într-un zgomot asuzitor.

Elicoperul se așază în parcul castelului. În pofida turbulențelor, călătoria s-a desfășurat fără neplăceri. Pilotul, care la început refuzase să zboare, la insistențele lor sfârșise prin a accepta să decoleze, dar, pentru asta, le ceruse să semneze un formular de consimțământ.

Alan și Annie coboară din aparat și sunt întâmpinați de un bărbat cu statură de colos, care le ia bagajele și le pune într-o trăsură unde cuplul se instalează. Într-un vârtej, elicopterul decolează și părăsește insula. Vizitiul biciuiește crupa calului, care o ia pe un drum abrupt.

Lui Annie și Alan li se face rău privind în jos de pe cărarea care se cațără pe coasta falezei. În depărtare, zăresc traulerul care îi transportă pe Henri-Emmanuel și Alex. Peste rochia fermecătoare, aurie, Annie poartă un mantou din vizon de culoarea ambrei. Soțul ei arborează deasupra smokingului un palton cu guler mare din blană. Îi arată castelul care se înalță desupra mării, cu mai mult de o sută de metri peste faleză.

Trăsura trece de grilajul înalt, încadrat de doi grifoni, impunători, care stau de pază. Alan și soția lui sunt impresionați.

La fiecare fulger, cerul se luminează puternic. Trăsura înaintează pe o alee mărginită de statui care creează o atmosferă fantastică, locul amintind de parcul din *Frumoasa şi Bestia* al lui Cocteau. Arhitectura construcţiei este un amestec de stiluri, gotic, roman, bizantin şi baroc, trimiţând cu gândul de Xanadu, conacul din Cetăţeanul Kane. Deasupra garguielor se înalţă turlele şi turnurile de pază care se pierd în cerul tulbure. Pe faţadă, cariatide uriaşe lasă impresia că apără ciudata locuinţă. Locul pare în afara timpului, ireal, ca un miraj.

Câţiva corbi se rotesc desupra trăsurii care se opreşte în faţa intrării castelului. Sub o umbrelă, vizitiul vine să deschidă portiera pentru Alan şi Annie, apoi, fără să le adreseze nici măcar cel mai neînsemnat cuvânt, le pune valizele pe pământ, arată în direcţia intrării şi îşi reia locul, gata de plecare. De fiecare parte a peronului, două statui ale lui Atlas ţin un glob din sticlă în interiorul căruia se află un bol metalic în care arde focul. Razele care scapă din globurile găurite luminează intrarea.

– Vizitiul e ciudat, remarcă Alan.

– Aşa cum e şi castelul? Cum a putut cumpăra o chestie ca asta? E sinistru!

– Eşti simpatică, dar, în faţa Gloriei, păstrează comentariile pentru tine!

– Drept cine mă iei? Eşti sigur că n-am greşit ziua?

– Suntem în 7?

În depărtare, fulgerul izbucneşte din nou, luminând o clipă impunătorul castel.

– Ce idee să trăieşti pe insula asta pierdută, ironizează Alan. Chiar crede că întreaga lume aleargă după ea ca să se refugieze aici! Ai zice că eşti la capătul lumii!

– Sun-o! Vreau să fiu sigură că nu ne-am înşelat!

El scoate mobilul.

– Nu avem reţea! N-o găseşte!

Îşi târăsc bagajele pe rotiţe până în holul castelului luminat de candelabre.

– Gloria! Eşti aici? strigă Alan, cu voce nesigură.

– Gloria?

Tresar de frică atunci când aud răgetele unei fiare.

– Este un leu!

– Ba, nu, e furtuna!

– Furtuna nu rage aşa!

– Depinde despre ce furtună vorbim... odată, în Africa de Sud, am auzit o furtună care răgea...

– Era un leu!

Pătrund într-o galerie în care sunt înşirate nişte busturi deasupra cărora se află nişte feţe de ceară cu expresii neliniştite. Cuplul înaintează pe dibuite.

– Mi-e frică, Alan...

– Şi mie... Dar prefer să rămân aici decât să alerg prin furtună în spatele unui vizitiu psihopat! Gloria! Eşti aici? Suntem noi: Alan şi Annie...

– Vino, să plecăm!

– Şi vrei să ne întoarcem cu hidrobicicleta?

Le îngheaţă sângele când zăresc, la lumina fulgerelor, silueta unei femei încremenite în capul treptelor scării monumentale. Ţine în lesă o fiară care rage.

– E un leu! strigă îngrozită Annie.

– Nu, e un câine mare!

– Câinii mari nu rag!

– Gloria? Tu eşti?

Fulgerul se stinge, lăsând încăperea aproape în întuneric. Îngroziţi, li se pare că văd misterioasa apariţie plutindu-le pe deasupra capetelor...

– Gloria?

– E o fantomă! exclamă Annie, suntem într-un castel bântuit! Vino, să mergem!

Îl trage de mânecă... Întorcându-se, tresar de frică când se trezesc față în față cu Gloria.

– AHHH!

– *Welcome home!* exclamă Gloria.

Actrița își face apariția într-o rochie lungă, neagră, decoltată. Tenul ca opalul, ochii ca de cărbune și coafura sofisticată o fac să semene cu regina din Frumoasa din pădurea adormită. Frumusețea ei seducătoare degajă însă o senzualitate malefică.

– Ne-ai tras o spaimă de toată frumusețea! spune Alan, zâmbind.

– Iertați-mă pentru lumină, dar furtuna a întrerupt electricitatea și telefonul. Atmosfera e mai mult decât fantastică, nu-i așa? Între Edgar Allan Poe și Arthur Conan Doyle. Câinele din Baskerville bântuie, la fel și Minotaurul... Veniți după mine, voi fi pentru voi firul Ariadnei...

Alan ridică mobilul în aer, în speranța că prinde un semnal.

– Nu încerca să obții semnal, aici nu există rețea!

– Tu erai acolo sus, cu fiara? întreabă Annie.

– Pantera mea atacă numai atunci când îi dau eu ordin... Atacă!

Cuplul tresare...

– Glumesc! se amuză Gloria.

– Chiar ne-ai avut! suspină el.

Gloria își trece brațele în jurul invitaților și îi împinge spre capătul culoarului.

– Prieteni, ce fericită sunt să vă întâlnesc din nou. Veniți, o să sărbătorim revederea noastră.

Cuplul înaintează pe coridor, cei doi rămânând uimiți în fața tablourilor de Kokoschka, Dix, Sutin și Ensor, unul mai îngrozitor ca altul. Intră într-un salon unde scara de onoare, luminată de candelabre venețiene, este replica celei de la opera Garnier din Paris. Picioarele bazinelor de metal reprezintă corpuri de șerpi care se împletesc. Focul arde în cupe care au forma unor boturi de reptile. Umbrele mișcătoare creează o atmosferă neliniștitoare. Un pian, o masă mare, înaltă, și câteva fotolii par pierdute în mijlocul sălii

mari. Pereţii sunt împodobiţi cu lucrări de pictori vizionari: Odilon Redon, Gustave Doré şi Gustave Moreau.

Două caratide uriaşe reprezintă picioarele care susţin şemineul de piatră.

– Intraţi! Luaţi loc! Şampanie?

– Să curgă în valuri! declamă Annie.

Cuplul îşi ascunde cu greu uimirea când îi văd pe Jack şi Annabella, cu o cupă în mână.

– Alan! Annie! Ce plăcere să să reîntâlnim aici, strigă Jack. Eram sigur că o să vă invite! Aţi văzut pantera? E uriaşă, nu?

– Uriaşă şi foarte neaşteptată, răspunde Alan.

– O cunoşti pe soţia mea, Annabella?

– Cine nu cunoaşte pana ascuţită a Annabellei Minagrara!

– Descarcă regulat toate filmele pe care le produci! subliniază perfid, cu un aer detaşat, Gloria, turnând şampanie în cupe.

– Bine spus! hohoteşte Jack.

Alan o salută pe ziaristă.

– Bună seara.

– Bună seara, răspunde Annabella, doamnă...

– Spuneţi-mi Annie...

Gloria serveşte cupele pline. Annie i a una.

– Nu ştiu, spune Annie, dacă din cauza climei umede a insulei sau a traversării, dar mi-e sete! *Cheers!*

Bea până la fund.

– Mereu la fel de amatoare de sticlă după câte văd, bătrânica, glumeşte Nicolas intrând cu un platou de gustări.

– Nico!

Nicolas poartă pe cap o bonetă de bucătar, aşezată peste părul lung, unsuros. Cu ţigara între buze, arată ca o căzătură, un amestec între Keith Richards şi Gainsbourg. Subţire, uscat ca o rădăcină, cu degetele şi dinţii îngălbeniţi de tutun, poartă pe faţa ca cioplită, prost rasă, sigmatele alcoolului şi ale nenumăratelor lui experienţe psihedelice.

– Gloria mi-a cerut să vin să gătesc şi să organizez un *ménage à trois*, aruncă Nicolas.

Se aud, cu ecouri prelungi, râsetele afectate ale invitaţilor.

– Nu, nu glumesc, continuă Nico, de asta şi-a concediat angajaţii: ca să fie mai cool în timpul *gangbang-ului*.

– Nostim! exclamă Alan.

– Ce nebun, tipul! adaugă Annie.

– Nebunul regelui sau al reginei, aş zice!

– N-o să te schimbi niciodată!

– Nu se poate spune acelaşi lucru despre tine, Alan, răspunde Nicolas. Serios... este prima voastră partuză?

Din nou râsete... Nicolas se întorce spre Annie.

– Pe tine nu te întreb! Ţi-ai tras-o cu atâţia...

Toţi ironizează glumele lui Nico, care supraliciteză când arată spre gulerul de blană de la paltonul producătorului.

– Simpatic să vii cu pisica moartă în jurul gâtului!

– Nu ratezi nimic, remarcă Jack, o să faci o atmosferă nebună! Gloria, ai avut o idee genială să-l inviţi!

– E oarecum răspunzător de petrecerea asta, răspunde Gloria. Când Nico mi-a trimis scenariul de la *Antidotul*, imediat i-am recunoscut umorul caustic... De altfel, e o întrebare care mă chinuie, Nico... Îţi petreci tot timpul bătându-şi joc de toată lumea, dar o faci din plictiseală sau din gelozie? Sau poate din pură răutate, ca să te răzbuni?

– Toate la un loc, generale!

– La ziar, adorăm umorul rău caustic! spune Annabella.

– Dacă vă plac glumele mele proaste, este pentru că demolez, distrug în gura mare ceea ce voi bârfiţi în particular! E atât de plăcut să-i încurajezi pe cei răi! Mai mult, eu voi fi cel care o încasez! Aşa cum s-a întâmplat acum zece ani, când filmul meu nu s-a mai făcut...

– Eu îmi amintesc de piesa pe care ai scris-o şi care a fost un triumf!

– Asta era acum 15 ani! Dar, pe urmă, am luat plasă cu filmul pe care l-am scris şi realizat!

– Ţin minte foarte bine filmul ăla, îşi aminteşte Gloria, era o farsă care denunţa ipocrizia oamenilor din breasla noastră!

– Şi după izolarea aia de pomină, reia Nicolas, voi toţi m-aţi făcut să plătesc pentru gura mea mare şi m-aţi pus pe lista neagră! Şi cum nu făceam parte din nicio partidă, din niciun clan, nu eram nici francmason, nici pe de-a-ntregul evreu, am plătit foarte scump! Mi-a trebuit timp înainte de a scăpa de alcool şi de droguri! Trebuia să mă obişnuiesc să nu mai scriu sub influenţa dezinhibatoarelor şi a substanţelor!

– Eşti atât de complexat, constată actriţa. Întotdeauna ai fost cu un picior în sistem şi cu unul afară. Tu te expui în media şi tu o critici. Tu faci pe tâmpitul, tu încasezi, nu e oarecum contradictoriu?

– Există la Dostoievski o frază care răspunde la întrebarea ta, replică Nicolas: „Am observat că nu semăn cu nimeni şi nimeni nu seamănă cu mine. Eu sunt singur şi ei sunt toţi." Cam aşa văd eu lucrurile. Într-o zi o să fac din nou un film şi voi arunca din nou o lumină asupra oamenilor din breaslă...

– Asta e ce ai scris în *Antidotul*, dezvăluie Jack.

– Scenariul tău urlă de adevăr, adaugă Annabella, mai ales dacă ţi-o imaginezi pe Gloria în rol!

Nicolas ridică paharul.

– Ridic paharul în cinstea Gloriei, care a avut bunul gând de a repune în drepturi pisica neagră care eram!

– Exagerezi, spune Gloria.

– Cum! E adevărat!

– Doar n-ai ajuns paranoic? întreabă Jack.

– N-am inventat-o eu. Asta e porecla pe care am târât-o după mine în ultimii 15 ani! Din fericire, am posibilitatea să mă întorc la radio, dacă n-o să mor, şi eu şi mica mea familie.

– Ce mai face Katy? întreabă Alan.

– În primul rând o cheamă Patty, şi am divorţat! Nu mai suporta să trăiască cu un alcoolic drogat. Astăzi, sunt foarte fericit că Gloria

m-a contactat din nou pentru scenariul meu şi că mi-a propus să mă ocup de petrecerea asta: m-am dat peste cap pentru voi!

– Pentru reîntâlnirea noastră...

Ciocnesc şi beau cercetându-se cu coada ochiului, regăsind în mod firesc acel climat de toleranţă artificială, proprie relaţiilor sociale din breasla lor. O breaslă în care niciun adevăr nu trebuie spus... Sunt atât de obişnuiţi să joace spectacolul aparenţelor, încât până la urmă pierd contactul cu adevăratele lor convingeri. Singurul lucru cât se poate de real este că toţi se află acolo din interes personal, şi, cu siguranţă, nu din prietenie. De altfel, pentru ei, cuvântul „prietenie" şi-a pierdut sensul. La fel ca termenii „a adora", „dragă", „familie", „genial"... Un vocabular plin de superlative scuipate de limbi de viperă. Aceste secunde suspendate în timp durează o veşnicie... Cum, în seara asta când toţi sunt concurenţi, cum vor reuşi s-o scoată la capăt? Cum să mute pionii în acest joc de şah, în care fiecare cuvânt nepotrivit riscă să te facă şah şi mat? Toţi ştiu că în spatele zâmbetelor se ascund mize care ar putea să le schimbe cursul vieţii: banul, media, vanitatea, puterea. Dar, ca să pună mâna pe ele, trebuie să câştige încrederea Gloriei şi să manipuleze totul făcând pe dezinteresaţii... Obiectivul lor era s-o seducă, să-i flateze egoul şi s-o atragă în plasa lor. Toate astea cereau virtuozitate, subtilitate şi nevoia de a rămâne în gardă, gata să riposteze la un eventual atac... Ca oile care se tem de lup, se tem unii de alţii, şi mai ales, de Gloria. N-ar trebui ca ea să le descopere strategia riscând să piardă şi pentru asta trebuie în mod obligatoriu să pară destinşi, spirituali... Cum să facă? De unde să înceapă? Iată întrebările care le trec prin minte. Petrecerea asta care ar trebui să fie o simplă formalitate se transformă în câmp de luptă, o înfruntare pshihică din care vor trebui să iasă învingători ca să atingă Sfântul Graal, să ajungă la stele, să se pozeze cu Dumnezeu! Gloria! Cu bunăvoinţa ei vor fi în paradis... Ar putea face filmul, ar lua banii, ar cuceri media, onorurile... Publicul! Gloria! Şi, mai ales, banul! Apreciindu-se pe ascuns din priviri, analizează în câteva

fracţiuni de secundă obstacolele pe care vor trebui să le depăşească. Fiecare dintre invitaţi reprezintă un potenţial pericol pentru ceilalţi. Duşmanii sunt la faţa locului, partida poate începe.

Alan este primul care intervine.

– Suntem atât de încântaţi să te regăsim în acest decor ciudat...

– Am considerat că e mai original decât să fac această petrecere în apartamentul meu, îi răspunde Gloria.

– Într-adevăr, era nevoie de tine ca să venim până aici, continuă Nicolas.

Toţi zâmbesc.

– Ce idee bună ai avut să ne inviţi pe toţi, remarcă Alan. Ştii, Nico, ce ţi-am spus la telefon în legătură cu *Antidotul* este foarte serios. Vreau să cumpăr drepturile pentru scenariul tău!

– De-acum înainte va trebui să discute cu mine, spune Jack. Nico a intrat în agenţie! Şi curând va fi rândul Gloriei.

– Să fie într-un ceas bun, răspunde producătorul, vom face un *deal* global!

Jack şi Alan ciocnesc şi golesc cupele.

– O să fii gata să semnezi cu Alan câtă vreme ţi-a tras-o de nu te-ai văzut, aminteşte Nicolas.

– E multă vreme de atunci, răsunde agentul, şi în meseria noastră nu te superi niciodată!

– Asta este foarte adevărat, întăreşte Annie, chiar eu...

Soţul o întrerupe:

– Micile neînţelegeri dispar întotdeuna în faţa interesului comun!

– E sigur că atunci când simţi mirosul banilor e mai bine s-o dai pe ipocrizie! subliniază Nicolas.

– Eşti chiar nepreţuit! punctează Jack.

– E mai tare ca tine, comentează Gloria, trebuie să te străduieşti!

– Calmează-te, n-am venit aici să stric seara, răspunde autorul, am venit să ne distrăm! Eşti de acord cu mine, bunicuţo?

Toţi invitaţii se amuză de intervenţia lui, la fel ca Annie, care ia totul cu umor şi detaşare:

– Îi accept glumele pentru că îl cunosc bine... Ştiu că în sinea lui nu e rău!

– Imediat ce soseşte Alex, vom merge la masă, spune Gloria.

– Vine şi Alex?

– Mi-a propus să regizeze *Antidotul!*

– Cum...? I-ai vândut drepturile scenariului? apostrofează Alan, interzis.

– Nu! răspunde Nico, aprinzând o altă ţigară.

– Ador filmele lui Alexander Dargod, precizează Annabella, cu aer convins.

– Şi noi la fel! aprobă Annie.

Gloria întinde cupa producătorului şi, arătând cu un gest spre salon:

– Deci, Alan, îţi place?

– Cum?

– Decorul? Îţi place?

– A, da... E frumos şi atât de neaşteptat! Am zice că suntem...

– În Transilvania! îl întrerupe nevasta lui, deja uşor abţiguită, la castelul contelui Dracula.

– Eram cât pe ce s-o spun! reia Jack, e ca la Hollywood!

– Sunt fericită că vă place, spune actriţa.

– Place? Cuvântul e prea modest pentru a-mi descrie încântarea în faţa unei asemenea minunăţii! observă Alan.

– Găsesc aici cunoscătorul, estetul, epicureianul, îndrăgostitul de frumos... Dar ţie, Annabella, ţie îţi place?

– Este un baroc divin!

– Sunt fericită să constat că vă place locuinţa mea. Mă onoraţi! Deci nimic nu v-a scăpat... De la lambriurile din secolul al XVI-lea, până la statui, ne scăldăm în plin Quattrocento, la jumătatea drumului între Donatello şi Germain Pilon. Individualist şi provocator Germain Pilon? La fel ca mine era un marginal care refuza duplicitatea, laşitatea şi mondenităţile... Făcea parte din familia unora ca Tzara, Ernst, Breton şi alţii ca Grosz, în cinstea

cărora ridic paharul. Pot veni cu toţii să bântuie castelul, îi aşteptăm!

– Atunci, mai aşteptăm şi alţi invitaţi? întreabă Annie.

Henri Emmanuel şi Alex îşi fac intrarea.

– Gloria! exclamă H-E-C.

Cu căţeluşul în braţe, se grăbeşte să sărute mâna stăpânei locului.

– Henri-Emmanuel, Alex...

– Şobolanii părăsesc corabia, mormăie autorul, trăgând nervos din ţigară.

– Vă aşteptam ca să ne aşezăm la masă!

– Draga mea, ce fericire să te revăd, se entuziasmează exagerat Henri-Emmanuel, eşti superbă în rochia asta sublimă! Lasă-mă să te privesc... Cum faci să rămâi atât de tânără? Care e secretul? Nu, dar, priveşte, Alex, anii n-au trecut peste ea!

– Bună seara...

– Bună seara, Alex.

– Eşti din ce în ce mai strălucitoare, draga mea, o flatează Henri-Emmnuel, şi mereu cu ochii ăştia fermecători de culoarea diamantului albastru. Ai zice că diamantul coroanei a dispărut, ei, bine, l-am regăsit, şi se află în ochii tăi!

– Gata, pupincuristule, îl persifleză Nicolas, n-ai făcut tot drumul ăsta ca dai totul cu unsoare, podeaua e ceruită!

– Nico! strigă H-E-C, înghiţind jignirea.

– S-ar zice că nu eşti prea încântat de prezenţa mea?

– Ba, deloc, mă prăpădesc după tine! Mai ales după ce am citit *Antidotul* te ador!

Însoţeşte vorba cu un gest care imită un milog, ceea ce face ca toţi să izbucnească în râs.

– Ţi-am spus la telefon, reia Alex, scenariul tău este o adevărată bombă, o pledoarie care denunţă duplicitatea lumii în care trăim!

– Un scandal care va face istorie! Un strigăt! O ruptură! Un şut în furnicar! adaugă Henri-Emmanuel, care tace imediat ce observă că realizatorul îl săgetează cu privirea.

– Mai mult, supraliciteazã Jack, scenariul lui Nico este o satirã care aruncã în aer tot *establishment-ul!* Mã rog... dacã textul este slujit de talentul unei mari actriţe.

– Cu rolul ãsta, Gloria, o sã iei un nou Oscar, susţine Henri-Emmanuel. La fiecare paginã, este clar, te vãd în rol! Sunt sigur cã la tine s-a gândit scriitorul... Oscar! Oscar! Oscar!

Îşi scoate pardesiul, continuând sã se adreseze adunãrii:

– Ce fericire sã ne întâlnim din nou pe insula asta! Şi ce castel! E o nebunie! Sublim! Am zice cã suntem în conacul lui Batman!

– Dracula, reia Alan.

– Cred cã se cunoaşte toatã lumea, spune Gloria.

Ia în mâini cele douã sticle de şampanie aduse de H-E-C.

– Henri-Emmanuel, scumpule, se fandoseşte Annie, ce mai faci?

– Annie! strigã H-E-C, grãbindu-se sã-i sãrute mâna, lasã-mã sã te privesc... eşti super tânãrã, ce porţi?

– Este un Gaultier!

– Sublimã combinaţia asta de culori!

– Venind din partea ta, o iau ca pe un compliment. Am vãzut cã ai mai scos încã o carte despre Marilyn?

– Sunt atâtea lucruri de spus despre ea! Şi, apoi, luna viitoare, pregãtesc o carte despre divina Maria Callas şi, pentru Crãciun, sper sã pot sã scot o biografie a inegalabiei Dalida şi a legendarei Romy. Înţelegi, nu mai am prea mult timp pentru pictat! Fãrã sã pun la socotealã cã Alex îmi vampirizeazã puţinul timp care-mi rãmâne!

Annie mângâie chihuahua.

– Ce drguţ e!

– Ţi-l prezint pe Willy, l-am adus din Mexic! Este un adevãrat mic revoluţionar!

Gâdilã gâtul câinelui, fãcând o strâmbãturã caraghioasã, însoţitã de un accent copilãresc.

– Cine e drãgãlaşu' lu' tãticu'?

Alex îşi verificã telefonul.

– Nu avem semnal aici?

– Nu e reţea pe insulă, răspunde Jack. De altfel, recunosc că este obositor să fii la masă şi să ai mereu un mobil care sună! Asta distruge bunele relaţii...

– Şi coaiele, îl întrerupe Nicolas.

– Eleganţă şi rafinament, remarcă H-E-C, nu te-ai schimbat!

– La vârsta mea nu se mai poate!

Henri-Emmanuel sărută mâna ziaristei, entuziasmându-se exagerat.

– Ce fericire să te reîntâlnesc aici, Annabella!

– Am văzut luna trecută la televizor cronica ta despre BB... nu era rău deloc!

– Era un reportaj vechi, de acum şapte ani! Ştii că direcţia canalului nu vrea să trec pe sticlă, mă găseşte prea bătrân!

– Sau prea gras, ironizează Nicolas, nu mai intri în cadru!

– Aşa e, ştiu, am de dat jos câteva kilograme, dar când sunt cu amicii, şampania alunecă repede!

– Calmaţi-vă, spune Gloria, în seara asta, nu va fi nimeni care să ne supere! Am pregătit petrecerea în cele mai mici amănunte. Vreau ca reîntâlnirea noastră să nu fie afectată de nicio notă discordantă. Avem atâtea amintiri în comun... Bune şi mai puţin bune... rele... dar şi foarte rele...

Henri-Emmanuel se serveşte cu o cupă pe care Annie i-o ia din mână...

– Le vom lăsa pe cele rele de-o parte, ca să ne concentrăm doar asupra viitorului! reia Jack, şi viitorul este *Antidotul!*

– Exact, întăreşte H-E-C.

– Când am citit scenariul, spune Alex, m-am gândit imediat la tine, Gloria!

– Eşti singura care poţi interpreta un rol atât de puternic, o flatează Herni-Emmanuel.

– Întru totul de acord, adaugă Jack. Ştii, Alex, Annabella este fan al filmelor tale! Se uită la ele ori de câte ori poate şi le recomandă tuturor cunoscuţilor.

– Le-am văzut pe toate, fără să te flatez, cu cât anii trec, cu atât filmele tale sunt mai pline de sens, mai tulburătoare şi mai profunde. Niciodată nu sacrifici forma pentru fond! Pentru mine, eşti, alături de Haneke, unul dintre ultimii maeştri!

– Mulţumesc, spune Alex, cu aer de falsă modestie.

– Dacă asta nu e o declaraţie de dragoste, nu ştiu ce e, constată Gloria.

– În opera ta există întotdeauna preocuparea pentru adevăr... U n naturalism paroxistic care n u este niciodată încărcat d e absurd! Folosirea actorilor neprofesionişti imprimă accente de veridicitate sfâşietoare. La fel ca fraţii Dardenne, mergi întotdeuna la esenţă, întotdeauna cu o economie de mijloace care ne aminteşte că a şaptea artă nu are nevoie de efecte grosolane pentru a emoţiona spectatorul.

Toţi sunt impresionaţi de pălăvrăgeală. Bluful perfect... A jongla cu o dialectică nebuloasă pentru a domina auditoriul este o escrocherie intelectuală care îşi face în mod inevitabil efectul. *Vanitas vanitatum, et omnia vanitas.*

– CândAnnabellaîşiscrie articolele,explică Jack, esteîntotdeauna sinceră! Gloria, ai citit articolul pe care l-a scris despre tine? Uriaş! Este totuşi prima ziaristă care a salutat rolul tău din Shakespeare! Ai văzut titlul articolului? „A şaptea artă şi-a găsit steaua!"

– Annabella nu e o târfă, remarcă brusc Gloria.

În afară de Nicolas, toţi sunt umiţi de afirmaţia ei.

– Usturător!

Îşi ascund mirarea sub zâmbete de circumstanţă. Henri-Emmanuel îl întreabă din priviri pe Alex, care rămâne de piatră. Nico hohoteşte, în timp ce-şi aprinde altă ţigară:

– Nu e o târfă? Nu e sigur!

La afirmaţia autorului, izbucnesc în râs. Gloria umple cupele cu şampanie.

– Şi ce? Este adevărat... Annabella, nu eşti o târfă! Nu scrii articole plătite pe sub mână. Eşti cinstită!

– Încerc...

– Ei, nu, dar ai citit cronica ei la *Îmblânzirea scorpiei?* întreabă Jack. Efectiv te-a ridicat în slăvi!

– Îmi pare foarte rău dacă în trecut cronicile mele te-au cam rănit, dar încercam să fiu onestă cu cititorii.

– Nu vreţi să lăsaţi trecutul şi să vorbim despre viitor? spune Henri-Emmanuel.

– Până la urmă, analizează Gloria, critica poate fi supărătoare, dar uneori este necesară...

Alex adaugă pompos:

– Churchill spunea: „Critica este ca durerea pentru corpul omului: atrage atenţia asupra lucrurilor care nu funcţionează."

Gloria ia ţigara dintre buzele scenaristului, trage şi aruncă fumul.

– Şi apoi este mai simplu să critici o comedie amuzantă decât o tragedie tulburătoare!

– Asta este ceea ce face ca arta tragediei să fie superioară artei comice! susţine Alex.

Impresionată, Annabella i se adresează lui Alex:

– La ziar am fi onoraţi dacă ne-aţi acorda, împreună cu Gloria, un interviu în exclusivitate. Ar fi interesant pentru cititorii noştri să-i descopere pe maestrul filmului şi pe starul starurilor. S-ar putea face o ediţie specială în emisiunea mea „Cercul criticilor". Colegii mei ar fi încântaţi să vă găzduiască!

– Refuz să merg la astfel de emisiuni, o trânteşte Alex.

– De ce?

– Astăzi, ziariştii şi moderatorii care apar la televiziune devin staruri. Îşi iau interviuri unii altora, ca să povestească tâmpenii care mă lasă fără cuvinte!

– Alex are dreptate, adaugă Jack. Îmi pare rău, dragă, dar confraţii tăi se interesează de fleacuri! Au publicat până şi preţul ochelarilor tăi!

– Îmi amintesc, spune Henri-Emmanuel, au spus că fac 30.000 de euro!

– Când de fapt nu m-au costat decât 3.000, protestează ziarista.

– O porcărie, constată Annie.

– Eşti liberă să faci ce vrei cu banii tăi, remarcă Gloria, dar e şocant să dai pe ochelari 3.000 de euro, câtă vreme pretinzi că eşti de stânga!

– Am dreptul să-mi fac o plăcere, replică Annabella, la fel ca tine care ai cumpărat un castel!

– Nu l-am cumpărat, ci l-am închiriat! Mă rog, nu vorbim despre asta! Dacă ne-am adunat în seara asta este pentru a afla dacă putem lucra împreună la *Antidotul!* Dar te las să-ţi faci treaba, Annabella... Cred că voiai să ştii care erau proiectele lui Alex. Te ascultăm, Alex...

– În acest moment, sunt într-o perioadă de reflecţie.

– Am auzit vorbindu-se că ai fi tentat de să realizezi *Antidotul?* întreabă Annabella.

– Prima dintre condiţiile mele ar fi ca Gloria să interpreteze rolul eroinei...

– Asta depinde de ea! strigă Henri-Emmanuel.

– Dacă am noroc s-o recuperez pe Gloria, atunci voi turna filmul la fel ca pe cele precedente. Va fi un film cu o poveste în ramă... Dar nu sunt aici ca să vorbesc despre mine. N-aş vrea să trec drept un oportunist!

– Şi, cu toate asta, mormăie Nicolas, toţi am venit aici puţin din oportunism... Ca s-o convingem pe Gloria să joace în *Antidotul!* Rahat! Spune-i! Nu e nimic rău să treci drept un mare găozar!

– De ce exagerezi mereu? întreabă Annie.

– Pentru că aşa sunt eu! Totuşi, în meseria asta mirosul bişţarilor ne face să ne excităm!

Toţi zâmbesc...

– Nico, gurile rele pretind că de ani de zile scenariul tău a trecut prin toate mâinile, strecoară Gloria.

– Este adevărat, a trecut chiar şi prin mâinile voastre, ale tuturor! Vi l-am trimis şi m-aţi ignorat, până în ziua când v-am sunat ca să vă

spun că Gloria era interesată de proiect. Atunci, toţi aţi dat buzna... Dar totul e în regulă, şi eu fac parte din cortegiul găozarilor! La fel ca tine, ca tine, ca voi... ca noi toţi!

Îşi ascund stânjeneala sub zâmbete strâmbe.

Henri-Emmanuel vrea să risipească situaţia neplăcută care se instalează treptat.

– Bun! Asta e, am zis! Toţi suntem gata să formăm din nou *dream team!*

– *The dream team is back!* se entuziasmează Annie.

– Eu mă ocup de contracte! continuă Jack.

– Şi eu de producţie! se bucură Annabella.

– O să facem o grămadă de lovele, scăpă Nicolas, ca o ultimă provocare.

– Plecarea ta din agenţie n-a fost niciodată dorită! confirmă Jack. Pentru întoarcerea ta, Gloria!

Invitaţii ridică paharele.

– Pentru întoarcerea ta!

Beau până la fund...

– Pentru întoarcerea mea!

Curentul electric scade în intensitate, tremură până se stinge. Treptat, lumina se aprinde din nou în salon, făcând să strălucească portretele tulburătoare în trei dimensiuni, agăţate pe pereţii din catifea stacojie.

Cariatidele monumentale care susţin şemineul par şi mai impresionante în penubra acestei spaţioase încăperi în stil baroc.

– Tablourile astea sunt uriaşe, strigă Jack. Efectiv ies din perete!

– Vă plac?

– Atât portretele, cât şi decorul, totul este exagerat. Ai zice că eşti într-o casă bântuită de la Disneyland!

Din nou, becurile se sting încetişor şi se trezesc luminaţi de lumânări...

– A văzut cineva expoziţia consacrată lui Yue Minjun, „Umbra râsului nebun", la fundaţia Cartier? întreabă Annabella. Un adevărat

şoc! M-am dus acolo în fiecare zi, ca să mă odihnesc, să caut la acest artist chinez înţelepciunea şi senzaţia de calm gândind la decadenţa politică dictatorială, absurdă, care dă un sens metaforic vieţii. Oare se poate râde de orice?

– Înainte de a râde, răspunde Nicolas, ar trebui să înţelegi ce vrei să spui! Să faci distincţia între semnificat şi semnificant!

– E o nebunie, Annabella, să văd că nu te-ai schimbat, observă Gloria, cu cât ceva este mai abscons, cu atât eşti mai înnebunită!

– Nu acesta este rolul meu? Să luminez publicul, ignorantul... Să-l fac să descopere noi talente, să exploreze noi percepţii, să-mi asum riscuri intelectuale...

– Nu la petreceri mondene şi la emisiunile tale de la cutie îţi vei asuma multe riscuri, ironizează Nicolas.

– Nu am numai petrecerile mondene şi cutia, cum spui tu! Am şi galeria! Fără mine, Daniel Hirst n-ar fi devenit niciodată unul dintre artiştii importanţi ai acestui secol!

– Doar pe spinarea şi pe banii tăi!

– Ştiţi că şi eu am debutat în artă? spune Henri-Emmanuel.

– A, da? Povesteşte, reia Nicolas, asta ne interesează. Deci, cui i-ai supt cariciul?

Ceilalţi izbucnesc în râs.

– Eşti chiar un bulangiu, mormăie jignit Henri-Emmanuel. Pe vremea când eram tânăr visam să fiu sculptor, îl întâlnisem pe unul care avea o galerie şi am devenit asistentul lui...

– Şi i-ai supt cariciul!

– Trebuie s-o dai tu mereu pe sfruntare. Nu poţi să fii serios două minute?

– Sunt ceilalţi pentru mine!

Gloria arată spre o pictură aşezată pe un şevalet. Era portretul unui bărbat în costum de vânătoare.

– Îţi place pânza asta? îl întreabă Gloria pe Alex.

– Uleiul acesta e tulburător, răspunde regizorul, se bazează pe o axiomă discutabilă.

– Axiomă, subliniază Nicolas, eşti gata să ne ameţeşti cu nişte cuvinte al căror sens nu-l cunoşti!

– Şi ţie, întreabă actriţa, ţie îţi place?

– Să-mi placă? Este uriaş... Genial...

Alex cercetează tabloul mai de aproape.

– Cézanne spunea: „Când culoarea este bogată, forma atinge şi ea puritatea."

– Tare! Mă laşi să iau notiţe? spune Jack.

– Este portretul lui Paul, cumnatul meu.

– Şi pictorul cine este? întreabă H-E-C.

– Eu!

– În cazul acesta, copii, strigă Jack, dacă mi se spune că în spatele unei actriţe shakespeariene se ascunde o Berthe Morisot cu forţa unui Rafael... În cazul acesta, mă simt foarte mic!

– Privirea lui are o pătrundere animalică, adaugă ziarista, un fel de senzualitate indecentă!

– O senzualitate indecentă? întreabă Nicolas. Poţi să-mi explici?

– Ei bine, e atunci când...

Nico o întrerupe:

– Iartă-mă, Annabella, nu te supăra, dar o şterg în bucătărie să mă ocup de kebab. Nu ca să mă dau mare, dar kebabul meu este mortal! Cu garnitură de bulgur, tabulé, tzatziki vă aduc toate gusturile şi parfumurile Orientului pe stânca asta a dezolării... Şi la desert: baclava, basbousa şi makrout pe săturate! Dar, atenţie, nu orice fel de makrout! Vorbesc despre makrout prăjit şi umplut cu migdale şi smochine! Şi la aperitive v-am pregătit o mică surpriză! O ciudăţenie! O curiozitate asiatică! Hrana secolului al XXI-lea! O şterg, zbor, mă evapor...

Nicolas iese.

Cu o cupă de şampanie în mână, Annie încreţeşte ochii, admirând portretul vânătorului cu un aer pătruns.

– Ai zice că e amantul doamnei Chatterton.

– Chatterley! o corectează Alan.

– ...?

– Amantul doamnei Chatterley. Nu Chatterton! Chatterley!

– Chatterley! repetă ea. Sunt sigură că trebuie să semene mai mult pe pânză decât în realitate, spune ea, continuând să bea.

– O să vină mâine dimineaţă să vâneze în landă, o informează Gloria.

Rămân cu toţii gânditori în faţa pânzei. În spatele lor, Annie se mai serveşte cu un pahar...

– Ştii, Gloria, spune Alan, nu mai avem o artistă completă ca tine!

– Absolut de acord cu tine! subliniază Jack.

– Pictezi, dansezi, cânţi, joci comedie, înşiră Alex, eşti o artistă cum rar găseşti...

– Un diamant! se entuziasmează Henri-Emmanuel. Cea mai mare! Cum erau pe vremea lor Marilyn, Elizabeth Taylor şi legendara Sarah Bernhardt. Apropo de adorabila Jane Fonda, îmi vine în minte povestea pe care mi-a relatat-o hazosul şi nu mai puţin pitorescul Carlos, fiul unic al miticei Françoise Dolto. Imaginează-ţi-l pe băieţandrul nostru vesel, durduliu, cu bufoneriile lui agreabile, care o avea amantă, la picioarele lui, pe cel mai mare star mondial al epocii... aici am numit-o: Jane Fonda! Extaz şi încântare!

– În plus, draga mea Gloria, precizează Annabella, ceea ce te deosebeşte de toate starurile astea este integritatea ta. Ai devenit un exemplu, un punct de referinţă, o icoană pentru generaţiile viitoare...

– Atunci... de ce, în toţi anii ăştia, m-aţi lăsat baltă? întreabă Gloria.

Se instalează stânjeneala. Nimeni nu se aventurează să găsească o replică, o eschivă pentru a stinge acest început de incendiu.

– Este o întrebare reală pe care mi-o pun... De ce?

Rămân toţi o clipă năuciţi în faţa sincerităţii derutante a Gloriei. Annie îi face semn lui Henri-Emanuel, care turuie atât de mult şi repede încât nu îl poate urmări nimeni:

– Gloria are un adevărat temperament de Balanţă cu ascendent în Scorpion!

– Ah, Henri-Emmanuel Charles, îl întrerupe actriţa, vrăjitorul meu, alchimistul meu, hipnotizatorul petrecerilor mondene... O, tu, engmatic ghicitor... După cărţile de tarot, ce te pregăteşti să mai scoţi din mânecă? O amuletă? Un ghioc? Un glob de cristal sau o pisică neagră? Ai intuiţia unei ţigănci şi puterea unui fachir din Bombay... Tu, Henri-Emmanuel Charles, tu citeşti viitorul! Nu tu mi-ai prezis succes şi fericire?

– Şi nu m-am înşelat!

– Cu excepţia faptului că ai uitat să specifici 14 ani de galeră! În afară de asta, nu te-ai înşelat! Nu, de altfel, tu nu te înşeli niciodată!

Gloria ciupeşte obrazul lui H-E-C. Trece de la un zâmbet încremenit la o privire de gheaţă. Vocea i se aspreşte, ea devine dură şi tăioasă, ca şi cum se pregătise de multă vreme pentru această înfruntare.

– Le spui oamenilor ceea ce vor să audă! Am putea zice că, în ce mă priveşte, ai făcut greşeala vieţii tale! Dar nu e grav, a greşi e omeneşte! Nu mă supăr pe tine! Nu eşti primul care spune tâmpenii. Tu, cel puţin, tu îţi faci meseria!

– Ce te-a apucat, Gloria? şopteşte Jack din vârful buzelor.

– Pliscul! i-o retează actriţa pe un ton fără replică.

Invitaţii sunt uimiţi de agresivitatea bruscă a actriţei. Henri-Emmanuel încearcă s-o calmeze:

– Ştii, Gloria, clarviziunea nu este o ştiinţă exactă!

– Nu este o ştiinţă deloc!

– Scuze, dar...

– Las-o baltă!

Annie scoate din geantă o fotografie şi i-o dă Gloriei.

– E o veşnicie de când vreau să-ţi dau fotografia asta... Îţi aminteşi, a fost făcută la turnarea ultimului film pe care l-am realizat împreună. Eşti tu, eu, Alan şi Toby... Uite cât era de frumos Toby în fotografia asta...

Ameţită, Annie nu-şi dă seama că Gloria e tulburată la vederea imaginii. Încurcat, Alan închide ochii, dând din cap. Jack stinge nervos ţigara într-o scrumieră.

– Frumoase vremuri! oftează Annie în tăcerea apăsătoare.

Alex întoarce capul spre fereastră. Aşezat pe canapea, Henri-Emmanuel îşi mângâie câinele. În ciuda tăcerii care s-a lăsat în încăpere, Annie abia dacă-şi dă seama de dimensiunea gafei sale.

RUPTURA

La lumina unei torţe, Gloria o ia pe scările şi pasarelele care o duc în labirintul din subsolul castelului. Pivniţele adânci şi monumentale amitesc de arhitectura vizionară din *Închisori imaginare* al lui Piranese. Gloria pare că se pierde în acest univers închis alcătuit din grinzi, stâlpi, scripeţi, frânghii, bolţi de piatră şi scări care se întind la infinit, care creează un efect de clar-obscur apăsător. Nişte busturi gigantice pictate răsar din pământul înecat de apă. În această atmosferă umedă, se ghemuieşte în mijlocul statuilor, costumelor şi elementelor de decor de teatru depozitate unele peste altele. Lipită cu spatele de un zid, priveşte din nou fotografia. Era cu 15 ani în urmă, ea aşezată pe genunchii lui Toby, cu braţele în jurul gâtului lui. Sunt zâmbitori, fericiţi. În spatele lor, Alan, Annie şi câţiva membri ai echipei de filmare le împărtăşesc euforia. Melancolică, fixează faţa tinerească a lui Toby. Ochii i se umplu de lacrimi. Expresia oglindeşte o mare deznădejde. Strânge din dinţi ca să-şi stăpânească furia interioară care o sfâşie. Se simte vinovată de o greşeală pe care ar vrea s-o uite, s-o ascundă, dar iată că vina iese la suprafaţă în clipa în care se aştepta mai puţin. E ca o aversă îngheţată, o ploaie cu grindină tăioasă, tăişuri de lame care îi sfâşie carnea. O durere ascuţită, apăsătoare, îi radiază în piept. Un gust amar în gură o face să-i vină să vomite toată această putreziciune

pe care o poartă în adâncul ei. Ar vrea să smulgă răul, să elibereze trupul şi mintea de greutatea care o sufocă. Dar cum să alunge răul, fantomele, tortura? Cum să scape de lancea nevăzută care îi găureşte cuşca toracică tăindu-i răsuflarea? De fiecare dată când se gândeşte la Toby, este cuprinsă de aceste angoase. Trebuie să se cureţe de această mizerie care o roade de ani de zile. Ca o criminală care ar fi singura care să poarte povara crimei sale, se simte răspunzătoare de drama vieţii ei. Şi fotografia se află acolo ca să-i amintească, dacă mai era nevoie, de episodul cel mai dureros al existenţei sale. Seara asta, prezenţa invitaţilor ei este o ocazie de a restabili adevărul, de a-şi potoli chinurile. O lacrimă îi picură pe obraz. Mototoleşte fotografia în mână, se ridică, trage aer în plămâni ca să-şi dea curaj. Refuză să se lase cotropită de nostalgie şi tristeţe. Trebuie să fie puternică pentru a înfrunta răpitoarele. Gloria îşi repetă: „Dacă nu ştergem pentru totdeauna rănile trecutului, le putem cicatriza, îngriji, învinge."

Încălţat cu role, Nicolas împinge un cărucior cu rotiţe, pe care sunt aşezate toate soiurile de feluri de mâncare. Se grăbeşte pe coridoarele castelului.

– Faceţi loc!

Ajunge şi se opreşte în mijlocul salonului. Invitaţii nu par să-i împărtăşească euforia. Cu mutre morocănoase, s-au grupat pe simpatii în încăperea mare.

– Iată surpriza! Antreul! Hrana viitorului!

Saltă clopotele care acoperă farfuriile.

– Fricassée de viermi lipicioşi, asezonaţi cu usturoi, garnisiţi cu un mic velouté de gândaci de Pekin!

– E dezgustător, aruncă jack.

– Sunt insecte? se miră Annabella.

– Când o să gustaţi o să vă schimbaţi părerea. Uite, luaţi farfuria asta... Este o quiche lorraine!

Ia o bucată şi i-o îndeasă lui Jack în gură.

– Ei?

După mutra lui veselă, toţi bănuiesc că e mai degrabă bun.

– Nu e scârbos, spune agentul, slăninuţa e chiar crocantă...

Îşi face nevasta să guste.

– Nu e quiche, declară ziarista.

– Nu, răspunde soţul ei, e foarte ciudat... Slăninuţa trosneşte în dinţi!

În timp ce mestecă, Annabella gândeşte.

– E adevărat... trosneşte sub dinţi şi e un lichid care ţâşneşte în gură.

Jack scoate o jumătate de carapace de insectă din gură.

– Ce-i asta?

– Asta nu e slăninuţă!

– Este o lăcustă!

– O lăcustă!

Cuplul scuipă în focul din şemineu. Henri-Emmanuel şi Alex le întind paharul cu şampanie. Îşi clătesc gura şi scuipă din nou.

– Ca să faci quiche lorraine cu insecte, trebuie să înlocuieşti slăninuţa cu lăcuste... viermi şi miriapode!

– Viermi?

– Miriapode?

– Şi fundul tartei trebuie să fie preparat din făină de gândaci de bucătărie...

– Făină de gândaci!

– Ceea ce dă gustul acesta uşor de alună!

– Eşti nebun să-i faci să se îndoape cu insecte! exclamă H-E-C. Sunt pline de microbi!

– Ba, nu, sunt comestibile! Chinezii sunt înnebuniţi după ele!

– Mă doare-n cot de chinezi, spune apăsat Jack. M-am îndopat cu gândaci, la dracu'! Gândaci aşa cum sunt sub chiuveta mea!

– Şi miriapode!

– Şi lăcuste!

– Atenţie, ai o antenă înfiptă între dinţi!

Lui Jack îi vine din nou să vomite.

– Glumesc, îşi bate joc Nicolas.

– Îţi dai seama ce ai făcut, se scandalizează Annabella. Insectele, o mizerie! Trăiesc în ţevi, în scurgeri, în canalizare!

– Nu e niciun risc, au fost în cuptor!

– Eşti chiar nebun!

Nicolas se aşază ca să-şi scoată rolele şi să-şi pună pantofii.

– Sunteţi pe bune nişte rataţi! Nu sunteţi în stare să apreciaţi bucătăria viitorului.

– Dacă kebabul tău e făcut din tarantule tocate, atunci pentru mine nu vor exista decât măsline şi alune!

– Dar unde este Gloria? se îngrijorează de-o dată autorul. Cu ce-aţi supărat-o? Îmi spune cineva ce s-a întâmplat?

– Annie, mormăie Henri-Emmanuel.

– Annie, ce tâmpenie ai spus? întreabă Nico.

– I-am arătat doar o fotografie cu noi şi Toby...

– Eşti chiar regina gafelor, continuă Nicolas.

– Am văzut-o coborând la subsol, spune Annabella.

– Mă duc s-o caut, dar, în labirintul ăla, n-o să fie uşor! Dacă nu mă întorc în trei luni, anunţaţi-mi copiii şi poliţia!

Cu un sfeşnic în mână, iese pe coridor. Aude un zgomot care vine din pivniţă. O rază de lumină scapă prin rama uşii.

– Gloria? Tu eşti? Gloria!

Coboară câteva trepte care îl duc până la o balustradă care se înalţă deasupra hăului.

– Gloria?

Pasarelele care se întretaie la diferite niveluri creează o senzaţie de gol care dă ameţeli. Pământul pare să-i fugă de sub picioare. Nicolas se leagănă şi e gata să cadă peste balustradă când mâna Gloriei îl prinde şi îl trage înapoi...

– Eşti bine?

– Mulţumesc!

– Cred că ai băut prea multă şampanie!

Cum electricitatea nu s-a reparat, salonul este luminat tot de sfeşnice şi brasero. Cu o sticlă în mână, beată, Annie vorbeşte tare. Se dezvinovăţeşte în faţa invitaţilor deranjaţi de respiraţia cu miros de vin şi împroaşcă, bâlbâindu-se:

– De unde puteam să ştiu că avea s-o afecteze atât de rău... Dacă aş fi ştiut, nu i-aş fi dat niciodată fotografia cu Toby. Au trecut mai mult de zece ani de când e mort şi îngropat... n-o să-l plângă tot restul zilelor, nu? Sunteţi de acord?

Toţi par amuţiţi.

– Voiam să destind atmosfera... Nu voiam s-o supăr. Încercam pur şi simplu să evoc trecutul. Mie îmi place să mi se vorbească despre amintiri...

Alan încearcă să ia cupa din mâna nevestei.

– Dă-mi-o!

Şampania se răstoarnă pe smokingul producătorului.

– Nasol!

– E vina ta! Cu mania ta de a da ordine! se revoltă Annie, lăsând să iasă la iveală o furie ascunsă care mocnea de la începutul serii.

Alan îşi tamponează pantalonul cu un şerveţel de hârtie în timp ce ea continuă, servindu-se cu un alt pahar:

– Din cauza autorităţii tale exagerate fiul nostru a plecat de-acasă!

– Apropo, ce mai face Rodrigo? se informează Henri-Emmanuel, ca să schimbe vorba.

– Prost! răspunde ea sec.

– A văzut cineva ultimul Woody Allen? întreabă Jack.

– Rodrigo nu mai pune piciorul în casă! Şi ştiţi de ce?

– Nu e nici locul, nici momentul să vorbeşti de hahalera aia! se enervează Alan.

– De ce? Nu-ţi convine să se ştie ce tată despotic eşti în particular?

– Eu, un despot?

– Un fascist!

– Copii... intervine calm Jack.

Annie nici n-a golit bine paharul, că îşi ia altul.

– Un fascist care nu i-a refuzat nimic! I-am plătit studii *first class* la Geneva! La 18 ani avea un Porsche al lui, un duplex pe Park Avenue şi un altul în Marais! Şi n-a fost niciodată recunoscător!

– Nu vreţi să vorbim despre altceva? se enervează Henri-Emmanuel.

– Dar nu asta aşteapta Rodrigo de la tine!

– Ce aştepta mai mult?

– Atenţie, afecţiune, iubire!

Annie bea până la fund şi atacă o altă sticlă de şampanie...

– Nu crezi că momentul e prost ales ca să faci o scenă de familie? se hazardează Annabella...

– Adevărat, chiar aşa! insistă Henri-Emmanuel. Aşteptaţi să rămâneţi voi doi! Am venit să petrecem, nu să ne sfâşiem!

– Ei, trebuie să-i spui, reia Alan.

– Şi ultimul Kiarostami? întreabă Jack. Cine l-a văzut?

H-E-C i se adresează lui Annie şi o ia de braţ:

– Vino, să mergem s-o căutăm pe Gloria!

Se eliberează cu o mişcare bruscă:

– N-am terminat! Acasă e mereu moţ, ca să mă urmărească... să mă sufoce!

– Normal. Bei!

– Iubito, continuă Henri-Emmanuel, ai băut prea mult.

– Ar fi trebuit să plec la fel ca Rodrigo!

– Dar cine te-a ţinut? strigă Alan.

– Am fost laşă! Întotdeauna am încercat să ascund problemele. Dar, în seara asta, am minţit destul, am trişat, am jucat teatru! Mi-am sacrificat cariera de actriţă ca să-l cresc pe fiul nostru şi, din cauza ta, a plecat trântind uşa!

– Cale bătută!

Jack încearcă să intervină mai eficient în dispută:

– Încetaţi să vă mai ciondăniţi, dintr-un moment în altul se întoarce Gloria şi, dacă vă vede sfâşiindu-vă, n-o să câştige nimeni! Ne vom putea lua definitiv adio de la *Antidotul!*

– Ei trebuie să-i spui!

– Te rog, Annie, calmează-te.

Dintr-o dată, Annie intră în panică. Cele trei sticle de şampanie pe care le-a luat rând pe rând sunt goale. Furioasă, o aruncă pe ultima care se rostogoleşte până la Nicolas, în timp ce acesta îşi face intrarea în încăpere, adresându-se invitaţilor:

– Gloria se schimbă, o să ni se alăture imediat...

Brusc, Annie devine foarte agitată. Tremură şi împarte lovituri în toate direcţiile.

– E nebună!

Toţi încearcă să se apropie de ea s-o liniştească, dar ea nu se mai controlează. Cuvintele care îi ies din gură sunt lipsite de sens. Reuşind în cele din urmă să găsească un rest de şampanie, îşi toarnă o altă cupă... Nicolas încearcă s-o împiedice dar, smulgând violent sticla, îşi ameninţă prietenii, care dau înapoi... În agitaţie, Henri-Emmanuel încasează o lovitură în mână. Ţipă, frecându-şi degetele:

– Eşti complet nebună! M-ai lovit la mână! Nu e bine... trebuie calmată bunicuţa!

Dintr-o dată, ea vomită pe H-E-C...

– Viesta mea Dolce!

– Extaz şi încântare, rânjeşte Nicolas. Nu-i săruţi mâna, Henri-Emmanuel?

Sfârşită, Annie se sprijină de o mobilă şi îi întinde cupa lui Nicolas.

– Hei, tu, dă-mi de băut!

– Eşti total terminată, sărmana mea!

– Mor de sete!

– Şi aşa ai băut destul! Arăţi ca o beţivă!

– Mor de sete!

Se strâmbă de durere, se clatină şi se prăbuşeşte agăţându-se de perdeaua dublă pe care, în cădere, o trage după ea.

– Annie!

– Ce are? se întreabă Jack, grăbindu-se spre ea.

– Nu mai mişcă... observă Annabella. Ce are?

– Nu are nimic, a luat-o doar prea tare în nas, apreciază autorul, trebuie lăsată să se trezească.

– Ai zice că nu mai respiră... se îngrijorează Alex.

– Nu e decât moartă de beată! insistă scenarisul. E dusă, asta-i tot!

– Ai zice că e moartă, se îngrijorează Jack.

Nicolas se prăbuşeşte.

– Nico!

– Ce are?...

– Ce au de cad ca muştele? intră în panică Henri-Emmanuel.

– Ai zice că şi el e mort, constată Jack, aplecându-se asupra lui. Nico? Răspunde-mi! Ce ai? Nicolas? Nu mai mişcă...

Brusc, autorul se ridică sărind pe agent, care tresare.

– Nenorocitule! Mi-ai tras o spaimă de moarte!

Se ridică scuturându-şi hainele.

– V-am tras-o, nu? Nu vă îngrijoraţi pentru bunicuţa, după o noapte bună de somn va fi mai bine şi va începe din nou să tragă la măsea la micul dejun! Nu-i aşa, Alan?

Producătorul rămâne năucit, ca şi cum se aştepta la ce e mai rău, fără să-i vină să creadă...

Aplecată asupra lui Annie, Annabella se îngrijorează:

– Trebuie să facem ceva, chiar nu mai mişcă! E moale de tot...

– De ce ai vrea să fie tare, o ironizează Nico, lovind mărunt cu piciorul trupul bătrânei. Haide! Scoală, băbătie! O să fii nominalizată la Oscar ca tragediană!

Se întorc toţi spre Alan, care se apropie de corpul soţiei sale.

– Annie?... Pisicuţo, sunt eu, Alan... Spune ceva...

– E moartă? întreabă cu voce indiferentă Henri-Emmanuel.

– Măcar de-ar fi adevărat, glumeşte Nico, am scăpa de una dintre viperele cele mai veninoase din branşa noastră!

– Pisicuţo?

– E moartă! insistă H-E-C.

– Termină cu tâmpeniile, îl şfichiueşte autorul. Oh! Annie!

Nicolas o zgâlţâie pe femeia care rămâne fără nicio reacţie. Alan îngenunchează lângă soţia lui.

– Annie, răspunde-mi, sunt eu, Alan... Pisicuţo, deschide ochii, spune ceva. Ce are?

– E moartă, declară solemn Gloria, care coboară treptele scării de onoare.

Îmbrăcată într-o salopetă mulată, din piele neagră, cu fermoar, decoltată, noua pieptănătură îi dă aerul unei eroine din comics-uri.

– Eu am otrăvit-o, declară rece Gloria.

– Neplăcut! persiflează Nico.

– Groaznic... aprobă Jack.

– Am turnat otravă în şampania pe care aţi băut-o!

Nicolas, care bea, se opreşte brusc.

– Vrei să spui că ne-ai otrăvit pe toţi? se îngrijorează Henri-Emmanuel, cu un zâmbet neîncrezător.

– O să muriţi, unul după altul, pe măsură ce otrava îşi face efectul... cei mai rezistenţi se vor prăbuşi ultimii...

Continuă imitând u n invitat:

„– Nu, Gloria, vorbeşti serios? Ne-ai otrăvit: E îngrozitor! De necrezut!" De acum într-o oră, nu va mai fi nimeni... Gata! Am închis!

– E o glumă? întreabă Henri-Emmanuel însoţindu-şi întrebarea cu un mic râs nervos.

– Nu, e o moarte colectivă! Am ales o otravă care nu dă dureri, cu efecte halucinogene. E totuşi mai cool să mori având senzaţia că fumezi o ţigară cu stupefiante!

– Maxim! exclamă Nico. Îmi place grozav să sfârşesc otrăvit de Gloria Borand! Clasă! Dintr-o lovitură intri în istoria filmului şi în cea a marilor crime ale secolului. Muţumesc, Gloria!

Bea până la fund cupa.

– Mulţumesc, reia, indignată, Annabella. Ea spune că ne omoară şi tu îi mulţumeşti?

– Prefer să am o moarte *rock and roll* decât să mă văd îmbătrânind... ideea că rămân fără păr, fără dinţi, fără memorie: asta

mă sperie! Alzheimer? Nu e de mine! Fără să mai punem la socoteală că, odată cu vârsta, pieptul şi coaiele atârnă până la pământ... Prea deprimant! M-am gândit deja să mă car, dar mi-a lipsit curajul. Otrăvindu-mă îmi faci un serviciu... mulţumesc, Gloria.

Se serveşte din nou cu şampanie, adresându-se celorlalţi, încremeniţi.

– Sărbătorim asta? Ceva pe loc?

– Eşti tâmpit sau o faci special? se revoltă ziarista.

– Asta ar însemna câţiva bufoni mai puţin în branşă... Sunt atât de mulţi, că n-o să se observe!

– Vorbeşte pentru tine, spune Jack.

– Şi apoi nici măcar n-o să-mi pară rău după voi... continuă autorul. Dacă Gloria nu era interesată de scenariul meu, n-aţi fi fost aici să vreţi să realizaţi *Antidotul!*

– E adevărat ce spune, aprobă Gloria. Ani întregi i-aţi băgat beţe în roate, împiedicându-l să lucreze! Voiaţi să i-o plătiţi pentru gura lui mare!

– Ce e circul ăsta? întreabă Annabella. Faci un remake după Cei zece negri mititei?

– Deloc! În *Zece negri mititei* aşteptăm până la sfârşit să aflăm cine este asasinul. În timp ce aici, îl cunoaştem pe loc: sunt eu! Şi apoi nu sunteţi zece, ci şapte, mă rog, şase acum şi, curând, cinci, patru... trei... doi... unu... *game over!*

– Nu este un joc! continuă Alan, strângându-şi nevasta la piept, chiar ai omorât-o pe Annie! E moartă!

– Dar moartea... ironizează Gloria, toţi ajungem acolo într-o zi! Şi apoi odată ce eşti mort nu te mai gândeşti la asta...

– Eşti bolnavă! strigă Alan.

– Să pleci... Să te îndepărtezi pentru a te apropia poate de Dumnezeu... sau poate nu...

– Îţi dai seama ce faci? întreabă ziarista. De ce faci asta?

– La începutul catierei mele, când eram cap de afiş, aţi profitat de mine, dar, în ziua când publicul n-a mai fost interesat de mine,

mi-aţi întors spatele. Dacă nu m-aţi fi căutat din nou, v-aş fi ignorat, dar oportunismul vostru a deschis în mine vechile răni... Când Nico mi-a trimis scenariul de la *Antidotul* mi-a venit ideea să vă otrăvesc! Dar, liniştiţi-vă, la fel ca în scenariu, există un antidot!

– Dă-ni-l înainte să se mai ducă şi altcineva! imploră Jack.

– Şi, la fel ca în scenariu, pentru a primi antidotul trebuie să-mi dovediţi că-l meritaţi.

– Ce trebuie să facem ca să-l meritãm? se îngrijorează Henri-Emmanuel.

– Aveţi exact o oră şi douăzeci şi şapte de minute ca să vă răscumpăraţi sufletele!

– Ridicol! exclamă Annabella.

– Chemaţi un doctor! imploră Alan. O ambulanţă! Ajutoare!

Henri-Emmanuel deschide telefonul.

– Nu are ton!

– Du-ne la un telefon, pretinde ziarista, sunt sigură că trebuie să existe pe-aici un telefon care funcţionează!

Alex ia aparatul din mâna lui H-E-C, constată că telefonul nu funcţionează şi închide, încercând să-şi păstreze calmul.

– Am tăiat telefonul, informează Gloria.

Nicolas aplaudă, adresându-se actriţei:

– Bravo! Sunt flatat că ai ales ideea mea ca să ne razi! Păcat că nu pot să încasez drepturile de autor...

Îi propune Annabllei să-i umple paharul.

– Şampanie?

Cu un gest furios, îl respinge.

– Iar tu, Gloria, nu sunt sigură că îţi dai seama de gravitatea faptei tale! Înainte de a fi prea târziu, spune-ne cum putem anunţa un doctor!

– Chemaţi o ambulanţă! repetă Alan, ghemuit la capul soţiei sale.

Alex şi Henri-Emmanuel îşi scot mobilele şi încearcă să sune:

– Nu se conectează! strigă Henri-Emmanuel. Dar tu, Alex, tu ai semnal?

Face un gest de negare din cap.

– Este şi acesta unul dintre motivele pentru care am decis să închiriez castelul, explică Gloria, insula este ruptă de lume!

– Ne-ai atras în capcană, realizează, consternat, Henri-Emmanuel.

– Ca în scenariul meu: prinşi în capcană ca nişte şobolani.

– Gluma a durat desul, se revoltă Annabella.

– Abia a început, o întrerupe actriţa. Am pregătit totul în cele mai mici amănunte!

– Ca în scenariul meu... sper doar că voi fi ultimul care să plece.

– De ce? întrebă Jack.

– Ca să am plăcerea să vă văd crăpând unul după altul!

– Nu mai e nicio clipă de pierdut, se agită ziarista, cheamă pe unul dintre angajaţii tăi ca să ne conducă la debarcader!

– Nu există angajaţi! Suntem singuri!

– Exact ca în...

– Pliscul, îl întrerupe ziarista. Planul tău n-o să funcţioneze, Gloria! Urmaţi-mă, plecăm la debarcader!

Annabella se opreşte brusc când Gloria răspunde pe un ton detaşat, luând un pahar cu apă:

– Nu mai există niciun vapor!

Alex îşi întreabă din priviri nevasta, apoi pe Alex şi pe Henri-Emmanuel. Siguranţa şi dezinvoltura actriţei îi sperie.

– Nu mai există nimic, încheie ea.

Annabella se grăbeşte să iasă, urmată de Alex, care îşi cheamă asistentul aşa cum fluieri un câine. H-E-C şi Jack se iau după ei.

– Foarte nostimă chestia cu otrava, îi şopteşte agentul Gloriei, te sun mâine. Luăm masa şi discutăm despre contractul tău în linişte...

Toţi îl părăsesc pe Alan în lacrimi, aşezat pe jos, ţinându-şi nevasta strâns lipită de el.

– De ce Annie? De ce? Nu ţi-a făcut nimic!

– Nu sunt zece minute de când o găseai enervantă, remarcă Nicolas, şi acum o jeleşti. Dar ar trebui să-i mulţumeşti Gloriei că te-a scăpat de ghiuleaua asta!

Furios, Alan se ridică, gata să-l lovească pe scenarist:

– Eşti normal? Nu te-am întrebat nimic! Cu Gloria am vorbit. De ce ai omorât-o pe Annie?

– Ca să mă distrez!

– Mi-ai omorât nevasta ca să te distrezi? Eşti sărită! Te iubea!

– Şi eu, chiar o iubeam pe nevasta ta! Dovada: pe vremuri m-am culcat cu ea!

– Fii atentă, continuă Nicolas, nu numai cu tine s-a culcat, şi eu...

Alan îl ia pe Nico de guler:

– Taci! Minţi!

– Nu, te asigur... Annie era moartă după mandingă!

– Şterge-o înainte să-ţi trag un pumn în leoarbă!

– Pentru asta ai avea nevoie să faci rost de o scară!

Îl împinge pe Nicolas afară din salon. Autorul se lasă dus şi iese rânjind.

– Am putea zice că te miră să afli că Annie s-a culcat cu mine, îl tachinează Gloria.

– Minţi!

– Greşeală de tinereţe sau abuz de alcool? Atracţie sexuală? Întrebări rămase fără răspuns... Dar, iată, când a venit succesul, m-am distanţat de Annie şi ea n-a suportat! Voia să rămân amanta ei, altfel mi-a spus că se va răzbuna...

– Minţi!

– Şi s-a răzbunat răspândind despre mine tot felul de zvonuri... că eram drogată, alcoolică, chiar că eram seropozitivă! Sigur că pentru o actriţă aflată pe culmile gloriei, zvonul e ceva secundar... Dar când aluneci, atunci zvonul se transformă în gropar...

Furios, Allan se apropie de ea, cu un aer ameninţător. Ea îi citeşte ura în priviri, ca o dorinţă brutală de a o lovi. Dar îl cunoaşte mai mult decât bine: laşitatea lui din natură îl va împiedica să ridice mâna asupra ei. Acesta este motivul pentru care rămâne dispreţuitoare în faţa gestului de intimidare. Ca în clipa asta, Alan n-a fost niciodată atât de rănit. Cu totul destabilizat de pierderea soţiei, este cuprins de o violenţă vecină cu nebunia, o bestialitate îngropată cât mai adânc în el.

– Minţi! Niciodată Annie n-ar fi răspândit asemenea calomnii!

Alan apucă o sculptură din teracotă şi o ameninţă pe Gloria.

– Antidotul! Repede!

Ea scoate un pistol din buzunar. Producătorul îşi stăpâneşte gestul şi aruncă furios statueta care se sparge. Gloria teacţionează cu voce turbată:

– Eşti imbecil, tocmai ai spart o statuetă precolumbiană care costa o avere!

– Iartă-mă, Gloria, m-am lăsat furat...

Încurcat, adună cioburile:

– O să le lipesc...

Gloria înaintează, îndreptând pistorul spre fruntea invitatului. Alan scapă resturile idolului şi dă înapoi, târându-se pe coate şi călcâie.

– Stai, Gloria... Nu trage... Ştii bine că, în meseria noastră, nu ne supărăm niciodată. Chiar când ne detestăm şi ne gelozim suntem obligaţi să convieţuim... o ştii: ne adorăm!

– Dar tocmai ţi-am omorât nevasta!

– Sigur... Poate o să te uimesc recunoscând că, în ultimul timp, avea o sănătate capricioasă, în declin, fragilă. Ca o bolnavă aflată pe moarte, se îneca în alcool... Mă întreb dacă nu e mai bine aşa... cel puţin n-a suferit...

Alan se ridică scuturându-şi hainele:

– Acum, dă-mi antidotul, şi toată povestea asta va rămâne între noi... Voi spune autorităţilor că în ultimul timp Annie era deja afectată de crize şi...

– Cară-te!

– Şi antidotul?

– Cară-te, îţi zic! repetă Gloria, scoasă din minţi.

Apropie arma la câţiva centimetri de faţa lui Alan, gata să apese pe trăgaci. Zâmbeşte:

– Poc!

SĂ ÎNCEAPĂ SPECTACOLUL!

Sub un cer de asfinţit apăsător, invitaţii sunt adunaţi în apropierea unui templu al iubirii care găzduieşte o statuie a lui Poseidon înarmat cu tridentul său. Edificiul cu colonade, deasupra cărora se ridică o cupolă, se înalţă în faţa mării. Cascade de flori de glicină, albe, îmbracă monumentul, conferindu-i, prin graţia lor mătăsoasă, un aspect feeric.

Alan şi Nicolas lipsesc. Vântul suflă cu putere şi, în spatele peretelui de stânci, grupul poate ghici valurile care se lovesc zgomotos de roci. Drumul pe care au luat-o se pierde în întuneric.

Henri-Emmanuel îşi ţine în braţe căţelul:

– Pe un vânt ca ăsta şi pe întuneric, eu nu cobor pe un astfel de drum!

– Chiar dacă este periculos, trebuie să încercăm să ajungem pe coastă, sugerează Annabella. Poate vom putea găsi o ambarcaţiune care ne va duce pe continent...

– Şi bineînţeles că tu, Căpitane Igloo, tu poţi naviga pe o mare dezlănţuită! replică Jack.

– Are dreptate, intervine H-E-C, pe o asemenea hulă ar fi sinucidere!

– Totul depinde de ambarcaţiune, remarcă Alex. Ştie cineva să navigheze?

– Eu, se hazardează timid Jack.

– Tu? se miră nevastă-sa. De când ştii tu să navighezi?

– Am mai mers până acum cu barca pe lacul Serpentin, în Hyde Park! Şi vara, pot chiarsă merg cu barca cu pedale mâncând îngheţată... Bun, sigur că nu e acelaşi lucru cu manevrarea unui velier...

– Precis, îl bruftuluieşte nevastă-sa, ridicând ochii spre cer.

– Cred totuşi că trebuie să coborâm pe mal, insistă Alex, ca să vedem dacă nu e cineva care să ne poată traversa.

– De ce te încăpăţânezi? se enervează Henri-Emmanuel. Şi-a concediat toţi angajaţii. Dacă cobori, nu vei găsi pe nimeni!

– Alex are dreptate, adaugă ziarista, nu putem sta aşa, trebuie să ajungem pe coastă!

– Dar nimeni nu e în stare să navigheze, strigă Henri-Emmanuel.

– Ştiu eu! spune Nicolas, care li se alătură.

– Adevărat? Nu e încă una din glumele tale?

– Nu, am înfruntat deja mări furtunoase cu Playstation! În *Assasin's Creed III*, manevrez cârma unor vase la fel de mari ca nişte case! Şi iau parte la lupte navale ca şi cum aş fi acolo!

– Chiar că eşti tâmpit! îi aruncă Jack.

– Nu mai e nicio clipă de pierdut, strigă Annabella, haideţi...

– Vă previn că nu voi coborî pe drumul ăsta, aruncă H-E-C. Chiar dacă mă trageţi de păr, n-o să cobor! Nu cobor! Pe asemenea vânt e o nebunie, o să zburăm toţi! Şi niciodată n-o să-l supun unui asemenea risc pe Willy!

– Javra ta? Nu riscă nimic cu ţinuta lui de Superman, îşi bate joc autorul.

– Glumă proastă, replică Henri-Emmanuel, ca toate cele pe care ni le-ai făcut! Eşti enervant! Mereu gata de sarcasm şi grosolănii! Pe termen lung eşti obositor!

– Ai dreptate. Ar trebui să mă concentrez doar asupra ta! Numai asupra ta, tu eşti sinteza tâmpeniei!

– Pentru că ai scris *Antidotul* nu înseamnă că ai voie să te dai mare!

– M-am dat deja!

– Fă mişto, dă-i drumu', fă mişto! Dar nu uita niciodată că acei care sunt sus pot foarte repede să ajungă jos!

– Ai dreptate să-mi aduci aminte... pentru că eu care eram jos, urc şi ajung alături de tine, tu care cobori... cobori... dar până unde?

– Cine râde la urmă, râde mai bine! Prietenul meu, adorabilul şi veselul Omar Sharif., îmi mărturisea cu modestia care îl caracterizează atât de bine, că deşi a urcat pe cea mai înaltă treaptă a actorilor vandabili de la Hollywood, şi-a încheiat cariera jucând rolul unui neînsemnt de băcan arab, într-un film obscur!

– Chiar crezi că că e momentul potrivit să ascultăm glumele tale răsuflate? întreabă sec Annabella.

– Suntem între viaţă şi moarte, amice! supraliciteză Nicolas. Ni se fâlfâie de cancanurile tale cu staruri fleşcăite, a căror autenticitate n-am putut-o verifica niciodată.

Jignit, Henri-Emmanuel se apropie de autor.

– Ştii ce spune despre oameni ca tine măreaţa BB?

– Îmi clănţăne dinţii!

– Vulgaritatea este apanajul oamenilor mărunţi!

– Teminaţi! spune Alex exasperat.

– După cât se pare, nu sunt singurul pe care l-ai înnebunit de cap, îl ironizează Nicolas.

– Să ne întoarcem în castel, propune regizorul, şi s-o obligăm pe Gloria să ne dea antidotul!

– Corect, întăreşte Annabella, ea e singură... noi suntem şase!

– E înarmată! obiectează Alan, alăturându-li-se.

– Dar de ce ne face una ca asta? întreabă Henri-Emmanuel. De ce?

– Pentru că sunteţi nişte impostori! răspunde Gloria. Nişte ipocriţi!

Se întorc şi dau cu ochii de frumuseţea uluitoare a Gloriei. O rochie vaporoasă, transparentă, lasă să i se ghicească pieptul, un colier

greu de aur şi pietre preţioase îi înconjoară gâtul. Părul bogat şi machiajul amintesc de Judith I, celebrul tablou al lui Klimt. În ceaţă şi vânt, pare ireală. Ţine în mână pistolul.

– Dacă ar trebui să termini cu toţi ipocriţii, n-ar mai rămne nimeni în breaslă! se revoltă Henri-Emmanuel.

– Eu încep cu voi, pe urmă o să mai văd!

– Aiurezi! strigă ziarista.

– Gloria, împărtăşesc revolta ta faţă de *establishment*, o susţine Alex, luând un aer grav. Suntem mai mulţi aici care suntem de părerea ta...

În afară de Nico, toţi aprobă, fiind de părerea celui puternic, aşteptând reacţia Gloriei şi discursul calmant al realizatorului:

– Atunci, în loc să intrăm într-un joc macabru, să stabilim un dialog...

– Să stabilim, Alex... Să stabilim, ironizează Gloria.

– René Char scria...

– Stop! Tu trebuie să stabileşti, nu René Char, nici alţii.... Ci tu... Dă-i drumu'! Te ascultăm...

Alex se simte observat de toţi. Annabella este încrezătoare, ca şi cum ştia că argumentele maestrului aveau să descurce iţele. Ceilalţi îl încurajează din priviri. Nico aprinde o ţigară, aşteptând cuvintele care întârzie să iasă din gura lui Alex, încremenit într-o lipsă gravă de inspiraţie.

– Ţi-ai înghiţit limba? întreabă actriţa.

Văzându-l că tace, Alan intervine:

– Te răzbuni pe profesie, asta e?

– Deloc! răspunde tacticos Gloria. Sunt prea fericită să lucrez din nou pentru a avea ceva împotriva profesiei!

– În ce te priveşte, întotdeauna am crezut în *come-back*, intervine Jack, publicul continuă să te iubească, Gloria! În plus, acum le placi tinerilor!

– Să placi! Să fii iubită... Să dai, în speranţa că primeşti înapoi! Un actor care nu este iubit este o fiinţă rănită... Poate s-o ascundă,

să se prefacă şi să mintă, dar, odată rămas singur, îşi pune întrebări, se consumă, se distruge... La începutul carierei mele, când aveam succes, aţi profitat de mine. Dar din ziua când succesul m-a abandonat, voi, prietenii mei, voi m-aţi trădat! M-aţi lăsat să crap singură, în colţişorul meu!

– Doar n-o să ne omori pentru o poveste veche de 14 ani? se supără Henri-Emmanuel. S-a prescris! Şi, apoi, acum, te iubim!

– Nu! Iubiţi ceea ce reprezint: banul, gloria, oportunităţile pe care vi le pot oferi! Iubiţi un personaj vitual, glorificat de roluri, de celebritate! Dar pe mine nu mă iubiţi! Faceţi totul din interes, calcul, manipulare! Ca în seara asta... Minţiţi, trişaţi, mă scârbiţi, dar mă distraţi!

Nicolas aplaudă.

– Iată, *rock and roll!*

– Ce spun este valabil şi pentru tine, Nico. Sub aerele tale de *jemenfichist,* te gândeşti la fel ca ei să profiţi.

– Bine ţintit, exclamă Jack. Cred la fel ca tine, dar nu îndrăzneam s-o spun! Iartă-mă, Nico, ai talent, sigur, dar ne înnebuneşti să jucăm mereu roluri de blazaţi, de justiţiari, de critici!

– Pe voi, actorii, vă detest, mărturiseşte Alan, cu o notă de sinceritate. Toţi sunteţi nişte adevăraţi bolnavi!

– Sau modele, reia actriţa, exemple de urmat sau de condamnat. Suntem adulaţi, sau suntem detestaţi!

– Mă întreb cum v-am putut suporta toţi anii ăştia capriciile şi trăirile! se întreabă Alan. De ce nu v-am trimis la toţi dracii? Chiar că sunteţi o specie aparte... vă îmbrăţişaţi, vă iubiţi, dar de fapt vă geloziţi până la ură! În spatele zâmbetelor ipocrite se ascund dorinţe criminale! Sunteţi invidioşi pe succesul altora, chiar dacă pretindeţi contrariul! De câte ori am auzit actori spunând: „Eu nu invidiez cariera unui actor de succes! Eu nu cad în facil, eu fac alegeri artistice!" Traducere: eu sunt un intelectual. În privinţa starurilor, ele sunt inculte şi venale!

– De ce atâta ură? suspină Gloria.

– Pentru că vă urăsc! recunoaşte Alan, furios. Pe toţi câţi existaţi! Actori, agenţi, critici, autori, realizatori! Toţi mă scoateţi din minţi! Mă turbaţi cu hachiţele voastre, cu pretenţiile voastre, cu salariile voastre! În toţi aceşti ani, m-aţi terorizat zi şi noapte! Şi acum, din cauza voastră, Annie e moartă! Dar de ce fac meseria asta de rahat?

– Pentru lovele! răspunde Gloria.

– Lovele? Dar imediat ce deveniţi celebri, valabili, vă trimiteţi agenţii să ne spargă! Marafeţi, mereu marafeţi!

Jack îşi pune mâna pe umărul producătorului şi spune pe un ton ceremonios:

– Alan, îţi împărtăşim necazul, dar...

Roşu de furie, producătorul se eliberează şi se adresează tuturor cu gravitate afectată:

– Pliscu', tu! Sunt ani de zile de când îmi fac sânge rău! Am ajuns la capătul puterilor! Acum am chef să vă calc în picioare ca pe nişte gândaci!

– Atunci, mă înţelegi? persiflează Gloria.

– Toţi câţi suntem ne luptăm să facem parte din cercul retrâns al celor care decid, al privilegiaţior! Cei care au un apartament frumos, o casă mare cu piscină şi maşini luxoase! Nu ne gândim decât la confortul nostru, fără să ne pese de alţii! Iată ce suntem!

Jack îl întreabă:

– Vorbeşti de marea familie a spectacolului?

– O familie de vipere, da! Care îşi petrece timpul să se elimine, să se înjunghie pe la spate! Dar în faţa media ne adorăm! Trebuie să lăsăm impresia unor fiinţe atât de simple, de modeste, de *cool!* Culmea este să avem o atitudine *rock and roll*, fiind în acelaşi timp ambasadori la UNICEF!

Henri-Emmanuel dă drumul câinelui, care se învârteşte în jurul picioarelor Gloriei. Aceasta i se adresează lui Alan:

– Observaţiile tale sunt valabile şi pentru tine! Când este vorba despre bani, eşti cel mai încrâncenat! Atunci, lecţiile tale de morală le poţi pune acolo unde mă gândesc eu!

Chihuahua se freacă de piciorul actriţei. Ea îi dă animalului un şut, şi zboară pe deasupra unui tufiş.

– WILLY! strigă Henri-Emmanuel, grăbindu-se printre copacii agăţaţi pe marginea falezei. Zăreşte o formă care cade.

– Willy a căzut în mare!

– Oh, Dumnezeule, l-au omorât pe Kenny! exclamă Nico, imitând vocea personajului din South Park.

Belicos, H-E-C îl apucă pe scenarist de guler şi îl scutură:

– Îţi interzic să-ţi baţi joc de Willy! E mai bun decât voi toţi!

– Întru totul de acord cu tine, aprobă Nicolas, pe tonul sarcastic care îl caracterizează.

– Termină cu zâmbetul ăsta ironic! Obrăznicia ta este insuportabilă!...

Cu cât îl scutură, cu atât autorul hohoteşte...

– Nu putem râde de orice!

Nico lansează o ultimă ironie:

– E momentul să spui una dintre savuroasele tale poveşti despre agonia cămilei, oferită de regele Marocului lui Omar Sharif!

Henri-Emmanuel renunţă treptat să-l scuture. Observă că scenarisul nu mai râde: nu are nicio reacţie, ca o păpuşă de cârpă.

– Nico, ţi-e bine? Dacă este din nou o altă farsă de-a ta, să ştii că nu se prinde!

Îl mai scutură încetişor. Capul lui Nicolas se clatină şi cade greu pe umeri, Henri-Emmanuel este cuprins de o teamă vecină cu panica. Şi dacă ţinea în mâini un mort? Mai rău! Dacă era vinovat de moartea lui? Dându-i drumul brusc, autorul cade greu, ca o marionetă dezmembrată.

– O face special! se convinge Henri-Emmanuel. Vedeţi clar, este încă una din festele lui... Haide, în picioare, bufonule! În picioare!

Dă câteva şuturi în corpul autorului, care zace pe pământ, inert. Annabella se apleacă peste el.

– Nico?

Niciun răspuns.

– Nicolas?

Toate privirile se întorc spre agresorul care citeşte în ochii lor acuzaţia. Încurcat, îşi caută cuvintele, încercând să se justifice:

– Glumeşte... O să vedeţi... o să se trezească! Cunoaştem noi glumele lui...

După expresia serioasă a feţei Annabellei îşi dă seama de gravitatea situaţiei. Henri-Emmanuel zgâlţâie pentru ultima oară corpul lui Nicolas:

– Nico! Gata, termină cu tâmpeniile, revino-ţi!

– Nu-şi va mai reveni niciodată, anunţă rece Gloria. Îl iubeam mult, pe Nicolas, era cam nebun, dar avea talent...

– De ce l-ai otrăvit? întreabă Alex.

– Marele lui defect era că nu ştia când să se oprească: a spus adevărul despre mine şi asta mi-a făcut foarte rău!

Henri-Emmanuel stă pe marginea falezei. Jos, valuri mari vin să se zdrobească de stânci. Ceaţa şi întunericul îl împiedică să distingă malul. Doar spuma strălucitoare a crestei valurilor se zăreşte la lumina lunii pline. Strigă în gura mare:

– Willy!

– Având în vedere înălţimea, ironizează Jack, cu siguranţă Superman al tău s-a zdrobit jos ca un rahat!

– Willy, un rahat? Tu eşti un rahat!

Henri-Emmanuel simte cum un sentiment de ură de nestăpînit îl copleşeşte.

– O să te sugrum!

– În regulă, n-o să ne mai turbezi pentru o javră!

– O javră? Dar e Willy!

– N-o să-l compari pe Willy cu Annie sau cu Nicolas!

– Nico? Să crape!

– Henri-Emmanuel! exclamă Alex, indignat.

– Ce? E adevărat! Mereu ne-a scos din minţi cu cinismul lui pseudo-cutural! Nimeni n-o să-l regrete pe prefăcutul ăla! În timp ce Willy al meu n-a făcut rău nimănui...

– Unde a plecat Gloria? se întrebă Annabella.

Constată că a dispărut. Vântul aduce un val de ceaţă. Cântece dintr-o operă barocă par să vină din parc, iar Jack şi Alex se întreaptă spre acele voci.

– Unde vă duceţi? întreabă Henri-Emmanuel. Şi Willy? Nu-l pot abandona!

În depărtare, par să răsune nişte lătrături.

– Auziţi? E Willy! Trăieşte! N-ar fi trebuit să vin niciodată, repetă Henri-Emmanuel, ştiam că Marte este în opoziţie cu Săgetătorii... Alex, unde te duci?

– Mă duc s-o caut pe Gloria, să ne dea antidotul!

– Şi Willy? Nimănui nu-i pasă de Willy!

Jack şi Alex se îndepărtează, ignorându-l.

Din nou, în depărtare, se fac auzite lătrături. H-E-C se agaţă de Alan şi Annabella:

– Trebuie să-l salvăm pe Willy!

Henri-Emmanuel începe să alerge în direcţia schelălăitului, se împiedică şi alunecă pe cărarea noroioasă, până când dispare în tufişuri. Alan, încercând să-l prindă, alunecă şi el. H-E-C reuşeşte că se agaţe de o creangă, dar Alan continuă să cobore panta alunecând pe burtă, cu capul înainte. Noroiul îi împroaşcă faţa. La prima cotitură, părăseşte drumul şi zboară în aer.

Instalată pe creastă, silueta misterioasă a unui bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioae îl filmează pe Alan cu o cameră digitală. Vorbeşte la walkie-talkie, înregistrând în acelaşi timp căderea producătorului, vreo 20 de metri, în mare. Alan cade într-o jerbă de stropi impresionantă şi se duce repede la fund. Nereuşind să se mai mişte, zăreşte dintr-o dată o lumină vie crescând din abisuri. Lumina asta divină, orbitoare, se apropie de el. Ghiceşte nişte siluete vagi ale unor creaturi ireale, cu părul foarte lung. Corpurile lor unduitoare sunt înconjurate de un halou de lumină. Apariţia îl face să creadă în sirene cu pielea aurie, senzuale ca frumoasele pictate de Klimt. Lumina puternică strălucind pe fruntea lor îl împiedică

pe Alan să le distingă feţele... Ele îl apucă de braţe şi îl ridică la suprafaţă. Înainte de a scoate capul din apă, într-o imagine tulbure, Alan vede nimfele dispărând în adâncul mării. Este salvat.

Alex şi Jack continuă să înainteze în parc, descoperind curând o seară pierdută în ceaţă şi în vegetaţie. O arie din *Otello* de Verdi se aude din interiorul grădinii de iarnă invadate de ciorchini de flori mov, fosforescente. Ele acoperă cupola şi cad peste coloanele şi statuile care păzesc intrarea în clădire. Statuile reprezintă zei din mitologie, care par ieşiţi dintr-o gravură de Piranese. Lumina vine din interior.

Un zgomot neşteptat îi face să tresară şi să se întoarcă. Cum ceaţa se răreşte, zăresc un cireş cu flori ale căror petale cad în ploaie peste un licorn de un alb imaculat. Animalul are în mijlocul frunţii un corn lung, răsucit.

– Este un unicorn adevărat sau este otrava care ne dă năluciri? întreabă Jack, fascinat de apariţie.

– O, unicornule, condu-mă spre un suflet pasional.

– Aici sunt, Alex...

Cu un gest confuz, Jack pune mâna pe umărul lui Alex, care, încurcat, se eliberează.

Zărind un far vechi, abandonat, construit pe ruinele unei foste abaţii benedictine situate la capătul insuliţei, Alex arată cu degetul terasa de pe care vine o lumină slabă:

– Poate acolo, sus, e cineva care ne-ar putea ajuta! Du-te să vezi, în timpul ăsta eu mă duc în seră.

Copitele unicornului lovesc pământul, îndemnându-l pe Jack să urmeze animalul până la intrarea în far. Rădăcini nenumărate şerpuiesc de-a lungul zidurilor, până sus, construcţia părând a fi prizoniera unui labirint de tentacule.

Din spate, Jack aude suflarea unei fiare.

– Alex?

După frunzişul unui boschet, i se pare că zăreşte silueta unui minotaur. Din nările monstrului ies aburi. Îngrozit, unicornul fuge.

– Aiurez! strigă Jack, alergând să se refugieze în abaţia părăginită...

Marea îl aruncă pe Alan pe plajă. Lungit, îşi revine treptat în simţiri şi încearcă să strige după ajutor.

– Ajutor!

Vocea lui răsună în noapte până la sera unde îi răspunde ecoul muzicii de operă. Alex descoperă, fermecat, zeci de specii de flori. Vegetaţia este atât de strălucitoare, încât ar crede că se află într-o junglă feerică. Liane groase alcătuiesc încrengături ciudate. Plante carnivore gigantice amintesc de botul unor monştri gata să înghită musafirul. Plantele carnivore tropicale par răsărite direct din universul fantastic al *Insulei misterioase* de Jules Verne.

Alex înaintează ca un explorator speriat şi fermecat în această junglă plină de pericole, care pare să nu ceară decât o clipă de neatenţie pentru a pune stăpânire pe trupul lui. Mişcările unor crengi îi dau impresia că se deplasează într-un biotop al copacilor antropofagi...

Se freacă la ochi, crezând că efectele halucinogene ale otrăvii sunt cele care îi creează aceste vedenii fantasmagorice. Este vorba despre zoofite sau de iluzii optice? Ciudate sunt senzaţiile pe care le încearcă...

Alex simte chiar plutirea pe care o dă una dintre ierburile puţin cam tari, care te fac să te mişti lin, lăsându-te în acelaşi timp conştient că nu eşti în starea ta normală. Ştie că luptă cu imaginaţia lui dezlănţuită care transformă aceşti lujeri inofensivi în teribile liane malefice. Îşi aminteşte de primele romane pe care le devora când era adolescent, acele poveşti care descriau lumi imaginare terestre ilustrate de desenele înspăimântătoare ale lui Jack Davis. Şi dacă plantele astea îl atacau? Continuând să dea deoparte crengile, are grijă unde pune piciorul. I se pare că zăreşte ramura copacilor mişcându-se. Ţipete ascuţite îl fac să tresară. Maimuţe trec dintr-un copac în altul. Vocea Glorei se ridică în mijlocul ariei pentru soprană.

– Maimuţele mele îl adoră pe Verdi, declamă ea cu emfază.

Îmbrăcată de data asta într-un costum veneţian din secolul al XVI-lea, poartă la talie o teacă în care se află un pumnal şi ţine câte o spadă în fiecare mână. Cu faţa fardată în negru, asemenea celei a lui Otello, cântă aria din operă. Aruncă una din lame în Alex, care o prinde din zbor.

– Apără-te, Iago!

– Mizanscena e grotească!

Gloria îl atacă pe Alex, care se apără neîndemânatic, dând înapoi.

– Termină, Gloria, e rdicol! Refuz să intru în jocul tău!

– „Otello, tu, alt'dată-atât de bun, prins azi în cursa unui blestemat, ce nume-ai să mai porţi?"

Otello:

„– Oricare-o fi! Un ucigaş cinstit, cu voia ta; căci nimic din ură n-am făcut, onoarea m-a-ndemnat."

Ea îi face o tăietură pe braţ. Speriat, el încearcă s-o facă să se răzgândească:

– Încetează! Eşti complet nebună!

– Nu e nevoie de un strop de nebunie ca să schimbi mentalităţi?

Furios, Alex o atacă pe Gloria, care se apără, fără să exagereze, cu talentului ei de scrimer.

Sub farul înalt de vreo 60 de metri, Jack descoperă vestigiile unei capele. Absida găzduieşte o încăpere plină de curiozităţi. Tot felul de obiecte, unele mai neaşteptate şi mai rare ca altele, sunt adunate acolo: panaşuri inca, mumii egiptene, borcane cu formol în care stau fetuşi cu două capete, schelete de animale şi de oameni expuse alături de cranii şi carapace goale. Jack este impresionat de o colecţie de pietre preţioase şi o ladă plină cu monede de aur, pe care se grăbeşte să şi le însuşească.

Mergând mai departe, ajunge în interiorul farului luminat de torţele de pe pereţi. Urcă treptele de piatră ale scării în spirală, şi zăreşte crescând o lumină care vine din vârful turnului. Se fac auzite şoapte:

Jack... Jack...

– Cine e acolo?

– Sunt eu, Toby, răspunde vocea.

– Toby?

– Jack... Jack... Sunt eu, Toby...

– Toby e mort!

– Sunt eu, Toby...

În spatele lui, răsună paşi, iar o umbră neliniştitoare iese din zid.

– Nu e cu putinţă! Ce vezi nu e adevărat, mormăie el, este efectul otrăvii! A spus Gloria, otrava stârneşte halucinaţii!

Paşii celui care îl urmăreşte se apropie... Îşi recapătă suflarea, lipindu-se de perete. Sub degete simte rădăcinile lipicioase, gata să mişte. Îngrozit, urcă două câte două treptele de piatră, astupându-şi urechile ca să nu mai audă şoaptele care devin tot mai puternice:

– Jack... Sunt Toby, am venit să mă răzbun!

– Taci! Eşti mort! Toby este mort!

Şiroind de sudoare, ajunge în vârful farului. Terasa cu şase arcade, cu geamuri, s-a transformat în platformă de decolare. Sub cerul întunecat, un brasero luminează un zodiac atârnat de aripa unui deltaplan. Nava zburătoare are un motor cu elice.

În casa scării, umbra spectrului creşte. Jack se instalează la comanda aparatului şi învârteşte cheia în contact: motorul toarce şi se opreşte... Încearcă din nou...

– Demarează, pe toţi dracii! Demarează!

Vocea se face auzită mai tare:

– Jack... Am venit să mă răzbun! Jack... o să mori!

În cele din urmă, motorul ambalează. Reuşind să facă deltaplanul să se legene în gol, aparatul se înfige înainte, spre pământ... 30 de metri... 29, 25, 20, 10... Jack trage brusc de maneta de control a aripii, care se ridică, redresând deltaplanul, care urcă în aer. Propulsat de motorul care prinde viteză, ia altitudine şi survolează faleza. Dintr-o dată, elicea dă rateuri. Cu frica în sân, Jack se agaţă de maneta de comandă. Aparatul se îndreaptă repede spre mare, descriind o spirală, se răsuceşte şi intră în cădere liberă...

Luminaţi de strălucirea lunii pline, Annabella şi Henri-Emmanuel aud zgomotele făcute de motorul care începe din nou să funcţioneze.

– De acolo se aude! strigă ziarista, arătând cu un deget spre deltaplan.

H-E-C se îndepărtează în direcţia opusă celei indicate de Annabella.

– Nu! Ţi-am zis că acolo!

– Da, dar mi se părea că l-am auzit pe Willy lătrând!

Ea îl ţine de braţ.

– Ne-ai ameţit cu corcitura ta!

– Pentru că nu are pedigree nu trebuie să-l dispreţuieşti!

Deltaplanul trece orizontal, jos, pe deasupra capetelor lor. Jack, zgâlţâit în aparat, reuşeşte să-l ridice şi atinge coama copacilor.

– E Jack! realizează mirată Annabella. Suntem aici! Jack! Vino să ne iei! Suntem aici!

– Chiar dacă ateriza, cum voiai să ne ia, nu e un charter!

– E vânt prea puternic, strigă jack, nu reuşesc să-l controlez!

Aparatul se agaţă în crengile unui copac, se răsuceşte şi se îndreaptă spre mare, în cădere liberă, de-a lungul falezei.

– Prefer să nu mă uit, strigă Henri-Emmanuel. De data asta el este cel care se va zdrobi ca un rahat! Ţine minte, asta înseamnă mai mult antidot pentru noi!

– Eşti chiar un gunoi!

– Recunosc, nu e o exclusivitate!

În momentul ciocnirii de recif, Jack reuşeşte să redreseze aparatul şi urcă faleza până în dreptul cuplului.

– Bravo, Jack, îi strigă nevastă-sa.

Jack le face un semn:

– Mă duc să caut ajutoare! Nu mi-am spus ultimul cuvânt!

Motorul tuşeşte şi se opreşte. O tăcere îngrijorătoare se prelungeşte câteva secunde.

– Cu asta se poate spune că e ultimul lui cuvânt! conchide Henri-Emmanuel.

Deltaplanul se înfige cu zgomot puternic între crengile copacilor. Ei se grăbesc să-i vină în ajutor. Ameţit, Jack cade pe pământ de la câţiva metri...

În seră, printre plantele fluorescente şi statui, Alex îndură atacurile repetate ale Gloriei. Sufocat, încearcă în zadar să-şi atingă adversara, dar aceasta reuşeşte să-i evite loviturile mortale cu o îndemânare derutantă. Alex urcă cu spatele treptele unei scări de metal, în colimason, împins treptat spre o pasarelă de pe acoperişul de sticlă. Continuând să încrucişeze spada, Gloria i se adresează regizorului:

– Când mi-ai propus să joc în *Antidotul*, am înţeles că nu te-ai schimbat! Sub aerele tale nonconformiste, faci pe contestatarul, dar numai banul şi egoul tău contează! Dispreţuieşti banii, dar îi bagi în buzunar pe furiş!

– Ştii foarte bine că meseria asta nu este decât un şir de compromisuri între artă şi bani!

– Aminteşte-ţi, aveam aceleaşi pasiuni... Voiam să îndreptăm lumea! Ţi-am acordat încredere, ţie, cel mai matur, cel mai dotat, cel mai talentat! Ţie, mentorul meu! Astăzi, ai devenit o caricatură... eşti jalnic!

– Îţi interzic! Bukowski spunea...

– Termină! Citezi autorii pentru că nu ai nimic de spus!

– Cine eşti tu să te transformi în justiţiar? Fără mine erai un nimeni! Îmi datorezi totul!

Ajunşi pe acoperiş, continuă duelul pe o pasarelă din fier, alcătuită din lungi grinzi orizontale.

– Poate vrei să-ţi recapeţi suflul? întreabă Gloria, batjocoritoare.

Înfruntarea încetează. Alex este sfârşit:

– Termină cu duelul ăsta ridicol şi să stabilim un dialog!

– Dar de ce atâta aşteptare înainte de a-l stabili?

– Poate că nimeni n-a avut curajul să-ţi spună adevărul în faţă...

– Şi care este adevărul?

– Când ai debutat, nu erai o actriţă atât de bună ca acum...

– Este adevărat...

– Sucesul ţi s-a urcat la cap... Ai devenit arogantă, capricioasă, odioasă! Celebritatea te-a stricat într-atât, încât, atunci când eu, prietenul tău, alergam după tine să-ţi propun un rol, nu mă băgai în seamă! Era perioada când breasla îţi accepta toate capriciile, scandalurile, nebuniile! Erai atât de populară, atât de frumoasă, atât de dorită de public, încât, pentru toţi, deveniseşi o garanţie a succesului! Erau gata de orice ca să te aibă în producţiile lor! Numele tău în capul afişului era destul ca să aducă bani!

– Faima m-a dezumanizat!

– Da! Totul trebuia să se învârtească în jurul tău!

– Când am scăpat frânele am înţeles, puţin cam târziu, că celebritatea nu era decât un miraj!

– Dacă astăzi te-ai schimbat, dacă eşti mai bună, sigur se datorează tuturor anilor de galeră...

Ea înaintează spre Alex, care dă înapoi.

– Şi de asta acum 14 ani, când am căzut, te-ai răzbunat?

– Nu ştiu la ce faci aluzie...

– Nu-ţi aminteşti? Când eram în groapă, te căutam ca să-mi dai un rol... Nu mai pun la socoteală mesajele, SMS-urile şi mailurile pe care ţi le-am lăsat şi care, toate, au rămas fără răspuns! Aminteşte-ţi, ultima dată când te-am văzut, nu-ţi ceream milă, ci doar de lucru... Şi tu mi-ai răspuns: „Îmi pare rău, iubito, dar nu se mai scriu roluri pentru femei de vârsta ta!" Îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Cu spada, biciuie braţul regizorului care încearcă să scape.

– Au!

„– Astăzi publicul vrea feţe noi! Eşti demodată, Gloria! Nu mai eşti vandabilă!" Din cauza frazei ăsteia nenorocite, în seara respectivă am încercat să-mi pun capăt zilelor!

Cu latul lamei loveşte celălalt braţ. Strâmbându-se de durere, el imploră:

– Te-aş fi angajat, dar ceilalţi nu te-au mai vrut!

– Care ceilalţi?

Ajuns la marginea acoperişului, Alex începe să coboare pe scara de salvare:

– Producătorii, distribuitorii, agenţii, televiziunile! Toţi cei care decid, care aleg actorii în locul regizorului! Vor actori vandabili, care atrag spectatorii în sală, vând DVD-uri, fac audienţă pentru pauzele publicitare! Iar eu, în mijlocul tuturor acestor rechini, eu sunt o târfă care cedează ca un laş ca să facă filmele pe care ei le vor! Filme cu actori proşti, vandabili! Nu pe mine trebuie să te răzbuni, ci pe ei! Ei sunt cei care spuneau că eşti terminată! Bătrână! Grasă! Drogată! Seropozitivă! Nu eu, ei!

Lăsând ochii în jos, constată că Gloria a dispărut. Plecă alergând în ceaţă... Foarte repede, îşi dă seama că paşii i se adâncesc într-o materie ca bumbacul. Se opreşte din fugă când descoperă, năucit, un cimitir acoperit de zăpadă. Statui mortuare sunt încremenite sub un strat de gheaţă.

Alex merge pe sub fulgii care cad peste necropola fantastică.

– Nu e real, îşi repetă, e o nălucire, nu poate ninge în anotimpul ăsta! Este doar o nălucire...

Din morminte par săscape gemete. Îngrozit, Alex aleargă printr-o pădure de sculpturi înălţate pe mormintele baroce. Lipindu-se de un mausoleu, ca să-şi capele suflul, se întoarce şi nimereşte în vârful spadei Gloriei. Capătul lamei este la câţiva centimetri de ochii lui.

Şoaptele macabre devin mai puternice.

Gloria îşi fixează prada.

– Nu, Gloria! Te rog, cruţă-mă! Nu sunt decât un poltron, o târfă care se vinde cui dă mai mult...

Un tremur uşor agită mâna actriţei. E tulburată, şovăitoare... cu privirea în gol, lasă garda.

– Iartă-mă, Gloria, n-am vrut să-ţi fac rău!

– Ca să uit răul pe care mi l-ai făcut, am băut... Am băut ca să-mi înec disperarea, ca să evadez, să dispar... Până în ziua în care un bărbat mi-a redat pofta să mă lupt şi să-mi înving boala...

Gloria pare resemnată, obosită, ca şi cum depunea armele.

– Datorită lui mi-am regăsit un echilibru şi de lucru... De trei ani viaţa mea are un sens. O să adoptăm un copil, poate chiar doi sau trei. Aş vrea să am casa plină!

– Este ceea ce voiai să faci împreună cu Toby...

– Şi voi l-aţi omorât!

– Nu sunt vinovat de moartea lui!

– Îngenunchează în faţa mormântului său!

– ...?

– În genunchi!

El îngenunchează în faţa unui mormânt pe care se ridică două statui care reprezintă Moartea aplecată asupra unui scriitor. Ea îl apucă pe Alex pe păr şi îi ridică fruntea.

– Priveşte, e Toby, scenarisul tău! Cel pe care l-ai trădat, furat, abandonat! Imploră-i iertarea!

Îi biciueşte spatele cu latul lamei. Alesc se apleacă în faţă, cu nasul lipit de lespede.

– Imploră-i ieratea!

– Iertare!

Îi dă din nou o lovitură, făcându-l să se strâmbe de durere.

– Încă o dată!

– Toby e mort!

– Nu! Te aude! Este printre noi... În fiecare seară bântuie insula!

Cântece de sirene ajung până la ei.

– Este Toby! Acompaniat de toate acele suflete damnate pentru veşnicie... Nu-şi va găsi odihna decât atunci când se va răzbuna!

Alex este mirat să vadă faldul mantiei Morţii mişcându-se în vânt. Sub glugă, un abur îi iese din gura ascunsă în întuneric.

– Vrea să se răzbune! Vino, Toby... este al tău!

Alex profită de acest moment de neatenţie al Gloriei pentru a-i smulge spada. Se ridică şi o ameninţă, lipindu-i vârful armei de piept.

– Toată regia asta ca să ne arunci în spinare reponsabilitatea nebuniei lui Toby! Dar tu eşti vinovată de moartea lui! Nu noi, ci tu!

– Taci!

– Din cauza ta şi-a pierdut minţile Toby!

– Taci!

– Nu mă sperii! Fă un pas şi te străpung!

– Dă-i drumu'!

– Nu mă obliga să comit ceva ireparabil, ameninţă el cu glas tremurând.

Se cercetează din priviri, sfidându-se. Dar în acest joc, Alex este curând strivit de autoritatea mută a Gloriei. Furia pe care o exprimă ochii ei albaştri îl zdrobeşte pe loc. Nu mai văzuse niciodată la ea determinarea asta nemiloasă, forţa de nebănuit. Poate simţi fizic electricitatea pe care o emană şi se teme, ca puştanii care se tem de pedeapsă, să vadă ţâşnind în orice clipă o erupţie violentă de fiere, care l-ar înghiţi ca o scurgere de lavă fierbinte. Vinişoarele din albul ochilor par să plesnească sub efectul furiei. Ochii injectaţi de sânge îi fac privirea îngrijorătoare, greu de susţinut. Cu toate că e la mila lui, el este primul care pleacă ochii. Acest mic semn îi este destul Gloriei pentru a-şi savura victoria. Ca meterezele unui castel de nisip care se sfărâmă lovite de valul care se retrage, curajul lui Alex se topeşte şi dispare odată cu refluxul. Ca un copil resemnat, schiţează un zâmbet abia perceptibil. Îşi dă foarte repede seama de greşeala lui. Deschizând această breşă, abdică. Gloria rămâne de piatră. Timp de câteva secunde, care i se par o eternitate, încearcă un sentiment de neputinţă, ca un iepure prins în capcană de lup, cu labele din faţă înţepenite între dinţii ascuţiţi. Ar putea să se automutileze ca să scape, dar, epuizat de luptă, renunţă. Asta e clipa aleasă de Gloria ca să pună mâna pe capătul lamei. Lipindu-şi vârful de inimă, Gloria îl sfidează:

– Ucide-mă, spune ea cu hotărâre.

Gestul sinucigaş al actriţei îl derutează. Scapă mânerul spadei, ca şi cum îi ardea mâna:

– Eşti complet nebună!

Dând înapoi, se împiedică de mormântul lui Toby. Ea pune mâna pe spadă şi se pregăteşte să-l execute, când Henri-Emmanuel, urmat de Jack şi soţia lui, sosesc strigând:

– Nu, Gloria! Nu face asta!

– Gloria, te rog, o imploră Annabella, termină cu jocul ăsta!

Furioasă, aruncă arma şi rămâne o clipă nemişcată, cu ochii în gol.

– Ce am făcut? se întreabă ea.

Sub efectul otrăvii, Alex se prăbuşeşte pe mormânt...

– Alex! strigă Henri-Emmanuel, grăbindu-se la căpătâiul trupului care zace, cu braţele încrucişate, pe lespedea funerară. Alex! Vorbeşte-mi! Spune-mi ceva! Sunt eu, Henri-Emmanuel! Alex!

Se întoarce spre ucigaşă:

– Mi-ai omorât câinele şi acum mentorul! Vrăjitoare!

Smulge pumnalul din teaca de la centura Gloriei.

– Te omor, nebuno!

Se aruncă asupra ei şi îi dă mai multe lovituri de cuţit în piept.

– ŢINE! CRAPĂ! CRAPĂ! CRAPĂ!

Actriţa rămâne culcată pe pământ, nemişcată. Agresorul renunţă treptat să mai lovească, şi observă că pumnalul este în realitate un cuţit de scenă, cu lama care se strânge. Primeşte o palmă puternică de la Gloria, care îl face să se clatine pe-o parte. Ea se ridică frecându-şi mâna şi scuturându-şi hainele...

Jack o ameninţă pe actriţă cu un crucifix pe care l-a luat de pe un mormânt:

– Condu-ne la vapor!

– Dar mai întâi dă-ne antidotul, pretinde Annabella.

– Da, asta e! reia Jack. Mai întâi dă-ne antidotul şi pe urmă condu-ne la vapor!

Zâmbetul ironic al Gloriei o enervează pe ziaristă. Îşi dă seama că nu au nicio putere asupra ei:

– Bun, acum e destul, încetează să-ţi baţi joc de noi! Nu eşti nici la teatru, nici în faţa camerelor! Revino la realitate! Nu ne mai jucăm! Nu suntem actori!

Gloria răspunde calm:

– Shakeaspeare a scris: „Lumea-ntreagă e un teatru şi toţi, bărbaţi şi femei, nu sunt decât actori." Noi toţi jucăm un rol! Voi

jucaţi rolul invitaţilor! Poliţaii pe cel al poliţailor! Politicienii pe cel al politicienilor... Iar voi, prieteni, v-aţi jucat cu mine... La rândul meu eu mă joc cu voi!

– Nu ne jucăm cu moartea!

Alan li se alătură, gâfâind, şi vorbeşte sughiţând:

– Am învăţat lecţia! Ce trebuie să facem ca să meritäm antidotul?

– Să vă răscumpăraţi sufletele!

Se întreabă unii pe alţii din priviri, apoi încearcă să înţeleagă sensul cuvintelor rostite de starul care stă lipit cu spatele de uşa unuia dintre cavouri.

– Cât?

– ...?

– Cât vrei ca să primim antidotul? Spune o cifră. O să-ţi dau cât vrei!

– Şi eu, adaugă Jack.

– Ce tot spui? întreabă nevastă-sa. Nu ai o leţcaie!

– Dar tu ai!

– Nu vă e ruşine să vorbiţi de bani când Alex şi Willy sunt morţi? se revoltă Henri-Emmanuel.

– Şi Annie! aminteşte Alan.

– Cruţă-mă, implorä H-E-C, nu ţi-am făcut niciodată niciun rău!

– Este adevărat! confirmă Gloria.

– Atunci de ce te legi de mine?

– Înclinaţia ta pentru mondenităţi este cea care te-a trădat. Nu erai invitat, domnule linge-blide...

– Recunosc că sunt monden şi foarte *people*, dar aici, astă seară, am venit doar ca să-l însoţesc pe Alex...

– Toată viaţa ta ai însoţit, ai escortat. Ai lins în cur celebrităţile în unicul scop de a aduna firimiturile! La fel e şi cu cămăşile tale... sunt 30 de ani de când porţi aceste haine jalnice doar pentru că ţi se dau degeaba!

– Le port pentru a promova talentul tinerilor creatori!

– Porţi culori ţipătoare de teama că nu te remarcăm?

– Acesta e *look-ul* meu! Personalitatea mea. Este expresia sensibilităţii mele artistice!

– Dar nu ai nimic dintr-un artist!

– Totuşi, am scris mai mult de 40 de cărţi!

– Dar numai cărţi în care colportezi cancanuri despre staruri moarte. E mai comod, nimeni nu pote verifica adevărul cuvintelor tale! Şi mereu cu prefaţa unui star, se vinde mai bine!

– E infam să mă reduci la asta! Am scris biografiile lui Marilyn, James Dean, Callas! Numai best-seller-uri vândute în toate librăriile mari!

– Şi în supermarketuri, între raionul de detergenţi şi pamperşi!

– N-o să mai zici aşa când vei citi biografia pe care o pregătesc pentru Céline!

– Louis-Ferdinand?

– Nu! Céline Dion!

– Sigur, sunt tâmpită! Încă o carte cu multe fotografii!

– Este cartea care adună cele mai multe fotografii ale lui Céline!

– Eşti într-adevăr un mare dobitoc!

– Nu vreau să mor! Sunt nevinovat! N-am nicio legătură cu reglarea voastră de conturi! Eu n-am omorât pe nimeni!

– Calmează-te, farfuză, se enervează Alan.

– Eu, farfuză? O să iei un pumn în bot de la mine, idiotule!

– Haide! Fac pe mine de frică, lingăule!

Încep să se bată şi Jack este nevoit să se bage între ei.

– Henri-Emmanuel! Alan! Gata! Terminaţi!

Annabella intervine şi ea:

– În loc să vă bateţi, aţi face mai bine să vă concentraţi pe antidot!

Jack reuşeşte să-i despartă. H-E- C îşi aranjează hainele, clocotind de furie:

– Cum dai mai multă atenţie felului în care arăţi, cum eşti luat de homo. Dar eu sunt hetero!

– Tu, herero? se miră producătorul.

– Total! Am chiar şi o fiică!

– E absolut îndoielnic!

– Şi totuşi, ăsta este adevărul! Vrei să-i vezi poza?

Îşi ia portofelul şi scoate din el o fotografie pe care o flutură...

– Priveşte! E fiica mea! Are 17 ani şi tocmai a dat bacalaureatul. O să intre la o şcoală de comerţ. Deci?

Încurcat, Alan roşeşte şi bâiguie:

– Dar, eu...

– Nu există dar! Este fiica mea, fără comentarii!

– Iartă-mă, cum toată lumea spune că eşti homo...

– Am fost amantul divinei Dalida. „Făcea 18 ani. Era frumos ca un copil. Puternic ca un bărbat..." Eu eram! Apoi au fost strălucitoarea Claudia Cardinale, vesela Anie Girardot, planturoasa Anita Ekberg şi demonica Madonna, în perioada când era backing-vocal la Johnny!

– Ai ieşit cu Madonna? se miră Annabella.

– A mai fost şi periculoasa Sharon Stone, pe vremea când nu purta chiloţi!

– Şi cum ai devenit homo? întreabă Jack.

– Din cauza lui Muriel Robin!

– Bine, dar e femeie!

– Corect! După o astfel de experienţă goaznică, oricine ar deveni homo!

– În realitate, ca să intri în mediul acesta strălucitor, te-ai culcat cu toată lumea, spune Gloria.

– Ai dreptate, se resemnează Henric-Emmanuel, toată viaţa am trişat, am linguşit, am îndoit spinarea.

– E sigur că pentru a obţine ce vrei a trebuit să îndoi spinarea, ironizează Alan.

– Foarte elegant... foarte fin!

– Bun! N-o să te mai tratez ca pe un travestit!

– Mă doare-n cot dacă mă iei de travestit! Travestiţii nu sunt reprezentativi pentru comunitatea gay! Suntem oameni normali, la

fel ca heterosexualii! Dovada: Jack! Nimeni nu vede că este gay, şi totuşi...

Toate privirile se îndreaptă spre Jack, care îşi ascunde încurcătura sub un zâmbet încremenit. Henri-Emmanuel renunţă, dându-şi seama de gafă.

– Totuşi, ce? reia ziarista.

– Iartă-mă, Jack, mi-a scăpat!

– Dă-i drumu', Henri-Emmanuel insistă ea, du-ţi gândul până la capăt...

– Nu vrei totuşi să ne concentrăm pe antidot? reia el, ca să schimbe vorba.

O bănuială apăsătoare se aşterne. Annabella îşi cercetează soţul, care nu neagă, lăsând ochii ca un puşti prins în flagrant.

Henri-Emmanuel se întoarce spre Jack:

– Şi tu, încetează să faci pe ruşinosul! Dă-i drumu', e momentul să-ţi dezvălui adevărata faţă! Toată breasla ştie că Michou te-a ajutat să te formezi.

– Şi nu numai ajutat! ironizează Alan.

– Asta e! scapă Jack, enervat.

– Deci era adevărat? Chiar ai ieşit cu Patrick Juvet? întreabă soţia, indignată.

– Prefer să vorbim despre toate astea acasă.

– Nu mă atinge! Nu-mi vorbi! Nu te uita la mine! Mă agresezi vizual!

– Gloria? Ce se întâmplă, Gloria? întreabă dintr-o dată Henri-Emmanuel.

Toţi observă că se apleacă prin uşa întredeschisă a unui cavou.

– Trebuie s-o oprim!

– Eu nu pot, declară Henri-Emmanuel, sunt alergic la umezeala din subsoluri!

– Şi eu sunt bolnav de inimă, argumentează Alan.

Se întorc spre Jack, care înşiră imediat:

– Religia îmi interzice să profanez un mormânt!

– N-ai coaie, îl insultă nevasta.

– Din cauza atitudinii tale autoritare m-am orientat spre gagii!

– Acum eu sunt vinovată că el şi-o trage cu sugaci tineri!

– Copii, urlă Henri-Emmanuel, antidotul! Să ne concentrăm pe antidot!

Cuplul Stori se lansează într-o nouă dispută:

– De-a lungul anilor te-ai asprit ca părul de pe sfârcuri, se înfurie Jack.

– Câine vagabond, replică nevastă-sa.

– Spălaţi-vă rufele murdare în familie, sugerează Alan.

– Nu te speria, eu şi Annabella avem obiceiul să ne sfâşiem, dar în fond ne adorăm!

Ea îi arde o plamă, adăugând:

– Şi asta era chiar o dovadă de iubire!

Annabella se întoarce şi se îndreaptă spre castelul a cărui terasă pare luminată.

Când furtuna s-a terminat, norii au lăsat locul miliardelor de stele.

Cu un sfeşnic în mână, Annabella urcă treptele scării mari, intrigată de vocile celeste care vin de la etaj.

Lustra, tablourile şi balustrada sunt învăluite de pânze de păianjen care curg, ca trena unei rochii de mireasă. La fel picturile victoriene de un realism tulburător, care reprezintă portrete clasice încremenite şi austere, a căror expresie îngheaţă sângele ziaristei.

La etaj se îndreaptă spre locul de unde vin cântecele susurate de voci misterioase. În capătul coridorului, o uşă deschisă dă spre terasa slab luminată de cupe în care arde focul. În spatele ei, nişte zgomote neliniştitoare de duşumeaua care trosneşte o fac să se întoarcă, speriată. În penumbră, i se pare că zăreşte o siluetă care traversează galeria. Ieşind în grabă, descoperă afară o piscină în întregime împodobită cu mozaic. Nişte torţe luminează bazinul unde statuia impunătoare a unei ţestoase scuipă apă. Sclipirile undelor se proiectează în arabescuri mişcătoare pe zidul faţadei.

Locul pare abandonat de decenii, marginea bazinului este acoperită de frunze moarte, care zboară în vânt.

Annabella observă un telefon vechi, cu fir, aşezat pe o masă joasă. Îl ia în mână ca să vadă dacă are ton, dar nu funcţionează. Aude nişte clipoceli. Ca Venus ivindu-se din valuri, Gloria iese din piscina unde un cap de Gorgonă împodobeşte fundul bazinului. Actriţa trage pe ea un halat de casă şi se adresează ziaristei:

„–Alcoolică, drogată, Gloria Borand a fost internată în spital! Aplauze finale pentru un star decăzut!"... Îţi aminteşti, porcăria pe care ai scris-o despre mine acum 14 ani?

– Viziunea ta despre profesie este simplificatoare şi caricaturală!

– Bineînţeles că este simplificatoare. Dar aceste caricaturi există, le-am întâlnit! Dovada: noi facem parte dintre ele! E normal să nu te recunoşti...

Gloria înaintează spre Annabella, care dă înapoi...

– Cei din media au puterea de a face şi desface celebrităţile în timp record. Tu ai contribuit din plin la căderea mea, ţesând o plasă de minciuni.

Annabella se opreşte, cu spatele lipit de balustradă:

– Pe vremea aia eram lipsită de experienţă!

– Şi asta îţi dădea dreptul să mă târăşti prin noroi? M-ai condamnat, deşi singura mea crimă era vanitatea! Criticii trebuie să ne judece munca, nu să ne distrugă! Dar o să-mi spui că toate astea sunt trecut... Că trebuie uitate... Dar, iată, erai cea mai bună prietenă a mea! De atunci, am înţeles că în meseria asta de oportunişti nu există prieteni, ci doar oportunităţi pentru prietenie.

– Totul este vina lui Toby! Dacă nu erai de partea lui, am fi rămas prietene!

– Eram îndrăgostită!

– Şi eu te iubeam!

– ...?

– Reprezentai tot ce visam să fiu... Aveai totul! Frumuseţa, talentul... Erai o artistă completă! Când ai plecat cu scriitoraşul ăla

de nimic, am suferit ca o blestemată şi n-ai ştiut niciodată... Când te-am văzut în *Scorpia*, mi s-a trezit din nou admiraţia pe care o aveam pentru tine!

– Spui asta ca să capeţi antidotul!

Amândouă stau în picioare, la marginea parapetului. Annabella ia mâna Gloriei şi o lipeşte de buze. Îşi trece limba printre arătător şi mijlociul actriţei.

– Eşti o viperă, Annabella!

– Nu toate viperele sunt veninoase!

Încearcă s-o sărute pe actriţă, care se depărtează respingând-o violent, făcând-o să se legene în gol. Gloria reuşeşte s-o prindă cu braţele... Annabella rămâne atârnată la câţiva metri de pământ. Ritmul bătilor inimii se accelerează. Îngrozită, cuprinsă de ameţeală, simte treptat cum muşchii corpului se încordează şi, dintr-o dată, are dificultăţi de respiraţie. O sudoare rece îi perlează pielea scalpului. Imagini se încalecă în flash-uri în mintea ei, însoţite de un refren stupid. Un cântec care îţi rămîne în cap ca un acord obsedant de chitară. Într-o fracţiune de secundă, tot felul de întrebări îi trec prin minte. O s-o salveze după ce se va fi delectat cu agonia ei lentă? Va deveni un obiect al torturii? Nu zăreşte niciun strop de sentiment pe faţa inexpresivă a Gloriei. Simte o înţepătură în piept, ca şi cum cuşca toracică e prea mică pentru inimă. Imploră cu o voce tremurătoare:

– Te rog, Gloria, ridică-mă! Nu vreau să mor!

Cu cealaltă mână, Annabella se ţine de streaşină:

– Sunt la capătul puterilor! O să cad!

– Şi eu, când am căzut... m-ai ajutat?

– Te rog... o să-mi dau drumul!

Garguiul pe care piciorul ei s-a sprijinit se rupe. Capul din piatră se prăvăleşte şi se sparge de pământ, ca un pepene verde. Ea se agaţă cu disperare de mâna Gloriei...

– Deci, ce să fac? întreabă actriţa, citind groaza în ochii ei. Să-ţi dau drumul?

– Nu, te rog... Gloria! Nu-mi da drumul!

– Cu toate astea tu m-ai lăsat să cad!

– Nu mai rezist!

Pe faţa indiferentă a actriţei apare un zâmbet uşor, automat. Schimbarea expresiei n-o linişteşte pe Annabella. Rictusul acesta ar putea foarte bine exprima satisfacţia pe care un psihopat ar încerca-o în momentul când îşi omoară victima, o jubilare supremă. Dar acum, când puterea ei a fost demonstrată, Gloria o ridică pe terasă.

Gâfâind, soseşte Jack:

– Annabella!

Se grăbeşte spre soţia lui:

– Ce s-a întâmplat?

O ia în braţe. În stare de şoc, ea izbucneşte în hohote:

– Vreau să plec, spune ea, sughiţând.

– Linişteşte-te... e bine, sunt aici! Ce i-ai făcut?

Gloria îşi toarnă o cupă:

– Şampanie?

– ...?

– Poţi să iei, asta nu e otrăvită! Şi apoi chiar dacă ar fi, asta n-ar schimba nimic...

Alan şi Henri-Emmanuel li se alătură. Fără să spună un cuvânt, înaintează spre Gloria, ameninţând-o cu sfeşnicele. Ea observă în atitudinea lor forţa deciziei şi pricepe că o vor lovi. Scoate din buzunarul halatului o sticluţă pe care o flutură.

– E antidotul? întreabă Henri-Emmanuel.

– Tu ce crezi?

– Aruncă flaconul Annabellei, care îl prinde. Imediat, Jack i-l smulge din mâini şi începe să bea. Nevasta se bate pentru fiolă. Alan şi Henri-Emmanuel se amestecă în luptă, pentru a încerca să recupereze preţiosul leac... Se îngrămădesc. Henri-Emmanuel muşcă mâna agentului, care urlă şi ripostează cu o lovitură violentă de cot în burta lui Alan. Sub efectul durerii, scapă antidotul pe care îl recuperează ziarista, vociferând cât o ţine gura:

– Terminaţi! E pentru toată lumea... Terminaţi!

În îmbulzeală, vocile se încalecă:

– Eu, primul!

– Nu, eu!

– Eu sunt cel mai important... sunt diabetic!

– Dar eu am colesterol!

– Şi eu!

– Şi eu!

– Jack, fă ceva, îmi zdrobesc mâna!

– Terminaţi, la dracu', îi zdrobiţi ţâţa Annabellei!

– Nu ţâţa! Mâna!

Amuzată, Gloria îi lasă să se certe pe flacon şi pleacă să se închidă în biblioteca de la etaj. În mijlocul încăperii înconjurate de rafturi încărcate de cărţi, animale împăiate sunt expuse în vitrine sau atârnate de tavan. Un elefant golit de viscere este urcat pe un suport, gata să fie împăiat. Feline şi urşi polari încremeniţi într-o poziţie mai mult decât firească stau alături de păsări şi trofee de vânătoare. Animalele par că spionează, ameninţătoare. Pe pereţi, obiecte ezoterice, trimiţând la practici oculte, se învecinează cu vitrine în care fluturi mari, exotici, sunt prinşi în ace. Culorile aripilor scânteiază în lumina lumânărilor din sfeşnic. În acest babilon, Gloria se îndreaptă, cu pas decis, spre un mic birou şi se aşază în faţa pupitrului. Cu ajutorul unei chei, deschide un sertar şi scoate un telefon mobil. Formează un număr:

– Totul se desfăşoară cum am prevăzut... Nu te îngrijora, totul va fi bine... Şi eu la fel!

SUPRAVIEŢUITORI?

În rochia de seară splendidă, neagră, cu spatele gol, Gloria coboară treptele scării de onoare care duc la încăperea principală. Pe părul ridicat în coc, poartă o diademă cu diamante.

Pitulaţi în salon, Alan, Henri-Emmanuel şi Jack ies dintr-o dată din ascunzătoare şi se aruncă asupra ei, ca s-o imobilizeze. Ea se lasă în voie, fără să se opună. Jack îi leagă încheieturile cu un cordon de la perdea.

– Strânge-i bine mâinile, porunceşte Alan.

În timp ce acţionează, Jack îi şopteşte la ureche Gloriei:

– Nu te îngrijora, n-o să strâng foarte tare!

Isterizat, Henri-Emmanuel o ciupeşte pe Gloria de braţe, de talie, de şolduri, dându-i în acelaşi timp palme peste umeri şi cap:

– Otrăvitoareo! O să plăteşti! O să te denunţ la poliţie!

Jack îi scoate diadema:

– Sunt diamante adevărate?

Gloria nu are timp să răspundă, încasează o nouă ploaie de lovituri din partea lui H-C-E. Nu se mulţumeşte cu atât şi profită de ocazie ca să-şi verse toată fierea:

– Ţine! Ţine! Asta e pentru Willy şi asta este pentru Alex!

Alan o zgâlţâie de braţ:

– Cheamă-ţi angajaţii să vină să ne ia!

– N-am fost de acord să folosim forţa, se justifică Jack, dar poţi înţelege că după câte ne-ai făcut să îndurăm am ajuns la capătul răbdării! Du-ne la vapor!

O împing spre ieşire...

Resemnată, Gloria se strâmbă uşor de durere. Nu arată nicio emoţie şi se lasă bruscată fără să protesteze.

– O să-ţi sfârşeşti zilele în puşcărie, vrăjitoare, apostrofează Henri-Emmanuel, continuând să abată asupra ei o ploaie de lovituri.

Jack se opreşte brusc, observând lipsa soţiei sale:

– Annabella! Unde este Annabella?

Ceilalţi doi nu par să audă întrebarea, prea ocupaţi să se încrânceneze împotriva Gloriei.

– O să plăteşti scump! Foarte scump!

– Aşteptaţi, dă alarma Jack, nu putem pleca fără nevastă-mea! Annabella!

– E moartă, declară rece Gloria.

– Fă-o să tacă, sau o calc în picioare până la sânge, se ambalează H-E-C.

– Ce-ai spus? întreabă jack.

– Annabella e moartă!

– Nu se poate! A băut antidotul!

– Şi e moartă!

Jack rămâne ca prostit câteva secunde, înainte de a o lua în goană spre salon.

– Annabella!

În grabă, alunecă şi se întinde cât e de lung. Ridicându-se, zăreşte braţul care se leagănă al soţiei, prăbuşită într-un fotoliu, în faţa şemineului.

Inertă, are gura deschisă şi ochii închişi.

Apropiindu-se de ea, se teme de ce este mai rău şi se simte, pentru prima oară, însufleţit de o mare sinceritate. Dacă e cu adevărat moartă? Ce-o să se facă fără ea? De-a lungul anilor şi a certurilor devenise complicea lui, bufonul lui, cotidianul, echilibrul.

– Annabella?... E moartă, realizează el, năucit. Nu e cu putinţă, nu poate fi moartă, a băut antidotul... continuă, vorbind singur.

Alan simte în inimă un spasm care îl face să se strâmbe. Alăturându-se tovarăşilor rămaşi în prag, se aruncă asupra Gloriei:

– Ce ne-ai dat să bem?

– Frontline Combo!

Henri-Emmanuel, îşi iese din minţi, urlând:

– Ce-i aia, Frontline Combo?

Gloria se eliberează, scăpând de legături cu o uşurinţă derutantă:

– Frontline Combo este un insecticid care omoară puricii şi căpuşele, evitând în acelaşi timp dezvoltarea altor paraziţi!

Henri-Emmanuel e cuprins de un râs nervos, sufocat.

– Am băut soluţie antiparazitară?

– Da, spune ea, dând din cap cu aer ghiduş.

– Dar e periculos să înghiţi soluţie antiparazitară, putem muri!

Din nou, ea aprobă din cap, aranjându-şi ţinuta şi coafura:

– Într-un fel de asta v-am făcut să veniţi... Otravă sau soluţie antiparazitară, dacă daţi colţu', mie mi-e absolut egal.

– Ciudat! repetă Alan.

– Otrava este încă în venele noastre şi am băut alta! O să murim de două ori mai repede, realizează Henri-Emmanuel, înnebunit.

Cu ochii umezi, Jack îşi strânge în braţe nevasta, legănând-o:

– Annabella? răspunde-mi, vrăbiuţa mea... Ce-o să mă fac fără tine?

Gloria, punându-şi la loc diadema, se ridică pentru a ţine un toast. Şi-a regăsit toată splendoarea şi le anunţă cu un gest regal:

– Vă însoţesc în groapă, pramatii ce sunteţi! Ca să evităm scandalul şi tribunalele, am băut şi eu otravă! Vom muri împreună... Ca un căpitan care îşi părăseşte nava, voi fi ultima care dispar!

Jack apucă un vătrai:

– Ai omorât-o pe Annabella şi asta n-o să ţi-o iert vreodată!

– Moartă fiind, n-o să ştiţi niciodată, dar niciodată, unde am ascuns antidotul.

El ridică braţul să trântească lunga tijă metalică asupra ei, când ceilalţi doi îl împiedică:

– Jack!

Îşi dă seama de absurditatea purtării sale şi reia instinctiv expresia de ipocrit jovial:

– Până la urmă, chiar dacă dispariţia Annabellei mă sfâşie, trebuie să recunosc că între noi doi lucrurile nu mergeau prea bine... Mereu se punea problema divorţului. Deci, este adevărat că regret, dar cu cât costă avocaţii, asta evită procesul. Întotdeauna trebuie să vezi partea bună a lucrurilor. Deci... antidotul? Unde este?

Cu un sfeşnic de argint în mână, cei trei supraveţuitori o urmează pe Gloria în labirintul de coridoare unde sunt aliniate busturile de marmură. Reprezintă feţele sinistre ale unei aristocraţii desuete. Continuând să meargă, Gloria declamă versuri din poemul lui Baudelaire:

„– O, Moarte, bătrâne căpitan, e vremea! Să ridicăm ancora! Ne poartă din ţara asta de plictis, o Moarte! [...] Ne toarnă din otrava-ţi care îmbărbătează!"

– Unde ne duci? întreabă Alan.

Ajung într-o încăpere rotundă, cufundată în semiîntuneric.

Afară, furtuna s-a pornit din nou şi bubuie surd. Prin împletitura de ogive, strălucirea orbitoare a unui fulger sfâşie cerul şi îi luminează ca într-un stroboscop.

– Unde ne duci? întreabă din nou Alan, insistent.

– În infern! răspunde ea, arătând cu degetul spre înaltul cupolei.

Henric-Emmanuel scoate un ţipăt de groază când zăreşte un spânzurat care se leagănă la capătul unei funii.

– Oh, Doamne!

Gloria profită de momentul de confuzie, ca să dispară.

– Se joacă cu nervii noştri! murmură H-E-C, desfăcându-şi nasturii de la cămaşă. Încearcă o senzaţie de sufocare şi dintr-o dată îi e greu să respire.

– A decis să ne omoare unul după altul! Nu mai pot rămâne aici! Nu mai pot!

– Aşteaptă, întoarce-te! Unde te duci?

– Părăsesc insula asta blestemată!

– Cum?

– Înot dacă trebuie!

Henri-Emmanuel aleargă mai-mai să-şi piardă răsuflarea prin crângul şi pădurea învăluite de o perdea de ceaţă. De jur-împrejur, copacii îmbrăcaţi în muşchi creează o atmosferă malefică. Împiedicându-se de o rădăcină, se întinde cât e de lung pe pământul noroios. Simte brusc teama de a vedea răsărind din frunzişuri creaturi răufăcătoare şi se ridică încetişor, scrutând împrejurimile, spionând cel mai mic zgomot. Pentru a-şi alunga angoasa, încearcă să se convingă că propria imaginaţie se joacă cu el. Păşeşte din ce în ce mai apăsat, cu faţa biciuită de frunziş. Urletul unui lup îi îngheaţă sângele. Dintr-o dată, zborul unui liliac şâşneşte dintr-o stâncă scobită, care reprezintă „gura infernului". Statui de monştri sunt risipite în desişuri şi lasă impresia că-l observă. Uriaşii par scăpaţi dintr-un parc din Bomarzo. Un nor de licurici se roteşte iute în pădurea asta ciudată. I se pare că zăreşte nişte spiriduşi care rânjesc ascunşi într-un tufiş...

– Hei! Voi de colo! Ajutor! Ajutaţi-mă să părăsesc insula... Vă rog, ajutaţi-mă!

Când se apropie de ei, piticii dispar.

– Nu, nu plecaţi! Veniţi înapoi! Am nevoie să mă ajutaţi să părăsesc insula!

Se opreşte când aude respiraţia puternică a unei fiare. Printre crengi, distinge silueta unui minotaur: creatura cu cap de taur lasă să-i scape un muget sălbatic.

Îngrozit, Henri-Emmanuel pleacă în goană, urmăritde mugete... Lungeşte pasul şi nu observă groapa din mijlocul drumului. Rostogolindu-se pe-o parte, cade într-un bazin deasupra căruia

se înalță o statuie a lui Perseu, fluturând capul tăiat al Meduzei. Sângele curge în valuri din gâtul tăiat.

Ajutor!

În acest timp, în castel...

Alan și Jack întorc cu fundul în sus salonul apartamentului regal, unde tronează marele șemineu. Răstoarnă sertarele, caută în spatele tablourilor, al mobilelor, scotocesc canapeaua, pernele. Producătorul își dă toată strădania, dar Jack pare pierdut în gânduri. Absent, a renunțat să-și salveze pielea.

– Annabella avea dreptate că n-am coaie! Un mitoman care bate câmpii cu aceleași tâmpenii de ani de zile!

– Ce tot spui? Ajută-mă să caut antidotul!

– Obligat să profit de toate ocaziile și să mă culc cu toată lumea, am ajuns chiar să nu-mi mai definesc sexualitatea. Ce-o să devin fără vrăbiuța mea? Ea făcea totul în casă: hârțogărie, declarații de impozit... În plus, ea făcea cea mai bun tartă țărănească!

Izbucnește în hohote...

– Hei, ce faci?

– Mă gândesc la tarta ei țărănească, spune el cu un tremur în glas.

– Dacă nu încetezi imediat să te văicărești, tu ești cel care o să încasezi o tartă! Și încă una fierbinte!

Continuă să plângă cu capul între mâini. Între apatia lui Jack și hiperactivitatea producătorului, care își consumă ultimele puteri în căutarea antidotului, contrastul este izbitor:

– O să-l găsesc... Jur că o să-l găsesc!

Țipete stridente de maimuțe le atrag atenția. Brusc, o hoardă de primate năvălește și invadează salonul. Jack și Alan se apără cum pot de grupul de macaci agresivi, care se aruncă pe farfuriile neatinse puse pe masa lungă.

Niște răgete îi fac să tresară. Gloria își face o intrare spectaculoasă: gătită cu o strălucitoare rochie roșie, își ține în lesă pantera neagră.

De o frumusețe orbitoare, este pieptănată și machiată în stil Cleopatra.

Îngroziți, cei doi bărbați se refugiază într-un colț al încăperii, apărându-se unul în spatele celuilalt.

– Poți să-ți chemi maimuțele? imploră Alan cu voce tremurătoare.

Ea poartă pe umăr un tarsier din Filipine, cu ochii bulbucați. Primata de vreo 15 centimetri este pe cât de surprinzătoare, pe atât de drăguță.

– Nu vă temeți, macacii mei din Mauricius sunt inofensivi. Le place compania oamenilor. Nu vă temeți, sunt foarte jucăuși!

– Și nouă ne place să ne jucăm, spune Alan. Așa că dă-ne un indiciu. Unde ascunzi antidotul?

Gloria se gândește un timp, și lasă fiara să se apropie de ei.

– Te rog, poți să-ți chemi pantera înapoi? imploră agentul, terorizat.

Ca un câine, felina miroase sexul musafirilor, care sunt lipiți cu spatele de perete.

– Nu vă mișcați, se pregătește să vă aprecieze...

– Sper doar că nu se va agăța de piciorul meu, scapă producătorul, cu ochii ieșiți din orbite. Amintește-i că accept să mor, dar nu sfâșiat...

– Panterele sunt considerate ca fiind felinele cele mai inteligente. Trăiesc singure, sunt foarte timide, în afară de perioadele de împerechere.

– Poți s-o închizi în camera de alături, te rog? repetă Jack.

– Corect... Închide-o...

– E foarte instructiv să știți cum vânează... Rămân ascunse până ce prada este destul de aproape. Imediat ce o pot atinge ușor cu ghearele, se sprijină pe labele din spate și se aruncă pe victimă cu viteza fulgerului. Uciderea se face prin strangulare. Strâng maxilarele în jurul gâtului prăzii. Atacul este atât de fulgerător, încât victima moare pe loc din cauza fracturării coloanei vertebrale, care se rupe ca un chibrit.

– Spui asta ca să ne liniştești? aruncă Alan.

– Până la urmă, între Bagheera şi otravă prefer soluţia cea mai soft, oftează Jack.

– Ştiţi de ce pantera îşi ascunde prada într-un copac?

– Nu, răspund în cor, cu ochii ţintiţi pe fiara feroce, care îşi pune labele din faţă pe umerii lor.

– Ca să o pună la adăpost de alţi prădători. Poate căţăra în colţi mai mult de 120 de kile!

– Pasionant...

– Oh! ce face? se miră Alan.

– Se pişă pe voi!

Bagheera le urinează pe picioare.

– E felul ei de a-şi marca teritoriul... După ce a urinat, zgârie pământul cu ghearele.

– Vrei să spui că o să ne zgârie?

– Sigur!

Cei doi bărbaţi scapă alergând în celălalt capăt al salonului. Fiara rage. Ea stăpâneşte animalul, trăgând de lesă.

– Încetişor, Bagheera!

O închide într-o cameră învecinată şi zâmbeşte văzându-i pe suferinzi descompuşi de frică.

– Inima, se sufocă Alan, lăsându-se să cadă într-un fotoliu.

– Renunţaţi?

– Lasă-ne să ne tragem sufletul...

– Păcat... antidotul este chiar în camera vecină!

– Acolo unde este pantera?

– Nu, vorbesc despre camera de alături!

Informaţia are darul să-l mobilizeze pe Alan, care se ridică dintr-un salt şi se grăbeşte în direcţia indicată:

– Vino!

Jack, copleşit de atâtea emoţii, rămâne nemişcat.

Gloria se aşază la pian şi începe să cânte Preludiul nr. 1 în do major de Bach.

– Mi-e silă de mine, se dispreţuieşte Jack.

Alan, care se pregăteşte să iasă, se răzgândeşte:

– Ţi-am zis să vii! O să căutăm antidotul, a spus că este alături!

Jack e pierdut în gânduri:

– Chiar că n-am coaie!

Alan îi dă o palmă:

– Asta te-a făcut mai vioi?

Agentul despătureşte o bucată de hârtie şi trage cocaină...

– Ce faci?

Cu vârful arătătorului, Jack adună resturile prafului pe care îl freacă pe gingii.

– Termină cu tâmpeniile! Nu e momentul! Vino! îi strigă Alan, trăgându-l de haine.

– Am ratat totul! Nu sunt decât un rahat nenorocit... Lasă-mă...

Descurajat, Alan îl lasă în voia lui, ia un sfeşnic şi intră în încăperea alăturată. Indiferentă, Gloria continuă să cânte la pian. Agentul se târăşte pe picioare. Ea îl mângâie pe păr, aşa cum mângâi un câine:

– E frumos Bach, nu-i aşa? întreabă ea.

– Îţi face poftă să plângi!

– Ai părul gras... Ar trebui să schimbi şamponul...

– Aş vrea, dar o să mor...

– Nu şi dacă îţi dau antidotul!

– Vorbeşti serios?

– Într-un fel l-ai meritat, nu?

El sărută lacom mâna actriţei.

– Da... Pentru că eu te iubesc, Gloria! Întotdeauna te-am iubit, ştii asta?

– Ştiu... ne iubim, ne adorăm... Marea familie din show-biz...

– Pe bune că ne adorăm!

Continuă să-i sărute braţul şi urcă încet de tot, până la umăr. Ridicându-se, ajunge la nivelul buzelor roşii ale actriţei. Ea îl sărută apăsat pe gură.

După ce a scotocit în locul indicat de Gloria, Alan își continuă căutarea în alte camere ale castelului, în cea mai mare parte goale. Deschide o ușă și descoperă niște manechine fără fețe, învelite în cearșafuri, care par să-și vorbească, amintind de unele tablouri suprarealiste ale lui De Chirico și Dali. Luminat de sfeșnic, Alan intră într-un pod lung și zărește zeci de mantii atârnate de tavan. Pălării și măști din *Comedia dell'arte* sunt fixate în locul capetelor. Un val de aer umflă tunicile lungi, care se răsucesc ca niște dervișii care se învârtesc. Se încurcă în pânzele care se înfășoară în jurul lui, reușește să se elibereze și înaintează spre capătul podului. Niște manechine în costum de samurai fac de pază în fața unei învălmășeli de mobile și obiecte desperecheate. Niște oglinzi ovale înlocuiesc fața războinicilor. Lumina care se reflectă în oglinzi se materializează în fascicule luminoase și creează o atmosferă supranaturală. Cu mâna, Alan înlătură pânzele de păianjen.

– Cine-i acolo?

Niște șoapte îi răspund:

– Sunt eu, Toby...

– Toby este mort!

– Am venit să mă răzbun!

Producătorul înaintează spre plăsmuire, înlăturând obstacolele din drum... Spectrul dispare.

– Unde ești? Dacă exiști, arată-te! Știu că este otrava care îmi dă halucinații! În afară de mine nu e nimeni altcineva aici! Este o halucinație! Toby e mort și îngropat de ani de zile!

Cu apele curgând pe el, tresare la zborul unei ciori. Pasărea se duce să se așeze puțin mai departe, pe cadavrul unei femei pe care alte ciori negre se pregătesc să-l sfâșie. Alan recunoaște rochia soției sale...

– Annie!

Încearcă să le alunge, dar mâncătoarele de cadavre nu se mișcă. Un cioc smulge ochiul femeii. El se depărtează, cuprins de vărsături. Putoarea viscerelor era atât de grețoasă, că se apucă de nas, dând

înapoi până la o uşă împodobită cu desene de copil. Uşa este zăvorâtă, dar, cu o lovitură de picior, reuşeşte să facă să sară broasca, şi descoperă o cameră de bebeluş. Praful şi pânzele de păianjen au acoperit mobilele, ca şi cum nimic nu mişcase de decenii.

Totul este cu grijă rânduit, aliniat, ordonat. Se apropie de un leagăn acoperit de un lung voal transparent. La picioarele lui, pete de sânge înnegrite mânjesc mocheta albă. O maimuţă care cântă la talgere. Un robot şi câteva jucării de pluş încremenite sub un strat cenuşiu par să-l observe de pe o comodă. Timpul lasă impresia că s-a oprit.

Se apropie de un pupitru de elev, alb, sub care găseşte o fotografie înrămată, cu Gloria şi Toby. În sertare, lenjerie, care poartă încă etichetele, este împăturită, neatinsă. Unul dintre sertare este încuiat. Când Alan încearcă să forţeze broasca, jucăria începe să bată din talgere, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de el.

Furios, Alan pune mâna pe ea şi o aruncă de perete. Continuă să forţeze sertarul, până când broasca cedează. Înăuntru, o batistă de copil brodată cu un cow-boy înfăşoară un mic pistol de 9 mm, împodobit cu un mâner din ceramică sidefie.

În spatele lui, aude foşnet de pânzeturi, ca şi cum cineva se mişca în încăpere. Sângele îi îngheaţă... În linişte, analizează cel mai mic zgomot. Întorcându-se brusc, trage în silueta Morţii, care scapă încă o dată.

În faţa focului din şemineu, Gloria continuă să cânte la pian, ignorându-l pe Jack care caută frenetic antidotul. A răsturnat camera şi cămaşa udă i s-a lipit de spate. Logoreea lui este epuizantă:

– Dar de ce nu mi-ai telefonat?... Ne-am fi explicat... ştiai cum sunt eu cu relaţiile.

– Ţi-am lăsat sute de mesaje... chiar la birou. Dar tu nu erai niciodată acolo!

– Spuneai clar Gloria Borand? Nu, bineînţeles, greşeala nu poate fi a ta, ci a secretarei mele, Irène. Ce dobitoacă! Spune-mi, m-am

aprins? Am fost prea drăguț cu Irène... Era o copilă când am luat-o de la DDASS. Sunt singura ei familie... Deci, da! Dacă defectul meu este că am o inimă, recunosc: sunt un mare sentimental. Și, în privința asta... mă aprind?

Ea face un semn cu mâna care vrea să spună că nu se aprinde cu adevărat.

– Am fost prea bun cu Irène! De mâine, îi cer să-și ia catrafusele. Pentru că știe s-o sugă foarte bine, crede că totul e permis! Adevărul este că e îndrăgostită de mine și că nu suportă să se apropie de mine femeile! Atunci, când e vorba de divina Gloria Borand, nu crezi că a ridicat un obstacol în jurul meu, zidul chinezesc? De mâine, o sun și o dau afară! De altfel, o s-o sun chiar acum!

Furios deschide mobilul și îl duce la ureche: nu are ton.

– Nenorocit de telefon!

De furie închide și sparge aparatul.

– Târfa de Irène! Nu e nimic mai rău ca polonezele!

– Ba, da, tu!

Gloria se oprește din cântat.

– Pardon?

– A, da! Tu ești mai rău! În numele meu ai escrocat oameni, ai organizat partide de sex și ai scris cecuri imitându-mi semnătura!

– Annabella mă obliga... dar acum o să mă fac băiat cinstit!

– Tu, care erai agentul meu, omul meu de afaceri, confidentul meu, prietenul meu. Mâncai la masa mea, dormeai în patul meu! Ai încercat chiar să i-o tragi gagicului meu!

– Nu-i adevărat!

– Nu te osteni. Toby mi-a povestit tot.

– În cazul ăsta...

– Nu numai că m-ai scos din agenție, dar când lumea te suna ca să capete informații despre mine, te grăbeai să mă înjoșești! Oh... nu cu răutate, ci doar atât cât trebuia ca să-mi faci figura și să mă împiedici să am o șansă să găsesc de lucru! Puterea pe care voi, agenții, o aveți e de temut! Pentru cei mai mulți sunteți obstacole, judecători parțiali

care vă impuneţi din umbră regula în afaceri. Vă faceţi treburile cu clienţii care vi se par vandabili şi îi aruncaţi imediat ce îşi pierd statutul de aducători de bani. În sistemul vostru, nu există loc decât pentru cei care vă permit să creşteţi salariile artiştilor voştri, pentru ca voi să obţineţi, la rândul vostru, cel mai mare comision posibil. În sistemul ăsta, nu există loc pentru cei le care îi numiţi loseri... Toate astea n-au nimic de-a face cu arta! Nu este vorba decât despre piţule! Dar, iată, fără acordul vostru, proiectele rămân mereu la stadiul de proiecte! Părerea voastră asigură o credibilitate, o legitimitate. Dar ce crimă am comis eu ca să mă alungi astfel din breaslă? Din fericire, nu toţi agenţii îţi seamănă! Cum poate natura să creeze asemenea monştri?Te ocupi de actori fără să-i cunoşti, sau, mai degrabă, dacă ne cunoşti defectele, nu ne înţelegi slăbiciunile. Pentru tine, suntem nişte produse! N-ai înţeles că trăim permanent în aşteptarea unui rol, a senzaţiilor, a întâlnirilor, a altor vieţi! Trăim prin dorinţa altora. Prin speranţa de a fi aleşi dintre toţi... iubiţi... Şi tu m-ai aruncat!

– Mea culpa! Cine e de vină? Am fost născut prematur! Îmi lipsesc cinci minute din maturizare! În pofida a tot, sper să n-ai uitat că eu ţi-am găsit primele roluri importante! Şi când mama ta a fost bolnavă, eu sunt cel care am plătit spitalul!

– Cu banii pe care mi i-ai furat!

– Aş fi putut să-i păstrez! Pentru că te-am trădat o dată nu înseamnă că o s-o iau de la capăt! Nu sunt atât de mizerabil pe cât se spune. Nu sunt născut o lepădătură, viaţa este cea care ne face astfel!

– Adică v-aş fi judecat greşit pe tine şi pe ceilalţi?

– Sigur!

– M-am înşelat pe toată linia?

– Nu e prea târziu să-ţi dai seama. Dă-mi antidotul!

– Îţi dai seama de greşeala pe care am făcut-o? Am omorât nişte oameni nevinovaţi!

– Uită de ei şi spune-mi unde ai dosit antidotul?

– Cine sunt eu să judec?... Dumnezeu?

– Unde este antidotul?

– ... Sunt singura care merit să mor! Nu voi, eu!

– Dacă vrei să mori, e alegerea ta, dar gândeşte-te la cei care vor să trăiască! Cad în genunchi şi te implor să mă ierţi. Să mă ierţi pentru banii pe care ţi i-am furat... A fost ceva mai tare ca mine. Sunt cleptoman! Am escrocat chiar şi un rabin!

Jack cade în genunchi.

– În şapte minute se va termina...

– Milă, sufăr...

– Şi eu...

– Iartă-mă pentru răul pe care ţi l-am făcut...

Gloria îngenunchează alături de Jack, sunt gata să le dea lacrimile.

– Nu, eu sunt cea care trebuie să-ţi cer iertare! Ţi-am omorât nevasta...

– Nu cei mai buni dintre noi ne-au părăsit!

– Ba, da!

– Ba, nu!

– Ba, da!

– Bine, dacăspui tu, sunt de acord cu tine! Dar dă-mi antidotul... nu vreau să mor...

– Nu trebuie să mori...

– Dă-mi antidotul.

– Nu există antidot!

– Cum adică, nu există antidot?

– Nu, pentru că tu n-ai băut otravă!

– O întorci?

Gloria zâmbeşte... Ochii lui Jack se încarcă din nou de ură când pricepe că iar îşi bate joc de el.

– Ce mutră faci, spune ea, cu un aer amuzat.

El se aruncă asupra Gloriei ca s-o sugrume.

– Vreau să te opresc, târfă!

Dar, foarte repede, îl lasă puterile. Dă drumul prăzii şi alunecă lângă ea... Otrava îşi desăvârşeşte lucrătura...

Izbucneşte o împuşcătură... Alan înaintează ţinând-o pe Gloria în şah cu pistolul. Ea este tulburată, ca şi cum vederea armei era gata să deranjeze buna desfăşurare a planului ei.

– Unde ai găsit arma?

– Sus!

Ea se ridică, în timp ce Jack rămâne pe jos.

– Jack! Ridică-te! Sus!

Alan îi dă un şut. El rămâne pe jos, nemişcat.

– Sus!

Îşi dă seama că este mort.

– Am răscolit peste tot, în afară de tine... Goleşte buzunarele. Şi, fără prostii, e încărcat!

Cu o mână, Alan ţine pistolul şi, cu cealaltă, o scotoceşte pe Gloria.

– Antidotul nu este la mine!

– Dacă minţi, trag!

– Trage şi nu vei avea antidotul!

Cu degetul pe trăgaci, Alan şovăie. Mâna se mişcă într-un tremur nervos. Cu toate că este pradă unui violent acces de furie, reuşeşte să-şi stăpânească dorinţa de a apăsa. El, care mereu a fost obişnuit să îndoaie spatele, care a acceptat atâtea jigniri, bagatelizări, compromisuri şi umilinţe. El, care şi-a sacrificat prietenii, apropiaţii, pasiunile şi mai ales convingerile, toate astea pentru o carieră, pentru o femeie, pentru bani. Credea că toate frustrările lui îngropate nu mai aveau să iasă la iveală. Nu-şi imaginase niciodată că se va trezi într-o zi gata s-o omoare cu sânge rece pe femeia asta pe care a adulat-o. Acum, când o ţine în şah, nu simte totuşi superioritatea pe care ar trebui să i-o dea arma. Dimpotrivă, teama îl copleşeşte până în vârful unghiilor. Cum a ajuns aici, cum a putut să se pomenească în rolul celui rău?... Cu toate astea, în nenumărate ocazii, a avut posibilitatea de a nu îmbrăca acest rol, de a se întoarce la valorile care îi fuseseră transmise de părinţi, să-şi regăsească rădăcinile, prietenii din copilărie, acele relaţii simple care, de-a lungul anilor,

s-au transformat în relaţii interesate, lăsându-i un gust amar de neşters, un sentiment de tristeţe şi de furie pe care îl cară după el de când a devenit domnul „ştie-tot". Fierea asta care îl chinuie, îl distruge, îl macină, a alungat încet rămăşiţele copilăriei pe care cu toţii le păstrăm îngropate în inimile noastre. În lumea sălbatică a adulţilor, nu există loc pentru visare, tandreţe şi lipsă de griji. Trebuie să fii performant, să faci bani, mereu gata să parezi toate atacurile, să nu laşi niciodată garda jos, să exagerezi cu zâmbetele ca să ripostezi mai bine, să fii vigilent, agresiv... Să nu abandonezi niciodată, să fii un pitbull, să muşti înainte de a fi muşcat... Nu există odihnă pentru războinicul care devine în cele din urmă un răufăcător autentic sub trăsăturile unui individ simpatic, cool şi atât de plăcut, rezultat al unei vieţi sinistre, care seceră pentru totdeauna orice prospeţime a spiritului. Şi nu numeroasele intervenţii ale chirurgiei estetice şi vopseaua neagră a părului, asemenea lustrului pantofilor, vor schimba ceva. Îşi poate falsifica vârsta, dar nu poate s-o schimbe. Suferă de artrită, de dureri de spate... Înghite tot soiul de pilule ca să-şi trateze nevroza, angoasele, diabetul, colesterolul, calviţia, bătăturile... În timp ce se măsoară din priviri, Alan e sigur că Gloria i-a ghicit regretele. Dar cum e cu putinţă să şteargă totul, să-şi regăsească inocenţa? Cum să schimbe? E prea târziu... Acum trebuie să-şi accepte rolul până la capăt: să apese pe trăgaciul revolverului.

– Nu e uşor, spune ea cu un zâmbet provocator.

El e încremenit, vrăjit de albastrul adânc al ochilor ei care îl cufundă într-un ocean de îndoială. Ea profită de clipă pentru a-i smulge arma din mână şi a o întoarce împotriva lui.

– Domnul face pe durul? Domnul se lansează arta dramatică? Atunci, fă-o profesionist!

Gloria pune arma pe una dintre mobile. Scoate dintr-un cufăr de lemn o capă şi o cască împodobită cu coarne de cerb, pune coiful pe capul lui Alan, îl îmbracă cu o tunică şi-l face să urce pe canapea. Scoate o carte şi i-o întinde.

– Ce faci?

– O să-ţi arăt cum să meriţi antidotul! Pune-ţi casca şi mantia regală, ia cartea, urcă şi joacă!

– Dar nu ştiu dacă...

– ... Poţi: Am ales un pasaj din *Nevestele vesele din Windsor*, actul V! Tu eşti Falstaff! Vrei antidotul? Atunci, meritã-l... Citeşte! E rândul tău, Falstaff!

– Vreau să cobor! Sunt ridicol!

– Citeşte!

– „... Oare m-am uscat, mi s-a ars creierul la soare..."

Gloria urcă pe canapea.

– Tonul... Tonul... Coarnele nu sunt bine aşezate... Aşa, e mai bine...

Gloria coboară casca pe sprâncenele lui Alan.

– Dă-i drumu'... Mai cu convingere... Cu strălucire! Mai cu atitudine!

– Nu ştiu...

Gloria le mai coboară puţin:

– Continuă! O să cânt pentru tine la cimpoi, asta o să se introducă în atmosferă! Haide!

Scoate instrumentul din cufăr şi începe să cânte...

„– ... Într-atât încât nu mi-a rămas nici cât să-mi dau seama de-o păcăleală grosolană?"

– Mai multă forţă în glas!

„– Un ţap din Ţara Galilor să mă facă să joc după bunu-i plac..."

– Trece timpul... Mai multă înflăcărare, mai multă pasiune!

„– ... şi să mă facă să port o tichie de nebun din ţara lui? Ar mai lipsi să mă înăbuş cu o bucată de brânză prăjită."

– Continuă!

„– Da, căprioara mea cu blăniţă neagră. Fie ca cerul să facă să plouă cu cartofi." Ce-i cu textul ăsta de căcat?

– Shakespeare!

Ea lasă cimpoiul, îl trage pe Alan de mânecă şi îl pune să coboare.

– Destul! Îl masacrezi pe Shakespeare! Tu eşti cartoful. Joci ca un cartof!

– Sunt la capătul puterilor, Gloria... Ai milă, gândeşte-te la inima mea...

Se opreşte, cu mâna pe piept, şi, strâmbându-se de durere, deschide o cutie cu pilule.

– Inima mea...

– Chiar dacă toată viaţa ai jucat teatru, să susţii un rol este o meserie!

– Destul! M-am săturat să faci pe cea care dă lecţii! Majoritatea starurilor nu sunt motivate de rol, ci de valoarea ceculuí! De-a lungul anilor am făcut filme cu scenarii slabe şi am avut mereu starurile pe care le voiam pentru că trimiteam scenariul însoţit de un cec dublu faţă de retribuţia obişnuită! N-am fost refuzat niciodată! Actori de valoarea ta sunt plătiţi mult peste cât fac!

– Nimeni nu vă obligă la asta!

– Dacă pierdem bani, este tot din cauza salariilor voastre mirobolante!

– Dacă pierdeţi bani este înainte de toate din cauză că scenariile voastre sunt proaste!

– Într-un viitor apropiat poate nu va mai fi nevoie de actori! Veţi fi înlocuiţi de actori în 3D şi va trebui să vă întoarceţi pe scândură să învăţaţi meserie!

– Termină cu salariile actorilor! Nu suntem decât o minoritate cei care beneficiem de aceste sume ameţitoare. Cei mai mulţi sunt fără slujbă!

– Mă scoţi din minţi! Crezi că vei schimba tu regulile breslei?

– Nu!

– De ce te iei de mine? Facem parte din aceeaşi familie. Nu sunt decât un saltimbanc, la fel ca tine!

– Fals, tu lucrezi cu saltimbanci, îi exploatezi pe saltimbanci, dar tu nu eşti un saltimbanc!

– Dar...

– Nu există niciun dar! Eşti un curvar înrăit! Şi cum eşti cu totul lipsit de farmec ca să seduci femeile, eşti obligat să ieşi la înaintare cu puterea, banii, distincţiile onorifice, titlurile sforăitoare, toate astea în scopul de a agăţa puicuţele! Să le-o tragi! Măcar tu nu te-ai regulat ca să faci meseria! Ai făcut meseria ca să te regulezi!

– Este o atingere demnă de dispreţ la viaţa mea privată şi la demnitatea umană!

– Ai uitat, dar aşa ai încercat să mi-o pui şi mie! Toată viaţa ta ai alergat după curul fetelor, după onoruri, după lovele! Vei muri bogat, dar cu regretul că n-ai avut niciodată o actriţă! Eşti la fel ca toţi acei bancheri care visează să ajungă saltimbanci. Dar n-am întâlnit niciodată un saltimbanc care să viseze să fie bancher!

– De ce mă urăşit atât?

Pe faţa Gloriei trece o umbră de melancolie:

– Îţi aminteşti de Toby?

– Bineînţeles...

Ea pare vulnerabilă. Ochii i se umezesc. Încearcă să-şi stăpânească emoţiile:

– Au trecut 14 ani de atunci, zi după zi, de când Tobys-a sinucis. Totul s-a întâmplat atât de repede...

Se întoarce ca să-şi ascundă tulburarea şi deznădejdea:

– Avem încă atâtea lucuri să-i spun... Nu vorbim niciodată destul cu oamenii pe care îi iubim. Imediat ce pleacă îi regretăm. Eu, care aveam atâtea dificultăţi să comunic, aveam dintr-o dată mii de lucruri să-i spun... Din cauza mea şi a voastră, a murit Toby.. Pentru că nu era destul de puternic! Sau destul de curat! L-aţi mânjit, umilit, calomniat, şi l-aţi împins la suicid.

– Nu ştiam...

– Regele Lear o plânge pe Cordelia iar eu, eu îl plâng pe Toby. „Blestem asupra voastră, toţi asasini, toţi trădători. L-aş fi putut salva. Şi iată că e plecat pentru totdeauna!"

– Când Toby m-a sunat pentru ultima oară, eram ocupat şi...

– Şi tu i-ai spus să se ducă în mă-sa. O oră mai târziu, se arunca sub roţile unui tren... Avea 25 de ani. Ultimul lui mesaj îţi era destinat...

– Şi ce spunea?

– *Fuck you!*

– Nu ştiam că s-a sinucis!

– Nimeni n-a ştiut!

– Recunoaşte că asta ţi-ar fi făcut publicitate!

Ea îl plesneşte şi îi întoarce spatele...

– Când am aflat vestea morţii lui, conduceam... Am pierdut controlul maşinii şi m-am dat peste cap de mai multe ori. Eu am scăpat, dar nu copilul pe care îl purtam...

Alan se freacă pe obraz, copleşit de un sentiment de ură de nestăpânit. Nu acceptă că a fost pălmuit. Palma îi aminteşte de şuturile pe care le primea când era copil de la tatăl lui autoritar. Îşi jurase că nimeni nu-l va mai umili. Privirea i se tulbură în timp ce-şi pierde echilibrul... Picioarele nu mai reuşesc să susţină greutatea corpului, acel corp fleşcăit, bronzat, care pare să nu mai vrea să-l ţină în viaţă. Pleoapele sunt grele. Simte că nu mai poate lupta contra otrăvii care va pune stăpânire pe el. Înainte de a se prăbuşi definitiv, îşi adună puterile şi reuşeşte să pună mâna pe pistol. O s-o răpună... Se strâmbă de durere, se clatină ducând mâna la inimă. Gloria se îndreaptă spre ieşire.

– Gloria!

Ea se opreşte fără să se întoarcă...

Răsună o împuşcătură.

Ea cade ca o marionetă dezmembrată.

La dracu' cu toţi actorii!

La rândul lui, se prăbuşeşte, mort.

EPILOG

Deasupra landei acoperite de ceaţă se luminează de zi. Razele soarelui străpung norii şi vin să mângâie faleza care domină marea. Încălzesc covoarele strălucitoare de ceaţă viorie. Ţipetele pescăruşilor se amestecă cu ecoul valurilor care se rostogolesc.

La marginea unui pârâu, sub un copac în floare, îndoit de vânt, este lungit corpul lui Henri-Emmanuel. Ceafa se scaldă în iarba răcoroasă. Briza scutură petalele ca pe nişte fulgi. Face să tremure nările celui care doarme. Un strop de rouă picură de pe o frunză şi i se sparge pe obraz, obligându-l să deschidă ochii. Vederea este încă tulbure. Vede perişorii moi de păpădie zburând ca nişte pene infime. Zărind norii în formă de balenă înotând în azurul cerului, schiţează un zâmbet uşor, euforic, şi mormăie:

– Sunt în paradis?

Cetaceele întind nişte aripi şi par că zboară. Baletul armonios îl lasă pe Henri-Emmanuel cu gura căscată:

– Îngeri balene!

Formele dispar treptat. Aude în depărtare nişte lătrături şi un mârâit care se apropie. Ridicând capul dă nas în nas cu un dog cu buzele răsfrânte, picurând de bale. Îngrozit, apucă un bolovan şi dă înapoi, pe coate, din faţa câinelui care îşi arată colţii...

– Cuminte, căţel... cuminte...

Sprijinindu-se de un trunchi, se ridică încetişor şi zăreşte în depărtare o haită de câini şi un călăreţ venind în goană spre el...

– Chemaţi-vă câinii! Stăpâniţi-i!

Recunoaşte silueta lui Paul, cumnatul Gloriei, cel căruia i-a pictat portretul. Acesta urlă, poruncind câinelui:

– Pe el! pe el!

Animalul se aruncă asupra prăzii... Henri-Emmanuel loveşte din toate puterile capul câinelui cu piatra. Groggy se clatină gemând. Henri-Emmanuel pleacă în goană, cu haita pe urmele lui.

Calul călăreţului se cabrează. Cu kilogramele lui în plus şi ţeasta cheală, Paul lasă o impresie de putere. Împunge cu pintenii şi loveşte cu cravaşa calul care se lansează pe urma haitei. Gâfâind, H-E-C ajunge în faţa unui gard viu, lung, de merişor tuns. Se întoarce mereu ca să vadă moloşii apropiindu-se... O să-l rupă în bucăţi. Se înfundă într-un uimitor labirint vegetal ca un abis. Sufocat, se pierde pe aleile care par fără ieşire. Obligat să se învârtească în acest dedal care nu duce nicăieri, se miră că l-au părăsit câinii. Îşi recapătă suflul şi tresare când, de cealaltă parte a zidului de merişor, un câine încearcă să-l muşte fără să reuşească să treacă prin gardul viu prea des.

Henri-Emmanuel o ia din nou la fugă, dar un nor gros de fum îl prinde din urmă... Cuprins de un acces de tuse, ochii îl înţeapă; pricepe că bărbatul călare se pregăteşte să dea foc labirintului. Henri-Emmanuel găseşte în sfârşit o ieşire. În ciuda unei dureri ascuţite în dreapta, care îl face să sufere, continuă să alerge în direcţia castelului, cu răsuflarea tăiată. Deasupra construcţiei înconjurate de straturi de flori, cerul albastru, amestecul de culori lasă impresia unui peisaj în tehnicolor. Se refugiază în holul de la intrare, sfârşit, şi se lipeşte cu spatele de uşa de sticlă. Şiroind de transpiraţie, tremurând din tot corpul, nu vede câinii care se aruncă pe uşă... Unul dintre câini sparge un ochi şi îşi trece botul lătrând furios... Prin geamuri, îl zăreşte pe vânător apropiindu-se... Henri-Emmanuel traversează galeria care duce la salon, închizând una după alta toate uşile în urma lui. Descoperind un telefon pus pe un gheridon, pune mâna

pe el şi aude tonul care şi-a revenit. Ghemuit în spatele canapelei, se grăbeşte să formeze un număr.

– Alo, poliţia? Veniţi repede, e un nebun care mă vânează cu câinii lui! În plus, am fost martor la o otrăvire colectivă! Veniţi repede! Mă aflu pe insula unde trăieşte...

Nu are timp să termine fraza. Paul dă o lovitură de picior telefonului, care zboară izbindu-se de perete... Cu puşca în mână, îl ţinteşte pe Henri-Emmanuel, care îşi apără faţa cu braţele.

– Nu trage, te rog, nu trage!

Îl apucă brutal de guler şi îl ridică...

– În picioare!

– Vă implor, nu-mi faceţi rău! N-am făcut nimic!

– Cine a omorât-o pe Gloria?

– Nu înţeleg...

– Cine a omorât-o pe Gloria?

– Daţi-mi drumul, nu pricep nimic din ce spuneţi!

– Din cauza voastră fratele meu, Toby, a murit, şi acum aţi ucis-o şi pe Gloria!

– Eu n-am omorât pe nimeni! Sunt nevinovat! Lăsaţi-mă să plec!

Paul îl târăşte spre scara de onoare care duce la terasă.

– Înaintează!

Cu ţeava puştii în spate, Henri-Emmanuel este împins până la piscină.

– Lăsaţi arma şi o să vă explic totul!... Personal, am avut întotdeauna relaţii excelente cu Gloria...

Dau amândoi peste corpurile invitaţilor, lungite, nemişcate, pe şezlonguri. Paul trage în aer. Treptat, cei care dorm se trezesc. Văzându-i în viaţă, Henri-Emmanuel rămâne siderat.

– În picioare, strigă Paul, în picioare!

– Trăiesc! Alex! Eşti viu!

– Ce s-a întâmplat? întreabă Jack, revenindu-şi treptat în fire.

– Trăiesc, constată mirat Alan.

– Vrăbiuţă! Suntem în viaţă, repetă Jack, este extraordinar!

Ziarista se trezeşte încet:

– Am avut una din acele migrene...

Henri-Emmanuel se grăbeşte spre mentorul său:

– Alex!

– Ce căutăm aici? întreabă regizorul.

– Suntem cu toţii în viaţă, Alex! În viaţă!

Invitaţii se ridică încet.

– Cât e ceasul? întreabă Annie, ce s-a întâmplat?

– N-a existat niciun fel de otravă, declară Paul, Gloria a pus somnifere în şampanie...

– Somnifere? repetă Henri-Emmanuel.

– E posibil, mormăie Alan.

– Extraordinar, adaugă agentul, unde este Gloria?

– Ăsta cine e? se interesează Annie.

– Cumnatul Gloriei, îi răspunde Henri-Emmanuel.

Alan îi întinde vizonul soţiei sale:

– Grăbeşte-te. Ne întoarcem!

Imperturbabil, Jack se apropie de vânător:

– Lasă arma, bătrâne, şi...

– Un pas în plus şi te-am prăjit!

– Calmaţi-vă, replică Annabella, şi explicaţi-ne de ce sunteţi atât de agresiv.

– Ieri, Gloria a vrut să se răzbune, în felul ei, folosindu-şi de arma: comedia. Dar, ticăloşi cum sunteţi, aţi ucis-o!

– Gloria nu e moartă, anticipează Jack.

– Şi asta, asta ce este?

Paul ridică o pătură care acoperă trupul actriţei lungite, moartă, pe un şezlong. Faţa frumoasă cu tenul palid este încremenită. Îngrozită, Annie strigă:

– Dumnezeule! Gloria!

– Prevăzuse totul, în afară de moartea ei! spune Paul.

Producătorul îşi trage soţia de braţ:

– Haide!

Fără să-şi găsească vorbele, Jack bâlbîie:

– Dar... Cum... Cum a murit?

– Cu un glonţ în spate!

– Nu eu am omorât-o, exclamă Henri-Emmanuel.

– Eu nici atât, îngaimă agentul.

Pe un ton împăciuitor, Alex i se adresează lui Paul:

– Lăsaţi puşca şi să stabilim un dialog: Obladia spunea...

– Mă doare-n cot de ce spunea Obladia! Eu vreau numele asasinului!

– Despre ce asasin vorbeşte? se hazardează să întrebe Annie, rătăcită.

De sus, de pe terasă, Henri-Emmanuel zăreşte o maşină de poliţie care se opreşte în faţa uşii castelului:

– A venit poliţia! Cum a reuşit să ajungă aşa de repede?

– Eu am anunţat-o, răspunde Paul. Mă duc să-i întâmpin... Şi dacă asasinul vrea să se salveze, să nu stea pe gânduri... Îşi va recunoaşte crima!

Paul iese.

– Alan, tu eşti ultimul care a văzut-o pe Gloria? remarcă Jack.

Toate privirile se întorc spre producătorul căruia îi este greu să-şi ascundă încurcătura:

– Ce aveţi toţi de mă priviţi aşa?

– Te-am văzut ameninţând-o cu un pistol!

– Erai înarmat? îl apostrofează Annie.

– Am găsit un pistol sus! Am ameninţat-o, dar n-am tras! N-am nicio legătură cu moartea ei!

Alan vrea să-şi facă loc cu forţa, dar Jack îl reţine:

– Tu ai omorât-o?

– Lasă-l în pace, pentru că şi-a spus că nu e vinovat de moartea ei, intervine Annie.

Agentul ridică vocea, zgâlţâindu-l:

– Răspunde! Tu? Vorbeşte! Recunoaşte!

– Glonţul a plecat singur! Este un accident! Un accident stupid...

– Nu se poate! N-ai omorât-o tu, nu? realizează, şocată, soţia lui.

– N-am vrut...

– Nu vă îngrijoraţi, îi linişteşte ziarista pe un ton calm, vom mărturisi. Ai circumstanţe atenuante!

Alex continuă:

– Vom explica poliţiei că n-ai putut face altceva în faţa nebuniei Gloriei!

– Era legitimă apărare!

– Juraţii vor înţelege...

– Dacă vei lua zece ani! consideră că e bine să adauge Jack.

– Zece ani? repetă Alan, năucit.

– Sau dublu, spuse Henri-Emmanuel, dacă te declară vinovat!

– Nu vreau să-mi sfârşesc zilele în închisoare din cauza voastră!

Annie ia mâna soţului ei:

– O să vin să te văd în fiecare zi!

Furios, argumentează:

– Nu sunt un asasin! A fost un accident! Mă credeţi, sper...?

Toţi păstrează o tăcere care spune mult. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că se va trezi acuzat de crimă. Toate astea i se par ireale, ca şi cum era un vis urât din care avea să se trezească. Nu se pune problema să-şi asume acest rol pe care marea familie a spectacolului vrea să-l facă să-l joace. Se străduieşte să repete:

– A fost un accident! Un accident stupid! Trebuie să mă credeţi!

– Eu te cred, strigă Paul, întorcându-se singur pe terasă.

Toţi sunt stupefiaţi când Paul îşi scoate masca de latex, care îi acoperea faţa. Scuipă rulourile de bumbac care îi umflau obrajii, îşi scoate lentilele de contact şi scapă de burdihanul fals. Treptat, invitaţii descoperă că în spatele acestei deghizări se afla Nicolas.

– Nico!

– Este for-mi-da-bil, aplaudă Jack,

– Trăieşti! E grozav! strigă Henri-Emmanuel în gura mare, cu falsă bucurie.

– Împreună cu Gloria am pregătit petrecerea în detaliu!

– În afară de moartea ei, precizează Alex.

– Ce moarte? întreabă autorul, arătând spre Gloria care li se alătură.

Pentru prima oară o văd fără fard, naturală, în blugi, mai frumoasă ca niciodată.

– Trăieşti, jubilează Alan, uşurat.

Annie, total pierdută, murmură:

– Nu mai înţeleg nimic, atunci cine e lungit acolo...?

– Totuşi, am tras în ea!

– Cu un glonţ orb!

– Totul a fost trucat, adaugă Nicolas.

– Arta iluziei, comentează Alex.

Annie este total depăşită de situaţie:

– Tot nu pricep nimic!

– O să-ţi explic acasă!

– E sora ei geamănă?

– Şi unicornul, halucinaţiile? întreabă Jack.

– Nu erau halucinaţii, explică actriţa, totul a fost pregătit de echipa de la ultimul meu film!

Henric-Emmanuel este cuprins de un râs nervos:

– Totul se explică! Horoscopul săptămânii mi-a prezis mari emoţii, şi am avut pentru tot anul! Ce fericire să ne regăsim cu toţii! Extaz şi încântare! Asta îmi aminteşte de o glumă pe care mi-a spus-o...

– Gura, îl întrerupe Gloria cu un zâmbet răutăcios.

– Ne ameţeşti cu poveştile tale, continuă agentul.

– Va trebui doar să mi se explice, insistă Annie. Cum poţi fi vie câtă vreme eşti lungită, moartă, acolo?

Jack ridică pătura şi ciupeşte cadavrul de obraz.

– Este un manechin, dezvăluie Nicolas.

– Cum aţi putut organiza farsa asta machiavelică? întreabă ziarista.

Toţi devin atenţi.

– Mi-a venit ideea când Nico mi-a dat scenariul lui de la *Antidotul*, răspunde Gloria, nu m-am putut împiedica să nu fac o paralelă cu noi! Povestea starului care devine din nou vandabil... Vede cum dau năvală asupra lui toate răpitoarele care l-au abandonat şi care vin fără ruşine să-i propună să lucreze din nou cu el, fără să ţină seama de rănile trecutului.

– U-ri-aş!

– Când Gloria mi-a dat ideea să vă prind în capcană, la început am fost surprins, continuă Nicolas. Credeam că o cunosc... După şapte ani de viaţă împreună, m-a uimit din nou!

– Sunteţi împreună de şapte ani? întreabă ziarista.

– Departe de breaslă şi de media, dezvăluie actriţa, am avut destui ani să înţeleg că fericirea este un lucru care se păstrează, se întreţine. Este o comoară pe care trebuie s-o aperi fără încetare!

Drăgăstos, Nicolas îşi trece braţul pe după umerii Gloriei. Gestul tandru şi banal îi surprinde pe invitaţi, care îşi ascund stânjeneala în spatele zâmbetelor de circumstanţă. Nu se pot împiedica să nu invidieze forţa calmă pe care o emană cuplul... Cum au putut aceşti doi actoraşi *blacklist* să-o ia de la capăt?

– Am avut nevoie de trei luni ca să pregătim în cele mai mici amănunte petrecerea asta, explică Gloria, şi nu era posibil decât împreună cu Nico.

– Aţi făcut toate astea ca să vă răzbunaţi, susţine Alan cu amărăciune.

– Nu, doar ca să ne distrăm, răspunde scenaristul.

– Adesea, noi actorii, mânaţi de arivism, uităm esenţialul... continuă Gloria. De dragul spectacolului, al minciunii profesionale, putem pierde simţul realităţii. Mincinoşi prin profesie, devenim mincinoşi pur şi simplu, apreciind, calculând, folosindu-ne fără măsură atuurile. Seducţia este o armă care, combinată cu oportunismul, poate face să se clatine munţii!

– Asta este sigur! continuă Nico, minţiţi dar aveţi aerul că sunteţi atât de adevăraţi! Pentru asta vă iubeşte publicul. Sunteţi

atât de credibili încât crede în lacrimile voastre. În pielea altuia, dăruiţi momente de adevăr, emoţii care vă fac măreţi...

– Rolurile ne dau ocazia să ne identificăm cu personajele atât de mult, încât uneori credem că suntem noi înşine. Nu este rolul nostru să interpretăm textul cât mai bine cu putinţă? Noi suntem instrumentul, dar muzica aparţine autorului. Oare publicul ne iubeşte pentru ceea ce suntem cu adevărat? Sau pentru personajele pe care le interpretăm?

– Amândouă! răspunde ziarista. Dovada? Publicul vrea să ştie totul despre viaţa voastră personală. Fotografiile făcute de paparazzi valorează aur, ele fac să se vând ziarele şi să crească tirajul revistelor de scandal!

– Nu ne iubesc pe noi, doar curiozitatea este cea care îi face să viseze în continuare... Dimpotrivă, voi, prieteni, mă cunoaşteţi. M-aţi iubit şi m-aţi calomniat! M-aţi lăsat să crăp! Atunci i-am cerul lui Nico să-şi regizeze scenariul... cu voi ca actori!

– Şi poliţia? întreabă producătorul.

– Actori!

– Şi Willy al meu, se îngrijorează Henri-Emmanuel. Trăieşte?

Nicolas se duce să deschidă uşa camerei care dă spre terasă. Chihuahua este instalat într-un coş, ocupat să roadă un os mai mare ca el.

– Willy!

Câinele sare în braţele stăpânului şi îl linge pe faţă...

– E un miracol! Cum e posibil? L-am văzut căzând pe faleză!

– Nu chiar, răspunde Gloria. L-am trimis fix unde era echipa!

– Echipa? Ce echipă?

– Echipa care v-a urmărit şi care a filmat totul!

– Filmat? întreabă Alex, nevenindu-i să creadă.

Gloria îi conduce în salonul care dă spre terasă. Apasă pe o telecomandă. Un ecran difuzează filmul serii. Revăd scena morţii lui Annie. Ea se miră să se vadă:

– Dar sunt eu!

– Am pus să se instaleze camere înăuntru şi în afara castelului, precizează Nicolas, aţi fost permanent urmăriţi de un cameraman!

– Când am decis să organizez petrecerea asta, continuă Gloria, echipa de la ultimul meu film a găsit ideea amuzantă. Scenograful este cel care a descoperit insula cu parcul de distracţii abandonat. N-am avut nicio problemă s-o închiriez.

– Vrei să spui că am fost filmaţi? spune Annabella.

– Da!

– Este o bună repetiţie înainte de a turna *Antidotul*, observă Jack.

– Eşti tâmpit, sau te prefaci? replică Nico. Tocmai ţi-am spus că filmul s-a turnat deja... Cu scene inedite, pe DVD, ca supliment! Henri-Emmanuel, priveşte cum a fost salvat Willy...

Nicolas îi arată ecranul: revăd cu toţii şutul Gloriei şi câinele care aterizează în boschet. Tehnicianul îmbrăcat în negru, care filma scena, prinde animalul şi aruncă un bolovan peste faleză.

La lumina lunii, îl revăd pe Henri-Emmanuel aşezat pe marginea prăpastiei, privind forma care se zdrobeşte de stânci...

– Este extraordinar! scapă Jack.

– Şi sirenele? protestează Alan. Vă jur că am văzut sirene în apă!

Cu telecomanda, Gloria schimbă scena.

Toţi observă căderea producătorului în mare. Cameramanul ascuns în pădure vorbeşte la walkie-talkie cu căpitanul vasului de pescari. Imediat, marinarul face un semn către două fete cu părul lung, care plonjează, urmate de doi scufundători dotaţi cu camere subacvatice. Sub apă, aprind lampa de pe frunte, creând impresia că faţa iradiază lumină.

Gloria apasă pe telecomandă şi arată musafirilor amuţiţi diferite momente de pe DVD. Trece în revistă evenimentele importante ale petrecerii.

– Refuz să-mi exploatezi imaginea în acest film umilitor, se revoltă Annabella, există dreptul la imagine!

– Urcând pe vapor, şi voi, Alan şi Annie, luând elicopterul care v-a lăsat aici, aţi semnat toţi un contract... l-aţi citit?

Jack aminteşte:

– Căpitanul ne-a spus că era o poliţă de asigurare pentru traversare!

– Aţi semnat, de asemenea, o clauză care stipula că acceptaţi riscurile care decurg din participarea la petrecerea mea... Şi, în plus, v-aţi dat acceptul de a vă folosi imaginea în orice scop comercial!

– Este un abuz juridic! protestează Annabella.

– Nu! Eu zic că e foarte tare, o contrazice Jack.

– Refuz să-mi exploatezi imaginea în scopuri mercantile, insistă ziarista.

– Nu vreau s-o exploatez, doar vreau să vă ofer o amintire a acestui minunat week-end.

– Exploatează... exploatează! strigă Jack, e un mare potenţial aici! Un astfel de film este inovator. În plus, cu tine pe afiş, poate avea succes!

– Niciodată, face scandal nevastă-sa.

– Nu ţi-e bine, replică Jack. Bineînţeles că trebuie să exploateze filmul! Imaginează-ţi: *Antidotul* cu Gloria Borand şi noi! Este extraordinar! În plus, toţi am am avea un procent! Eu mă ocup de contracte!

Annie e fascinată de imaginea ei difuzată pe ecran:

– Mulţumesc, Gloria, datorită ţie, la 20 de ani după ce am părăsit platourile, mă întorc pe uşa din faţă! Merită şocul morţii!

– Ce interpretare! adaugă Henri-Emmanuel, n-ai fost niciodată atât de bună!

– Este extraordinar, reia Jack, eşti de acord cu mine, Alex?

– Exact cu aceeaşi nebunie aş fi realizat eu *Antidotul*!

Nicolas îi şopteşte Gloriei:

– Sunt incorigibili...

– Totul improvizat, adaugă Alex. Pui în jurul unui star actori neprofesionişti şi o cameră-mobilă care se învârteşte şi...

Annabella este mirată să vadă reacţia realizatorului:

– Vorbeşti serios?

– Mai citeşte ce spune Nietzsche despre improvizaţia artistică şi o să înţelegi...

Ziarista îşi ia un timp de gândire şi spune:

– Văzută din acest unghi, sunt nevoită să accept că seara asta a fost o experienţă unică.

– Asta înseamnă film... te face să crezi în imposibil!

– În imposibil! adaugă Alan.

Jack începe să viseze cu voce tare:

– Imaginaţi-vă puţin... am putea lua premiul de la Cannes!

– Cannes? exclamă Henri-Emmanuel! Oscar! Oscar! Asta îmi aminteşte de anecdota cu Oscarul pe care mi-a povestit-o adorabila...

Grupul îl întrerupe într-un glas:

– Gura!

Din parc se aude muzica.

Gloria schimbă o privire complice cu tovarăşul ei:

– Acum, că totul s-a terminat, echipa a venit pentru petrecere!

– Ce petrecere? întreabă Jack.

– Petrecerea de sfârşit a filmării, răspunde Gloria ieşind pe terasă.

Se sprijină de balustrada care dă spre grădinile castelului. O mulţime de artişti şi tehnicieni stau în jurul meselor pregătite pentru banchet. Se ridică toţi pentru a o aplauda pe actriţa care îi salută.

– Genial, strigă Henri-Emmanuel, o să petrecem.

– Voi nu sunteţi invitaţi, răspunde Gloria.

– Totuşi... am participat cu riscul fiinţei noastre!

– Oricum, cu voi sau fără voi...

Gloria se întoarce spre adunare:

– Să continue spectacolul!

Muzicanţii atacă o arie veselă. Gloria şi Nicolas îşi croiesc drum printre prieteni. Nişte servitori poartă platouri cu mâncare. În trecere, recunoaştem câţiva protagonişti. Actorul îmbrăcat în costumul Morţii ciocneşte cu hamalul din gară, cu cilindru. Piticii discută cu cocoşatul, căpitanul şi vizitiul cu melon. Ceva mai

departe stau cele două gemene cu părul blond şi actorul care îl juca pe minotaur, cu capul animalului sub braţ... Sunt toţi acolo... O înconjoară şi îi aplaudă pe Gloria şi Nico, care se îmbrăţişează.

Între timp...

Pierduţi în mijlocul unei mări liniştite, cei şase invitaţi, în apă până la pulpe, golesc coca putredă a unei bărci. Alex, bolnav, este aplecat peste bord. Annabella şi Annie îşi agită mobilele încercând să prindă o reţea.

– Ţi-am spus să nu iei barca asta, îi reproşează Henri-Emmanuel lui Alex, se vedea că e putrezită! Dar, nu! Domnul a navigat pe apele din Caraibe! Domnul face întotdeauna cum îl taie capul!

– Mi-e rău, răspunde Alex, foarte palid.

– Nu sunt valuri, observă Alan, cred că zice aşa ca să nu ne ajute!

– De când plutim la întâmplare? se îngrijorează Annabella.

– De cinci ore! scapă Jack.

– Am prins! exclamă Annie.

– Repede! sună poliţia, strigă soţul ei.

– Ce număr trebuie să formez? întreabă ea.

Jack îi smulge mobilul din mâini:

– O să-mi sun secretara ca să anunţe ea poliţia...

Se grăbeşte să formeze numărul:

– Sună! Alo, Irène? Sunt eu, Jack! Sună imediat... Alo? Alo?

Verifică mobilul care se închide din lipsă de baterie.

– E în regulă, prind eu, exultă Annabella.

– Repede, cheamă poliţaii!

– Sau pompierii-navali! se agită Henri-Emmanuel.

– Pompierii-navali? oftează Jack, de ce nu marinarii?

– Bună idee!

– Şi ai numărul lor?

– Nu!

– Sună!

Toţi urmăresc buzele ziaristei.

– Alo, poliţia? Suntem pierduţi în mijlocul mării! O adresă? Dar cum vreţi să vă dau numele mării? Poziţia? Dar habar n-am, sîntem în derivă de mai multe ore... Ne-am rătăcit, pricepeţi? Rătăciţi!

Jack îi smulge telefonul din mână:

– Trimiteţi un elicopter! Armata! O să murim cu toţii! Grăbiţi-vă, trebuie să prezint un film la Cannes!

– Şi pe urmă la Hollywood! Oscar! Oscar, strigă în microfon Henri-Emmanuel.

Este rândul lui Alan să ia mobilul:

– Grăbiţi-vă, sunt femei şi copii!

– Şi Willy!

– Nu mai rezistăm mult...

Henri-Emmanuel urlă:

– Nu avem apă, mâncare!

– Mi s-a uscat gâtul, adaugă Annie.

Alex smulge mobilul:

– Puteţi să ne găsiţi localizând mobilul pe hartă...

Annabella încearcă să-şi ia iPhone-ul pe care şi-l dispută Jack şi Alex... În zăpăceală, aparatul cade în apă.

– Sunteţi chiar tâmpiţi! înjură Annabella, izbucnind în hohote.

– Nu, plânge, vrăbiuţă...

Ea nu răspunde.

Jack vrea să-i liniştească:

– Nu vă pierdeţi speranţa, copii, în nenorocirea noastră avem noroc, ar putea fi mai rău! Am putea avea o mare dezlănţuită, o furtună... ştiu şi eu... rechini...

– RECHINI!

Îngrozită, Annie strigă arătând înotătoarele rechinilor care înconjoară barca apropiindu-se. Speriaţi se iau în braţe:

– Rechini!

– Aşa rămânem în familie, glumeşte Jack.

Toţi îl săgetează din priviri.

– Haide, ce, am spus o prostie?

Autorul, scenarist, realizator şi actor este cunoscut mai ales pentru filmele *Quasimodo d'El Paris*, *Ma femme s'appelle... Maurice*, *L'incontrôlable*.

În această comedie neagră plină de suspans, un omagiu adus Agathei Christie, Raffy Shart conturează un portret extrem de acid al mediului cinematografic.

Viaţa bate filmul? Sau filmul bate viaţa? Trei cupluri sunt în drum spre o insulă unde-i aşteaptă Gloria, o vedetă internaţională care, după o perioadă lungă de stat în umbră, tocmai a reînnodat legătura cu succesul. Un producător de la Hollywood şi soţia lui, un agent londonez şi soţia, critic de cinema, un regizor parizian şi asistentul său, toţi s-au regăsit într-un nou proiect, şi toţi se bucură să reia legătura cu Gloria. Au nevoie de ea ca să-şi relanseze carierele, aflate în declin. Dar nimic nu se petrece aşa cum fusese prevăzut. De-abia ajunşi la vila actriţei, unul dintre ei moare. Iar Gloria le mărturiseşte crudul adevăr: i-a otrăvit pe toţi. Dacă vor antidotul, au o oră la dispoziţie ca s-o convingă că merită să trăiască.

Cartea a avut un atât de mare succes critic, încât autorul negociază ecranizarea şi a realizat deja o dramatizare cu acelaşi nume care se joacă şi pe scenele de teatru de la noi din ţară.

ISBN 9786069397909
ISBN 606939790-8
9 786069 397909